

கலாசார விலங்குகள்

சேர. ராமேஸ்வரன்

கலாசார விலங்குதள்
(சீரு தத்தைத் தொகுப்பு)

சோ.ராமேஸ்வரன்

Kalachara Vilangugal

(A Collection of Short Stories)

S.Rameswaran

தலாசார விலங்குகள்
(சீரு கழதுத் தொகுப்பு)

முதலாவது பதிப்பு 2007

© சோ. ராமேஸ்வரன்

முன் அட்டை:
ஆர்.பிரசன்னா

கணனி அச்சுப்பதிவு:
செல்வி ராமேஸ்வரன்

விலை: ரூபா 180/-

ISBN No. 978-955-99222-4-7

அச்சுப் பதிவு:
தரஞ்ஜி பிரின்டஸ்
501 வைப்பூர் வீதி
நாவின்ன
மஹரகம்

ஆசிரியர் உரை

1983ஆம் ஆண்டில் இனக் கலவரத்தின் பின் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன, நிகழ்கின்றன. யுத்தத்தின் அகோரப் பிடியில் சிக்கியவர்கள் மரணமானார்கள், படுகாயமடைந்தவர்கள், உற்றார், உறவினர், நண்பர்களை இழந்தார்கள், சொத்துக்களை இழந்தார்கள். இவை போதாதென்று தமது சொந்த நாட்டிலேயே அகதிகளாக வாழ்கின்ற ஒரு தூப்பாக்கிய நிலைக்கும் ஆளானார்கள். இடப்பெயர்வுகளினால் தமது சொந்த முகவரியையே இழந்துவிட்டார்கள். அதிர்ஷ்டம் அரவணைத்த சிலர் வெளிநாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்து சீபிட்சமான வாழ்க்கையையும் அணைத்துள்ளனர். பொருளாதாராதியாக ஒரு முன் னேற்றகரமான நிலையையும் அடைந்துவிட்டார்கள். துன்பத்திலும் இன்பமே என்ற நிலை.

பொதுவாகவே யுத்தத்தினால் தமிழர்களின் கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், ஒழுக்கம் என்பன சீர்கேடைந்து விட்டன என்றால் மிகையாகாது. தமது சொந்த நாட்டில் காலாதிகாலமாக பேணி வரப்பட்ட இவை யாவற்றையும் மறந்து வாழ்நாட்களை மேற்கொள்ள வேண்டிய ஒரு நிலைக்கும் அவர்கள் தள்ளப்பட்டுவிட்டார்கள். கலாசார விலங்குகளை உடைத்தெறிந்து விட்டு எப்படியும் வாழலாம் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விட்டார்கள். விவகாரத்து, சோரம் போதல், கற்பு நெறி பிறழ்தல், திருமணமாகாமலேயே தாய்மையாதல் ஆகியன அவர்களது வாழ்க்கையுடன் பின்னிப் பிணைந்துவிட்டன. அந்நிய மன் தானே நாம் ஏன் நூற்றாண்டு காலமாக பேணி வளர்க்கப்பட்ட ஒழுக்க மரபுகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தம் மனம் போன போக்கில் அவர்கள் வாழப் பழகிவிட்டார்கள்.

ஒரு சந்ததி காப்பற்றி வந்த ஒழுக்க நெறியெல்லாம் அச் சந்ததியின் முன்னாலேயே அழிக்கப்படுகின்றது. இது தான் இன்றைய நிலை. ஆனால், இவற்றுக்கு விதிவிலக்காக

செயற்படுபவர்களும் உள்ளனர். தமது சொந்த நாட்டில் வாழ்ந்தது போன்றே அவர்கள் ஒழுக்கத்துடன், பழைய பண்பாடுகளை, கலாசாரங்களை சார்ந்து வாழ்கின்றார்கள் என்பதும் உண்மையே.

வெளிநாடுகளில் வாழும் எம்மவர்களை மையமாக வைத்தும், எமது நாட்டில் தற்போதைய குழ்நிலையில் இடம் பெறும் சம்பவங்களையும் வைத்தும் இச் சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டுள்ளேன். மொத்தமாக வெளியிடப்பட்டுள்ள பன்னிரண்டு கதைகளில் முன்று கதைகள் வெளிநாட்டில் வாழும் எமது மக்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கின்றன.

வழைமை போல் கதைகளை ‘டைப்செட்டிங்’ செய்தவர் எனது மனைவி செல்வி ராமேஸ்வரன், முன் அட்டையை தயாரித்தவர் மகன் பிரசன்னா. இருவருக்கும் நன்றி.

சோ.ராமேஸ்வரன்

E 2/4 அன்டர்சன் தொடர்மாடி
கொழும்பு 5
2590577

உள்ளடக்கம்

கலாசார விலங்குகள்.....	1
நிரந்தர வதிவிடத்துடன் ஒரு மணப்பெண்!	12
பொருளாதாரத் தடை	21
இருள் வெளுக்கிறது	29
போராட்டமும், வடிவங்களும்	38
நீர்வீழ்ச்சி பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை	46
கோயில் காணியில் ஓர் எச்சரிக்கைப் பல்கை	55
சில்லறைத்தனங்கள்	65
முன்றாம் வகுப்பு மனிதர்கள்	74
கொழும்பு 7இன் நெடுந்துயர்ந்த மரம்	87
வணக்கம் யாழிப்பாணம்!	100
விழியாத இரவு	108

கலாசார விலங்குகள்

வக்ஷிகாவின் திருமணம் கோலாகலமாக நடந்தேறிவிட்டது.

இது வரை பாரிஸில் இப்படியொரு திருமணம் நடக்கவில்லை என்று கூறுமாப் போல் நடந்துவிட்ட திருமணம். சம்பிரதாயம், பாரம்பரியம், ஜதீகம் என்று ஒன்றையும் விட்டுவிடாமல், யாழ்ப்பாண ததில், கொழும்பில் நடந்தேறிய திருமணத்திற்கு ஈடாக, அந்த அந்நிய மண்ணில் திருமணத்தை நடத்திவிட்டார் கேசவன் - லக்ஷ்மிகாவின் தந்தை.

பிரெஞ்சுக்காரர் பலரும் லக்ஷ்மிகாவை வாழ்த்துவதற்கு தமது கையை நீட்டியதை விட, கேசவனை வாழ்த்துவதற்காகவே கைநீட்டி னார்கள். தமது தாய்மொழியில் திருமணத்தின் ‘சிறப்பினை’ வாயார வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள் அந்த பிரெஞ்சுக்காரர்கள். கேசவனுக்கு உச்சி குளிர்ந்தது. உள்ளர பெருமிதம், மகிழ்ச்சி..... “யாழ்ப்பாணத்துக் கலியாணம் மாதிரி இஞ்சையும் கலியாணத்தை நடத்திக் காட்டுறன்” என சாதாரணமாக, ஆனால் சவால்லிடுக்கும் பாணியில் மனைவி கல்யாணியிடம் ஏற்கனவே கூறியிருந்தவர்.

பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வாழ்த்திய போதெல்லாம் கல்யாணியைப் பார்த்து ‘பார்த்தியா, பார்த்தியா என்ற கெட்டித்தனத்தை’ என்று தனது கண்களால் அவர் கதை பேசியதை, அவள் கண்டு கொண்டாலும், காணாதது போல....

பாரிஸில் உள்ள மிகப் பெரிய மண்டபத்தை கேசவன் ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அதை எடுப்பதற்கு அவர் பட்டபாடு..... எத்தனை கட்டுப்பாடுகளை விதித்தார்கள்? ஏழு மாதங்கள் அவர் பெயர் காத்திருக்கும் பட்டியலில் இருந்தது. மண்டபத்தை அவருக்கு ஒதுக்கி கொடுத்த பின்னரும் நிறையக் கேள்விகள் கேட்டு துளைத்தார்கள். நிதி சேகரிக்கும் கூட்டமா என்றெல்லாம்.....

பாரிஸில் இருந்த தமிழர்கள் பலரும் திருமணத்தைச் சிறப்பித்தார்கள். ஆயிரத்தி இருந்தாறு பேருக்கு அவர் அழைப்பிதழ் நீட்டி யிருந்தார். பெரும்பான்மையானோர் அவரது அழைப்புக்கு மரியாதை அளித்திருந்தனர். குடும்ப சமேதரராய் வாழ்த்த வந்திருந்தார்கள்.

அந்த மண்டபத்தில் முதல் தடவையாக ‘தமிழ் மணம்’ வீசியது. மண்டபம் பொறுப்புதிகாரி அந்த மணத்தை நிறையவே நுகர்ந்தார். அவர் முகத்தில் நிறைய ஆச்சரியம், கலக்கம், வினோதம், குறும்பு என பலவேறு உணர்ச்சிகள் நெளிந்து வளைந்தன.

எங்கிருந்தோ வாழை மரங்களை, குலைகளுடன் கொண்டு வந்து மண்டப வாயிலில் கட்டியிருந்தார்கள். மண்டபத்தினுள் நிறையவே ஜோடனைகள்..... ‘பலுள்கள், கிரேப் பேப்பர்கள்’ அலங்கார விளக்குகள் என மண்டபம் சொர்க்கலோகத்தை நினைப்பூட்ட முனைந்தது. தாய்நாட்டிலிருந்து வரவழைத்த நாதஸ்வர விற்பன்னர் களின் மூலம் வெளிப்பூட்ட நாதஸ்வரத்தின் இனிமையை, பெருமையை பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் பகிர்ந்தார். நாதஸ்வர, தவில் விற்பன்னர்கள் குளிரைப் பொருட்படுத்தாமல், ‘சாஸ்திரிய மேனியராக’ வீற்றிருந்து, நாதஸ்வரத்தின் பெருமையை அந்த ஐரோப்பிய மண்ணில் பறைசாற்றினார்.

சந்தனம், குங்குமம், கற்கண்டு அந்த மண்டபத்தை சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. பன்னித்துளிகள் ‘வா,வா’ என வரவேற்புக் கொடுத்தன.

வேட்டிகள், பட்டுப்புடவைகள் ‘சரசரத்தன’. சந்தன மணமும், வெள்ளைக்காரர் ‘பொர்பியும்களும்’ போட்டி போட்டன. தமிழ் கலந்த பிரெஞ்சுக்களில் நிறையவே ‘கலீர், கலீர்’..... எல்லோர் முகங்களிலும் பரவசம், புத்துணர்வு..... காணாததைக் கண்டதைப் போல.....

மணமேடையில் ஆஜானுபாகுவான தோற்றத்தில் ஓர் இளைஞர் பிரதீப். எழுந்து நின்றால் எப்படியும் ஆறடி தாண்டும் உயரம். வசீகரமான முகம். செல்வக்களை. வட இந்திய நடிகர்கள் போன்ற ‘பிறத்தி முகவெட்டு’. வேட்டி, ‘நஷ்னல்’, சால்வை, தலைப்பாகை சகிதம், ‘கீழைத்தேய’ பாணியில் நெற்றியில் திருந்தும், சந்தனமுமாக, ‘சம்பிரதாயங்களில் ஊறியவன்’ போன்று..... அவன் அருகில் லக்ஷ்மிகாவின் ஒன்றுவிட்ட தம்பி..... அதே அலங்காரம், ஆணால் தலைப்பாகை சுற்றே சிறியதாக, மாப்பிள்ளை அவன் அல்ல என்று காட்டுவது போல..... அவன் மாப்பிள்ளைத் தோழன். அவனும் அதே நேர்த்தியாக..... ‘பிறத்தி முகவெட்டுடன்’.....

‘வீடியோ’காரர்கள், ‘கமெரா’க்காரர்கள், ‘செல்போன் கமெரா’க் காரர்கள், ‘தாம்கோடர்’காரர்கள் என்று யாவரும் மணமேடையை சுற்றி வளைத்து, வாழ்த்த வந்தவர்களை மறைத்தபடி..... விதவிதமான கோணங்களில் மாப்பிள்ளையை, தோழனை, மணமேடையைச் சுற்றியிருந்த இரத்த உறவுக்காரர்களை, வாழ்த்த வந்திருப்பவர்களை தமது நவீன தொழில்நுட்பக் கருவிகளுக்குள் உட்டத்ஸளிக் கொண்டிருந்தனர். பிரெஞ்சுக்காரர்களும் இலேகப்பட்டவர்களால்லர். அவர்களும் இடையிடையே சம்பிரதாயங்களின், ஜூதீஸ்களின், பாரம்பரியங்களின் முக்கிய சம்பவங்களை ‘கமெரா’க்களினால் விழுங்கினார்கள்.

லக்ஷ்மிகா வருகின்றாள். தோழியர் புடைகுழி, நாணத்தை முகம் முழுவதும் தேக்கி வைத்தபடி, முன்னால் மூன்றிலும், நான்கிலும் நடைபயிலுகின்ற அழகிய மலர்மங்கைகளுடன், அன்ன நடையாக

வருகின்றாள் அன்றைய தினத்தின் கதாநாயகி. அவள் அருகில், அவளைத் தாங்கியவாறு நாகரீகத்தின் உச்சியில் மிதந்த ஒரு பெண் - அவள் தான் தோழி. அவர்கள் பின்னல் நாலைந்து இள மங்கையா நிறையவே 'மேக-அப்'புடன். எல்லோரது கண்களும் லக்ஷ்மிகாலையே மொய்க்க..... நாதன்வரம், தவில் விற்பனீகள் தங்கள் இசையினால் அவளை வரவேற்க..... அடி மேல் அடி வைத்து, சொல்லிக் கொடுத்த படி சின்னதொரு புன்னகையுடன், முகத்தை முடிய மெல்லிய துணிகளினுடாக விழிகளைப் பதுமையாக அங்கும் இங்கும் வீசியபடி.....

அந்த வட இந்திய புரோகிதர் ஹோம் புகையைப் படரவிடு கின்றார். அது மண்டபம் முழுவதும் சுதந்திரமாகப் பரவுகின்றது. புகையை ஊடுருவியவன்னம் லக்ஷ்மிகா மணமேடையில் ஏறுகிறாள். தோழன் எழுந்து நின்று இடம்கொடுக்க, பிரதீப் அருகில் லக்ஷ்மிகா அமர்கிறாள். நெஞ்சு 'படபடப்பு' அடங்கிவிட்டது. சற்றே சூடாகி இருந்த சூருதி சாதாரண் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. கண்களில் இருந்த 'மயக்கநிலை' அகன்றுவிட்டது. அவள் இயல்பு நிலையில். மாப்பிள்ளை மீது பார்வை விழுகிறது. அவனும் இவளைப் பார்க்க..... இரு உணர்வுப் பூர்வமான புன்னகைகள் பூக்கின்றன.

லக்ஷ்மிகா கண்களை நாலாபுறமும் சுழற்றுகிறாள். தந்தை, தாய், சகோதரிகள், சிந்தப்பா, மாமா, மாமி என்று இரத்த உறவுகள்..... இன்னொரு பக்கத்தில் நண்பர்கள், நண்பிகள்..... அறிந்த முகங்கள், அறியாத முகங்கள்..... அவள் பார்வை 'சட்டென நிற்கிறது.

மார்ஷல்! அவள் பாடசாலை நண்பன். பிரெஞ்சுக்காரரன். முகத்தில் புன்முறையை பூத்தவன்னம் அவளையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கிறாள்.

'திடுநிப்பென' மின்னல் போல பல நிகழ்ச்சிகளின் சூருக்கம் அவள் நெஞ்சில் ஒருக்களித்துப் பாய..... அவள் தடுமாறிவிடுகின்றாள். அவள் கவனம் கலைந்துவிடுகின்றது.

Iனசாட்சி அது 'தவறு, தவறு' என்று அவளை இறுக்கிப் பிடித்தாலும், கிளர்ந்தெழுந்த விரகதாபம் மனசாட்சியை ஓட ஓட விரட்ட, 'கட்டுப்பாட்டுக் கோடுகளைத் தாண்டிய அவள் அவன் வசப் படுகிறாள். 'இயலாது, இயலாது' என மனசாட்சி கூற எத்தனிக்கின்றது. ஆணால், அவளிடமிருந்து சொற்கள் வரவில்லை. அவனது காதலுடன் கூடிய பலாத்கார நடவடிக்கை அவளை உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையாக்கிவிடுகின்றது. மார்ஷல் அவளை இரையாக்கிவிட்டான். எல்லாம் முடிந்த போது அவன் முகத்தில் குறும்பு, வெற்றிக் களிப்பு, மகிழ்ச்சி.....

அவள் வாடிலிட்டாள்.

“லக்ஷி, கவலைப்படாதே. ஓன்றுக்கும் பயப்படாதே” என்றெல்லாம் மார்ஷல் அவளைத் தேற்றுகின்றான்.

லக்ஷிகாவுக்கு என்ன சொல்லுதென்று தெரியாத நிலை. அவனது பசிக்கு வீணாக தன்னைப் பலிகொடுத்துவிட்டேனோ என வேதனைப்படு கின்றாள். திரிரென அவன் மீது கோபம் வருகின்றது. ஆவேசம் வந்தவளாக அவன் நெஞ்சில் குத்துகிறாள். மாறி மாறிக் குத்துகிறாள். அவன் கோபப்படவில்லை. வாய் விட்டுச் சிரிக்கின்றான்.

அச்சமயத்தில் அவள் வயது பதினாறு.

மார்ஷல் அவள் வகுப்பு நண்பன். வீடு வந்து மணிக்கணக்கில் பேகவான். ‘இல்கொத்தே’க்கு இருவரும் சென்று விடிய விடிய ஆடுவார்கள். அவனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு அவன் ‘மோட்டார் சைக்கிளில்’ எல்லாம் அவள் சென்றிருக்கிறாள். அவன் மீது வெறும் நட்பே அவள் மனதில் படிந்திருந்தது.

கல்யாணி இதை தெளிவாக அவதானித்திருந்தாள். சாடைமாடையாகவும், நேரிடையாகவும் எத்தனை தடவைகள் அவளை கண்டித்திருப்பாள்? “ஓழுக்கமாக இரு. நீ ஒரு தமிழ்ப் பெட்டை எண்டதை மறந்திடாதை” என்று கூட சொல்லியிருந்தாள்.

ஒர் இராப்பொழுது ‘மோட்டார் சைக்கிளில்’ மார்ஷலின் முதுகில் லக்ஷிகா படர்ந்தவண்ணம் செல்வதைக் கேசவன் கண்டுவிட்டார். அவள் கண்ணத்தில் அறைந்துவிட்டார். “உனக்கு பெடியங்களோடை இந்த மாதிரி சினேகிதம் தேவை இல்லை” என உறுமினார்.

வெறும் நட்பினை ஏன் அவர்கள் இவ்வாறு கொச்சைப்படுத்துகிறார்கள் என்று தான் அவள் எண்ணியிருந்தாள். அவர்கள் என்று தான் திருந்தப் போகின்றார்கள் என்றெல்லாம் எண்ணியிருந்தாள். ஆனால், மார்ஷல் அவள் எண்ணியதற்கு மாறாக நடந்த போது, தன் பெற்றோரின் கண்டிப்பு சரியென அவளுக்குப் புரிந்த மாதிரி..... அந்த உண்மை சுட்ட போது அது காலங்கடந்து விட்டதாகத் தோன்ற..... இனி கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனதினுள் நுழைய முற்பட..... அவள் எண்ணத்தை நான்ஸி தலிடு பொடியாக்கினாள். “ஏன் சின்ன விஷயத்தை பெரிது பண்ணுகிறாய்? இங்கு இதெல்லாம் சாதாரணம். அதுக்கு ஏற்ற மாதிரி உண்ணை பக்குவப்படுத்திக் கொள்.”

ஒரு வாரமாக லக்ஷிகா யோசனை பண்ணினாள். தனக்கு தானே தவறு இழைத்துவிட்டேனோ என மனம் துடித்தாள். இத்தவறு தன்னை எங்கு கொண்ட போய் நிறுத்தப் போகின்றது என்றெல்லாம்

யோசனை. நான்னி கூறுவது போல இது சாதாரண விடையமில்லை. பின் விளைவுகள் ஏற்படக்கூடிய ஒரு சம்பவம். நிறைய நாட்களாக அவள் தன் நிலையில் இல்லை.

தனக்கு நேர்ந்த கதியை தாயிடம் சொல்லி பரிகாரம் தேடும் நிலையிலும் அவள் இல்லை. தாய் கண்டிப்பானவள். ஓரிரு பாரதாரா மான முடிவுகளை எடுத்துவிடுவாள். சுதந்திரம் பறி போய்விடும்.

“இங்க இருக்கிற பிரெஞ்சுக்காரி மாதிரி நீயும் நடந்து போடாதை. நீ தமிழ் எண்டதை மறந்திடாதை” என அடிக்கடி கூறுபவள். அவளிடம் போய் உண்மையைக் கக்கினால்.....

சில நாட்களாக பயப்பிராந்தியுடன் நாட்களைக் கழித்தாள். ஆனால் ‘மாட்டுப்படலில்லை’ என்பதை சில தினங்களின் பின்னர் அறிய, அவளிடமிருந்து பயம் நீங்கியது.

ஓண்பத்தி முன்றாம் ஆடிக் கலவரத்தில் ‘அடித்துத் துரத்தப்பட்ட’ அடைமொழிக்குள் அடங்கும் இரு குடும்பங்களின் இரு அங்கத்தவர்களின் பிள்ளைகளான கேசவனுக்கும், கல்யாணிக்கும் பாரிஸில் திருமணம் நடந்தது. அந்த திருமண பந்தத்தில் அவர்களது உறவுக்கு பதில் சொல்வது போல பிறந்தவர்கள் லக்ஷ்மி, அவள் இரு தங்கைகள்.

யாவரும் பிரெஞ்சு படித்த போதும், வீட்டில் தமிழ்தான் பேசினார்கள். அவர்களை தமிழ் கதைக்க, எழுத வைப்பதில் கேசவனும், கல்யாணியும் பட்ட பாடு..... வீட்டுக்கருகில் இருந்த பண்டிதர் ஒருவரையும் வரவழைத்து, தமிழ் ‘ஷியுஷனும்’ கொடுத்தார்கள். கூடவே தமிழ் பாரம்பரியத்தையும், மழக்க வழக்கங்களையும், பண்பாட்டையும் அவர்கள் நித்தமும் பிள்ளைகளின் காதுக்குள் ஓதினார்கள். லக்ஷ்மிகாவுக்கு இவற்றில் நாட்டம் ஏற்படவில்லை. எல்லாவற்றிலும் அலட்சியம். தாய் ‘புறுபுறு’க்க எரிமலையானாள்.

ஒரு நாள், “பட்டிக்காட்டுப் பொம்பளை போல என்னாலை இருக்க முடியாது” என லக்ஷ்மி கத்தினாள். நிறையவே பிரெஞ்சு மொழியைப் பயன்படுத்தி தாயை ஏசினாள்.

இப்படி பல உணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்புகள்.....

ஆடை விடயத்திலும் அவள் பண்பாட்டை நிறையவே தளர்த்தி னாள். உடலில் அரைவாசி தெரியத்தக்கதாக.....

பின்னைய இரு பிள்ளைகளும் கட்டுப்பெட்டியாக, பாரிஸில் வாழ்ந்தாலும் அசல் தமிழ் பெண்கள் நாங்களே என கூறுமாப் போல.....

லக்ஷ்மிகா ‘பெரியவளாகிவிட்டாள்’. கல்யாணி ‘அரைக் கலியாணம்’ ஓன்றையே நடத்திவிட்டாள். மகள் பக்குவப்பட்டுவிட்டாள் என்பதை அறிந்து அவளை ஒரு வாரமாகப் பாடசாலைக்கு அனுப்ப வில்லை. அப்பொழுது அவளது பருவகால பரிசீசை நடந்தது. அதில் தோற்ற வேண்டும் என்று அவள் துடித்த போதும் தாய் விடவில்லை. அந்த ஒரு வாரமும் அவளுக்கு நிறையவே சத்துணவை ஊட்டினாள். இலங்கையிலிருந்து நல்லெண்ணையை வரவழைத்து, எல்லாச் சாப்பாட்டுக்குள்ளும் அதைக் கலந்து மகளைப் பலாத்காரமாகச் சாப்பிடச் செய்தாள்.

லக்ஷ்மிகாவுக்கு அந்த ஒரு வாரமும் நரக வேதனைதான். வெளி உலகைப் பார்க்க முடியவில்லை. புதுப் புது பாரம்பரியங்கள், சம்பிரதாயங்கள் அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. தாயைக் காணும் போதெல்லாம் அவளுக்கு வெறுப்பு வந்துவிடுகின்றது.

அந்த நன்னாளும் வந்தது. அவளுக்கு அது ஒரு கரிநாள் போலாகிவிடுகின்றது. நண்பர்கள், உறவினர்கள் என்று ஐம்பது பேரளவில் விதம் விதமாக ஆடையணிந்து வந்திருந்தனர். சேலை கட்டினாள். பூச்சுடினாள். நிறையப் பேரை விழுந்து வணங்கினாள்.

அவள் ஒரு புதுப் பெண்ணாகிவிட்டாளாம். தாய் பத்துத் தடவைகளாவது கூறியிருப்பாள்.

எல்லாம் முடிந்து எல்லோரும் வீட்டை விட்டு சென்ற பின் தாயை லக்ஷ்மிகா கண்டபடியெல்லாம் திட்டினாள். “இனி என்ற வாழ்க்கையில் இப்படி எல்லாம் பட்டிக்காட்டுத்தனத்தைப் புகுத்தினால் நான் நானாக இருக்கமாட்டன்” என்று ஏசினாள்.

தாய் பதிலுக்கு ஏசினாள். புத்திமதியும் கூறினாள்.

இதன் பின் லக்ஷ்மிகா மீது கல்யாணி ஒரு ‘கண்’ வைத்தாள். ‘அங்கே போகாதே’, ‘இங்கே போகாதே’, ‘அவனோடை உனக்கு என்ன பேச்சு?’, ‘இரவிரவாக எங்கே இருந்தாய்?’ நிறையவே நங்சரிப்புக்கள், விசாரணைகள், கண்டனங்கள்..... தாயின் போக்கு அவளுள் வெறுப்பை ஊட்டின.

“அம்மா, என்னை சின்னப்பிள்ளை எண்டு நினைக்கிறீங்களா? எனக்கு எது சரி, எது பிழை எண்டு தெரியும்” என்று கூறுமாலுக்கு.....

தாயை எதிர்த்து, தாயின் மனதில் பதிநிதிருந்த கருத்துக்களை மாற்ற முயன்று, “நீங்கள் எல்லாம் பழைய காலத்து ஆக்கள். எங்களை நிம்மதியாக, சந்தோஷமாக இருக்கவிடுங்கோ” என்று கூறுமாலுக்கு.....

மார்ஷல் ஆழமான நண்பனாகிவிட்டான். பதினாறு வயதில் அவனுக்கு வாழ்க்கையின் ஒரு பாடத்தை - அந்த வயதில் கற்கக் கூடாததை - கற்றுக் கொடுத்துவிட்டான். அந்தப் பாடத்தை அவன் மறந்துவிட்டான். அவள் மறக்கவில்லை. மறக்க முற்பட்டும் முடிய வில்லை. தன்னைக் கட்டுப்பாடு என்ற ஒரு கூட்டுக்குள் அடைக்க வேண்டும் என அவள் எண்ணியும்..... அவனுக்குத் தோல்விதான். அவனுக்கு மார்ஷலின் நெருக்கம் தேவைப்பட்டது. அவனிடம் அவளே செல்லும் அளவுக்கு..... மார்ஷல் சந்தர்ப்பத்தை தனதாக்கினான். அவளை ‘சின்னாபின்னமாக்கிவிடுகிறான்’. இரவு படுக்கைக்கு போக முன் கருத்தடை மாத்திரை ஒன்றை விழுங்குவதற்கு அவள் மறக்காத அளவுக்கு.....

பல்கலைக்கழத்தில் அடியெடுத்து வைக்கும் போது மார்ஷல் எங்கேயோ தொலைந்துவிட்டான். அவனைத் தேடாத இடம் இல்லை. அவன் கிட்டவில்லை.

பழைய நண்பிகளின் முன்னிலையில் நிறையவே பிரெஞ்சு கெட்ட வார்த்தைகளைப் பாவித்து அவனைத் தூஷித்தாள். அந்தளவில் அவன் மனம் திருப்தியடைந்தாள்.

“நீ பரவாயில்லை. அவனால் நான் இரண்டு தடவைகள் கருச்சிதைவு செய்தேன்” என்று ஒருத்தி சர்வசாதாரணமாகக் கூறிவிட்டு, ஏதோ ஹாஸ்யத் துணுக்கை வெளிவிட்டவள் போல் பலமாகச் சிரிக்க.....

மார்ஷலை மறக்க முற்படுகையில் இத்தாலியில் இருந்து தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டான். வேலை தேடி அங்கு வந்துவிட்டதாகக் கூறியவன், பின்னர் வந்து சந்திப்பதாக வாக்குறுதி அளித்தான். மீண்டும் வந்தான். பழைய உறவுகள் இடையிடையே நெருங்கின.

பிரெஞ்சுக் கலாசாரமும், பழக்கவழக்கங்களும் லக்ஷ்மிகாலை தாராளமாக அணைத்துவிட்டன. கேசவனின், கல்யாணியின் ‘கலாசார விலங்குகள்’ அவளை அசைக்க முடியவில்லை.

மார்ஷல் போலவே கொண்ணியும் கைதேர்ந்தவன். ஆனால், சற்று நேரிடையாகவே பேசிவிடுவான். “என்ன ஒரு முறை முயற்சித்துப் பாரேன்” என அவன் மூற்றாம் சந்திப்பில் யோசனையை முன் வைக்க, லக்ஷ்மிகா நீண்டதாக யோசனை செய்யவில்லை. முயற்சித்தும் பார்த்தாள். அவன் மூலம் கிடைத்த அனுபவம் அவள் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாததாக விளங்கியது. நான்கைந்து தடவைகள் கொண்ணி அவளை அங்கும், இங்கும் கூடிசு சென்றான். பின் அவளைக் கழற்றிவிட்டான். அவன் நினைவு அவளிடம் நிறையவே தேங்கியிருந்தது.

பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடியும் போது அவளுக்கு வயது இருபத்திரண்டு. மனதை அங்கும், இங்கும் அலைபாயவிட்டாலும் படிப்பில் கவனம் செலுத்தினாள். பட்டதாரியாகிவிட்டாள். சுமாராண வேலையும் கிடைத்தது.

“இனி கலியாணத்துக்கு தலை நீட்டத் தயாராக இரு.” கல்யாணி சொல்கிறாள்.

கலியாணம் என்று சொன்னதும் அவள் திடுக்கிட்டுவிட்டாள். அதனால்தான்தில் விழுந்த மாதிரி உணர்வு..... தலை கிறுகிறுத்தது.

“அப்பா உனக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்கிறார். என்னதான் நீ இஞ்ச பிறந்து, வளர்ந்தாலும் ஒரு தமிழனைத் தான் கலியாணம் கட்ட வேணும் எண்டதை மறந்திடாதை.” தாய் முடிவாகச் சொல்லி விடுகிறாள். அதுவே பல்லவியாகத் தொடர்ந்தது.

லக்ஷ்மிகா நிறையவே கலங்கிவிட்டாள். தாய் என்ன சொல்கிறாள்? கலியாணமாம். அதுவும் தமிழன் ஒருவனுக்கு தலை நீட்ட வேண்டுமாம். அது முடியுமா? அவள் நிலை அவளுக்குத்தான் வெளிச்சம். தமிழ் மாப்பிள்ளைகள் எதிர்பார்க்கும் ‘சகல அம்சங்களும்’ அவளிடம் இருக்கின்றனவா?

அவள் சிந்தனைவயப்பட்டாள். இரவும், பகலும் நீண்ட யோசனைகள். இவ்வளவு நாஞ்சும் வாழ்க்கையை ஏதோ கோணத்தில் செலுத்தியவள் இனி இன்னொரு கோணத்தில் செலுத்த வேண்டுமா? அந்தக் கோணம் பற்றி அவளுக்குத் தெரியாது. ஆனால், அது ஆபத்தை உட்டத்தள்ளக்கூடிய ஒரு வழிப்பாதை. ஒருவனுக்கு தலை நீட்டக்கூடிய ‘உடல் நிலையிலா’ அவள் இருந்தாள்? இதிலிருந்து எப்படி தப்புவது என்று முனையைப் போட்டுப் பிரட்டினாள்.

“என்ற கலியாணத்துக்கு என்ன அவசரம்?”

“எனக்கு கலியாணம் வேண்டாம்.”

“தங்கச்சியை முதல்ல கட்டி வையுங்கோ, பிறகு நான் கட்டுறன்.”

சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப லக்ஷ்மிகா தாயுடன் நிறையவே வாக்குவாதப் பட்டாள்.

இரண்டு சம்பந்தங்களை அவளே தொலைபேசியின் உதவியுடன் குழப்பினாள்.

விட்டை விட்டு ஓடிவிடலாம் என்று யோசனை வரும்.

தூக்க மாத்திரையை நாடுவோமா என்று தடுமாறுவாள்.

யாராவது பிரெஞ்சுக்காரனை கலியாணம் கட்டிவிட்டு வருவோமா என நினைப்பாள்.

உடலைத் தாரைவார்த்த போது இருந்த மனத்தையியம் அவளிட மிருந்து விலகியிருந்தது. எப்படியோ மனதினுள் புகுந்த கோழைத் தனமான மனத்தையியம் அவளை குறுகிய வட்டத்துக்குள் நிறுத்தி வைத்தது. அவள் முடிவை முடிவாக்க முடியாமல் தவித்தாள்.

முன்றாவது சம்பந்தம். பாரிஸில் பிறந்தவன். பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி. அழகான தோற்றும் என்ற அடைமொழிக்குள் பிரதீப் விளங்க நிறையவே வார்த்தைப் போராட்டங்களின் பின் அவள் சரி என்று கூறிவிடுகின்றாள்.

“சரி வரயில்லை எண்டால் ‘டைவோஸ்’ பண்ணிப் போடுவன்” என்ற நிபந்தனையுடன் அவள் தாயின் வார்த்தைகளுக்கு கட்டுப்படுகின்றாள்.

லெக்ஷிகா திருமதி பிரதீப் ஆகிவிட்டாள்.

வாழ்த்த வந்தவர்கள் வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள்.

கலியாணச் சாப்பாடு நல்ல ருசி என்று நிறையவே பாராட்டுரை.

பெறுமதியான அன்பளிப்புப் பொருட்கள்.

“நல்ல வடிவான சோடி. பெடியனும் வடிவு, பெட்டையும் வடிவு” என்று ‘யாரோ’ கூறியது கல்யாணிக்கு கேட்டது.

“நேர்த்தியான ஒழுங்கு. பொம்பளையின்றை தேப்பன் கெட்டிக் காரன் தான்” என்று ‘யாரோ’ கூறியது கேசவனுக்கு கேட்டது.

“யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லாட்டி கொழும்பில் நடத்தின மாதிரி பாரிஸில் ஒரு கலியாணத்தை நடத்திப் போட்டினம்” என்று ‘யாரோ’ கூறியது கேசவனுக்கும், கல்யாணிக்கும் கேட்டது.

நீள்விரவாகியது.

எல்லோரின் வாழ்த்துக்களையும் குமந்து கொண்டு லக்ஷிகா தன் கணவனுடன் மண்டபத்தை விட்டு ‘ஹாட்டேலை’ நோக்கிச் சென்றாள்.

மகள், மருமகனுடன் கைகோர்த்த நிலையில் - முகத்தில் ஆனந்தம் தவழ நடந்து செல்வதைக் கண்டு கேசவனும், கல்யாணியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து புன்னகையைப் பரிமாறுகின்றனர்.

பின் ஆசனத்தில் பிரதீப்பின் அருகில் அமர்ந்திருக்கிறாள் லக்ஷிகா. அவனுடன் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை. அழுகிய

எண்ணங்கள் தான் அவள் மனதைப் போர்த்தியிருந்தன.

கூடவே குற்ற உணர்வு அவளைச் சாடிக் கொண்டிருந்தது. கையும், மெய்யுமாக அகப்படப் போகிறேனே என்ற எண்ணம் தோன்றுவதும், மறைவதுமாக..... ஏன் தான் கலியாணத்திற்கு சம்மதம் தெரிவித்தேனோ..... சே! நான் ஒரு முட்டாள்..... தவறான முடிவை எடுத்துவிட்டேனோ. இனி நிகழப்போகும் எதிர்மறைவான நிகழ்வுக்கு எப்படி முகம் கொடுப்பது? 'சீ! வெட்கம் கெட்டவளே' என அவன் ஏசுவானா? அப்படி ஏசினால் என்ன செய்வது?

'கார்' தன்பாட்டில் செல்கின்றது.

பிரதீப்பும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. தன் பெற்றோரின் பலவுந்தத்தால் அவள் கழுத்தில் தாலி கட்டிவிட்டானா, அல்லது அவனுக்கு அவளைப் பிடிக்கவில்லையா? ஏன் இந்தப் பாராமுகம்? ஏன் இந்த மெளனம்? அவனுக்கு கலக்கம் பெருகியது. அடிவயிறு உளைந்தது.

கலியாணம் நிச்சயம் செய்த பின் அவன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்வான், எங்கேயாவது கூட்டிக் கொண்டு போய் மணிக்கணக்காகப் பேசுவான் என்றுதான் அவள் எண்ணியிருந்தாள். ஆனால், அவன் அவனுடன் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. அவனுடன் தொடர்பு கொண்டால் என்ன என அவள் எண்ணி இருக்கிறாள். ஆனால், எண்ணத்தை உருக்கொடுக்க முயன்ற போதும், அவனுக்கு அந்தத் தையியம் இருக்கவில்லை. வாறது வரட்டும் என்ற மனதிலை உருவாகிவிட்டது.

'ஹாட்டேலை' அடைந்தார்கள். 'புக்' பண்ணிய அறையில் சர்வர் இவர்களை விட்டுச் சென்றான்.

அதன் பின் அங்கு ஒரு 'சினிமா முதலிரவு' இடம்பெறவில்லை. அவள் பால், பழம் நீட்டவில்லை. அவன் கால்களில் விழுவில்லை. அவள் அழகை அவன் புகழுவில்லை. அவள் முகத்தில் நாணம் இல்லை. அவனில் 'பரபரபு' இல்லை. 'நீ யாரையாவது 'லவ்' பண்ணினியா' என அவன் கேட்கவில்லை. அவள் பழைய வாழ்க்கை யைக் குடையவில்லை.

ஒளிவிளாக்கு அணைந்தது. அவர்கள் முதலிரவைக் கழித்தார்கள்.

காலையில் அவள் எழுந்த போது சற்று தாமதமாகிவிட்டது.

அவன் 'பாத்ரூமில்' 'வேஷவ்' செய்து கொண்டிருந்தான்.

அவன் முகத்தைப் பார்க்க அவனுக்கு அச்சமாக இருந்தது. முதல் நாளிரவு அவள் என்ன நிலையில் இருந்தாள் என்பதை அவன் புரிந்திருப்பான். 'மாணங்கெட்டவளே, எல்லாவற்றையும் இழந்து

விட்டு எந்த முகத்துடன் என்னைக் கலியாணம் கட்ட வந்தாய்’ என்று ஏசி, ரகளை புரிந்து, அவளை நையப்புடைத்து..... தமிழ் ‘சினிமா’ மாதிரி.....

அவள் தயங்கித் தயங்கி அவனிடம் செல்கிறாள்.

அவள் பிம்பம் கண்ணாடியில் தெரிய, அவள் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். தன் மனைவியின் முகத்தில் தெரிந்த தயக்கத்தை - தயக்கத்துடன் இணைந்திருந்த பயத்தை அவள் காண்கின்றான்.

அவனுக்கு தமிழ் அறவே தெரியாது. பிரெஞ்சு மட்டுமே தெரியும். அவன் சொன்னான்:

“இலங்கையில் இருக்கும் கணவன்மார் தமது மனைவியிடம் எதிர்பார்ப்பதை நான் உண்ணிடம் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவற்றை எல்லாம் நான் எதிர்பார்த்தால் நான் ஒரு முட்டாள். நீ ஒரு பிரெஞ்சுக்காரி போல வாழ்ந்திருக்கிறாய். இனியும் அவர்களைப் போல வாழலாம். ஏனென்றால் நானும் பிரெஞ்சுக்காரன் போல வாழ்ந்துவிட்டேன். இனியும் அப்படித் தான் வாழவேன். நாங்கள் எங்கள் கலை, கலாசாரம், பழக்கவழக்கம், பாரம்பரியம் என்று எல்லாவற்றையும் அறுத்தெறிந்துவிட்டோம். இனி நாம் அவற்றை கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதற்காக எமது வாழ்க்கையில் போலித்தனங்களை அறிமுகப்படுத்த முடியாது. அதுக்கு அவசியமும் இல்லை. நாம் இனி பிரெஞ்சு கலை, கலாசாரம், பழக்கவழக்கம், பாரம்பரியத்தைத் தான் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.” பிரதிப் பெகு சாதாரணமாகவே கூறிவிடுகின்றான்.

லக்ஷ்திகா விக்கித்துப் போனாள்.

நிரந்தர வதிவிடத்துடன் ஒரு மணப்பிசை!

திரும்பத் திரும்ப அந்த வெள்ளைக் கடதாசியை அலசினான் அரவிந்தன். அந்தக் கடதாசியில் பதிக்கப்பட்டிருந்த வாசகங்கள் அவன் அவல நிலையை நன்கு உணர்த்தின. அது ஒரு பேரிழயான தகவலாக அமைந்துவிட்டது. அவன் கடைசி வரை தனது விதி தனக்குச் சாதகமாக அமையும் என்று தான் நம்பியிருந்தான். ஆனால், அவன் நம்பிக்கை தவிடுபொடியாகவிட்டது.

அவன் தனது தாய்நாட்டுக்கு மீண்டும் வெளியேற்றப்படும் நிலை தோன்றிவிட்டது. லண்டனில் நிரந்தர வதிவிடத்தைக் கோரி அவன் விண்ணப்பத்துடன் சமர்ப்பித்திருந்த ஆவணங்கள் யாவும் திருப்பி அனுப்பப்பட்டிருந்தன. அவ்வாணங்களுடன் இணைந்திருந்த கடிதத்தில் அழகான ஆங்கிலத்தில் அவனது விண்ணப்பத்தை நிராகரித்திருப்ப தாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். அவனது நிரந்தர வதிவிடம் கோரும் படலத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டார்கள்.

இனி என்ன? கனவுகள், கற்பனைகள் யாவற்றையும் மூட்டை கட்டிவிட்டு, விமானம் ஏறவேண்டும். பயம், பொருளாதார நிலை, சுபீசமான எதிர்காலம் என்று மூன்று முக்கிய காரணங்களை முன்வைத்து, தாய் நாட்டை மறந்துவிட்டு, லண்டனில் காலம் முழுவதும் கழிக்கலாம் என்று இருந்தவன், இனி யாவற்றையும் மறந்துவிட்டு, பிறந்த மண்ணில் காலடி வைக்கும் அவல நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறான்.

தன் தூர்ப்பாக்கிய நிலையை நினைத்த போது அவனுக்கு கண்கள் பனித்தன. வேதனை கழுத்தைத் திருக்கியது. கைவிரல்கள் நடுங்கின, மூன்று ஆண்டுகள் தெளிந்த நீரோடை போல வாழ்ந்த வனுக்கு இனி வாழ்க்கை கேள்விக்குறியாகத்தான் இருக்கப் போகின்றது. கொழும்பில் காலடி பதித்தவுடனேயே அவனுக்கு நிறைய சோதனைகள் காத்திருக்கின்றன. ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாக நினைக்கும் போது வயிற்றைக் கலக்கியது.

“இதற்குத் தான்டா ‘பி.ஆர்’ (நிரந்தர வதிவிடம்) இருக்கிற ஒரு பெடிசியைக் கட்டி இங்கேயே ‘செட்டில்’ பண்ணச் சொன்னானான். நீ கேட்டால்தானே?” நன்பன் மகிந்தன் முதல் நாள் மாலை தான் தொலைபேசியில் கடிந்திருந்தான்.

இவன் பதில் அளிக்கவில்லை.

“இஞ்ச வாற பெடியள் எல்லாம் இப்ப இப்படித்தான் செய்யினாம். உனக்குத் தான் ஒரு பெடிச்சியைக் கூட கட்ட ஏலாமல் இருக்குது.”

நண்பன் குரலை நிறையவே எழுப்பினான்.

தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

“கடைசியாக என்ன முடிவு எடுத்திருக்கிறாய்?” மகிந்தன் தொடர்பை அறுக்க முந்தி கேட்டிருந்தான்.

“பார்ப்பம், பார்ப்பம்” என்று அரவிந்தன் பதில் கூறினானே தவிர உறுதியான பதில் ஒன்றையும் கூறவில்லை.

இனி அடுத்து எதை நிறைவேற்றியது? லண்டனை, செழிப்பான, பயமற்ற; பொருளாதாரச் சுபீட்சத்தை அள்ளி வீசும் வாழ்க்கையை மற்பதா? எப்படி மற்பது? அதற்கு அவன் நன்றே பழகிவிட்டான். தாய் நாட்டில் அவனால் கால் பதிக்க முடியுமா? லண்டனில் மூன்று வருட வாழ்க்கை. யாவுமே வீணை என்ற மாதிரி.....

கொழும்பில் இருந்து லண்டனுக்கு படிப்பதற்காகப் புறப்படும் போது அவனுக்கு வயது இருபது. அச் சமயத்தில் எத்தனை இலட்சியங்களை மனதினில் பூட்டி வைத்திருந்தான்? பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து பட்டநெறியை மேற்கொள்வது, படித்துக் கொண்டே பகுதிநேர வேலையை மேற்கொள்வது, பாடத்தெரிக் கட்டணத்தையும், சீவியத்திற்கு தேவையான செலவினத்தையும் பகுதி நேர வேலை யிலிருந்து கிட்டும் பணத்தினால் குறைநிரப்பிவிட்டு, மீதியை கொழும்பில் உள்ள தாய்க்கு அனுப்புவது என்று எத்தனை கற்பனைக் கோட்டைகள் கட்டியிருந்தான்? அவன் கட்டிய கோட்டைகள் நாளுக்கு நாள் ஸ்திரமடைந்தன.

பல்கலைக்கழகத்தில் அனுமதி கிட்டியது. அயல்புறத்தில் தங்கு வதற்கு இடவசதி அவனைத் தேடி வந்தது. பகுதி நேர வேலை கணிசமான சம்பளத்துடன் கிடைத்தது. மீதிப் பணத்தைக் கொழும்புக்கும் அனுப்பினான்.

மூன்று வருடங்களில் படிப்பு முடிந்தது. இனி நிரந்தர வேலை கிட்டினால் தான் லண்டனில் தங்கலாம். இல்லாவிடில் மீண்டும் தாய் நாட்டுக்கு திரும்ப வேண்டும். நாடு இருந்த நிலையில் அங்கு அவன் மீண்டும் வருவதை அவன் தாயும், சகோதரர்களும் விரும்பவில்லை. அவனுக்கும் அறவே விருப்பமில்லை. நாட்டில் இருந்து புறப்படும் போது இனி மேல் திரும்புவதில்லை என்ற

எண்ணத்தில் தான் திகழ்ந்தான். ஆனால், அந்த எண்ணம் தவிடு பொடியாகிவிட்ட மாதிரி ஒரு நிலை தோன்றியது.

நிரந்தர வேலைக்கு அலைந்தான். இருப்பவர்களுக்கே வேலை இல்லை என்ற நிலை. தொழில் வழங்குனர்கள் கைவிரித்தார்கள்.

பட்டப் படிப்பு முடிந்துவிட்டது. நிரந்தர வேலை இல்லை. பிரிட்டிஷ் குடிவரவு அதிகாரிகளின் கண்களில் மண் தூவ முடியாத நிலை.

“அம்மா, என்னை திருப்பி இலங்கைக்கு அனுப்பப் போறாங்கள்” என்று ஒரு நாள் தொலைபேசியில் கூற, “பேய் இஞ்ச வந்திபாதை. ஆரும் ‘பி.ஆர்’ இருக்கிற பெட்ச்சியைக் கலியாணம் கட்டி இருக்கப் பார்” என்று தாய் புத்திமதி கூறினாள்.

லண்டன் மாநகரத்தில் அவனுக்கு இணையாக, ஓர் இளம் பெண் தேவை.

அவன் லண்டன் வாழ்க்கையில் இளம் பெண்கள் சிக்கியிருக்கிறார்கள்.

அவன் கண்களில் ரேகா தான் முதலில் சிக்கியிருந்தாள். இது முன்று மாதங்களுக்கு முன் நடந்த சங்கதி. அவன் ‘சுப்பர் மார்க்கெட்’ ஒன்றில் பணிபுரியும் போது ரேகா சாமான்கள் வாங்க வந்தாள். அவன் தோற்றம், அவன் ஆங்கில உச்சரிப்பு, அவன் பார்வை எல்லாம் அவன் ‘வடிகட்டின்’ தமிழன் என்பதை நிருபிக்க, அவன் அறிமுகமாகப் புன்னகைத்தபடி, “ஸ்ரீ லங்காவா” எனக் கேட்டாள்.

அவன் ஆமென்று தலையினால் பதில் அளித்தான். ஒரு சின்ன உரையாடல் அரங்கேறியது. அவன் ஆங்கிலத்தில் தான் பேசினாள். பால்குடி வயதில் லண்டனில் பெற்றோருடன் குடியேறியவளாம். தமிழ் அறவே தெரியாதாம். ஆங்கிலத்தில், ஆங்கிலேயர் போன்று புரியாத விதமாகப் பேசினாள். இவனுக்கு ஒரளாவுக்குப் புரிந்தது. அவன் முகத்தில் ஒரு லட்சுமிகரம் குடிபுகுந்திருந்தது. என்ன தான் பிற்மொழி பேசினாலும் முழு உடலிலும் ‘தமிழ் மணம்’ கமழ்ந்தது.

முதல் நாட்கள் கழிய அவன் மீது அவன் கவரப்பட்டான்.

இரு நாட்கள் கழிய அவன் மீண்டும் வந்தாள். இம்முறை அவனுடன் நிறையவே பேசினாள். பேச்சில் இனிமை. உரிமையும் இழையோடியது. மனதைச் சுண்டி இழப்பது போன்ற பார்வை. தன்னைப் பற்றி, தனது குடும்பத்தைப் பற்றிய தகவலை அரைகுறையாக வெளியிட்டாள். அவனை விட இரண்டு வயது குறைந்தவள். யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவள். இது அவனைப் பொறுத்தளவில் சக விடயங்கள். அவன்பாற் நிறையவே அன்பு ஏற்படுகிறது. அடிமனதில் தேங்கியிருந்த எண்ணமும் அவன்பாற் அவனை உந்தித் தள்ளியது.

அவள் சென்ற பின்னர் அவனால் பவுண்ட்டையூடும், ஷில்லிங்கையும் சரிவர எண்ண முடியவில்லை. அவள் முகம் தான் அவன் மனதில் உறங்கியது. இரவு படுக்கையில் கிடந்த போது அவள் பேசியவற்றை மீட்டுப் பார்த்து மனமகிழ்ந்தான். அவள் கண்களில் தெரிந்த கூச்ச உணர்வு, இதழ்களில் தெரிந்த குறுநகை, அவள் உரையாடும் லாவகம்..... யாவுமே அவன் மனதில் நெளிந்து வளைந்த படி இருக்க ஒரே புளகாங்கிதம்.

இனி அவளை எப்போது சந்திப்பது என்று ஏங்கினான்.

மீண்டும் அவள் வந்தாள். அவளுடன் அவள் ‘மம்மி’. தாயும் மகளைப் போலவே அழகானவள். நரைத்த முடியை கறுப்பாக்கி இருந்தாள். நீளக் கூந்தலை அரைவாசியாகக் கத்தரித்திருந்தாள். தமிழில் செல்லம் பொழிந்தாள். தந்தையைப் பற்றி பேச்சு எடுத்த போது, “நான் அவரை ‘டைவோஸ்’ செய்திட்டன்” என்று அந்த அம்மாக்காரி வெகு சர்வசாதாரணமாக சொன்னாள்.

அரவிந்தன் வாய்டைத்துப் போனான். முகம் இருண்டுவிட்டது.

“என்ன அதிர்ச்சியாக இருக்குதா?” தாய்க்காரி இவனை நக்கலாக நோக்கியபடி கேட்டாள்.

இவன் பதில் அளிக்க முற்படுகையில், இவனை அவள் முந்திக் கொண்டாள். “நான் எப்பொழுதோ ‘டைவோஸ்’ செய்திருக்க வேணும். இலங்கையில் இருக்கக்கிள்ளை ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. இஞ்ச வந்தாப் பிறகு துணிச்சல் வந்திட்டுது. ‘டைவோஸ்’ செய்திட்டன். மனுசன் இப்ப எங்கை இருக்கிறாரோ தெரிய இல்ல.” ஒரு நையாண்டி சக வெற்றிப் புனரைகையைப் பூத்தாள்.

அரவிந்தன் உண்மையிலேயே அதிர்ந்துவிட்டான். அவன் துளியளவேறும் எதிர்பார்க்காத அந்த உண்மை அவனைச் சுட்டது. அதை ஜீரணிக்கவும் முடியவில்லை. அதன் பின் பேச்சைக் குறைத்து விட்டான்.

அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள்.

ரேகாவின் நினைவு சிறிது, சிறிதாக அகல்வது போல..... அவள் மீது ஏற்பட்டிருந்த அன்பு சிறிது சிறிதாக அகல்வது போல.....

மறு நாள் கழிய ரேகா குதூகலத்துடன் வந்தாள். நேரே தனது மனதை முழுமையாகத் திறந்தாள். இறுதியாக அவள் வெளியிட்ட வார்த்தைகள் அவனைத் திக்குமுக்காட வைத்துவிட்டன. அவனைத் திருமணம் செய்ய விரும்புகிறாளாம். அவன் பதில் என்ன? மூன்று நாட்கள் கழியச் சொல்வதாகக் கூறியவன், அவள் தொலைபேசி எண்களைத் தனது தொலைபேசியில் பதித்தான்.

இரு இரவுகள் உறக்கத்தை ஏத்திவைத்து ரேகாவின் கோரிக்கையை ஆராய்ந்தான். அவளைக் கரம் பற்றினால் என்ன? அவள் அந் நாட்டின் நிரந்தரப் பிரஜை. அவளைக் கைப்பிழித்தால் இவனும் நிரந்தரப் பிரஜையாகிவிடலாம். ரேகாவின் மொழிநடை, அவள் ஆடைகள் அணியும் விதம் அவனுள் மறுதலையான உணர்வுகளை ஏற்கனவே உட்புகுத்தியிருந்தன. அவள் தாயின் நிலை அவனுள் அவள் சார்பாக முடிவை எடுப்பதை தவிர்த்தது.

“அம்மா செய்ததில் என்ன பிழை? அம்மாவின் சுதந்திரத்தில் அப்பா தலையிட்டார்.”

இவ்வாறெல்லாம் ரேகா கூறியிருக்கிறாள்.

வீதியில் அவள் ஒர் ஆங்கில வாலிபனை அணைத்தபடி நடந்து செல்வதையும் கண்டிருக்கிறான்.

இது பற்றி அவளிடம் அவன் விசாரித்திருக்கிறான். “அதில் என்ன தவறு?” அவள் சர்வசாதாரணமாகவே கேட்டிருந்தாள்.

இப்படிப்பட்டவளைக் கட்டி வாழ்க்கை பூராவும் தாழ்வு மனப்பான் மையுடன் வாழுத்தான் வேண்டியிருக்கும்.

அவனால் முடியுமா? முடியாது. அவள் தமிழ் பாரம்பரியத்தில் நிறையவே ஊறியவன். அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். முடிவை இவன் தொலைபேசியின் ஊடாக பரிமாறினான். “அப்படியா? ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. அம்மா தான் நச்சரித்தாள். எமது நாட்டுப் பையன் என்று அடிக்கடி சொன்னாள். அது தான் முயற்சித்துப் பார்த்தேன். பரவாயில்லை.” மிகவும் தெட்டத் தெளிவாக கூறினாள்.

அதன் பின்னரும் அங்கு வருவாள். சாமான்கள் வாங்குவாள். இவனிடம் பணத்தை நீட்டுவாள். மீதிச் சில்லறைகளை விட்டுச் செல்வாள். உரையாடலையும் நிகழ்த்துவாள்.

“உனக்கு முதுகெலும்பு இல்லை” என்று ஒரு தடவை சொன்ன மாதிரி இவனுக்கு கேட்டது.

“நீ இப்பொழுதும் பாரம்பரியத்தைக் கட்டிப் பிழித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்” என்று இன்னொரு முறை தெட்டத் தெளிவாகக் கூறிச் சென்றாள்.

“உனக்கு ஒரு நானும் ‘பி.ஆர்.’ கிடைக்காது” என்று பிறிதொரு நாள் கூறியிருந்தாள்.

இது ரேகா மற்றவள் திலக்ஷி. அவள் பெற்றோர் இலங்கையில் உயர் தொழிலைப் புரிந்தவர்கள். எண்பத்தி முன்றாம் ஆண்டு கலவரத்தின் அகோரத்தைத் தாங்காமல் வண்டனுக்கு வந்தவர்கள்,

தாய் நாட்டை முழுமையாக மறந்துவிட்டார்கள். இங்கு தான் திலக்ஷி பிறந்தவள். பூகோளப் படத்தில் இலங்கையைக் காட்டமாட்டாள். இவனும் சாமான் வாங்க வந்த போது அவனுடன் அளவளாவினாள். ரேகாவுடன் ஒப்பிடுகையில் யாவற்றிலுமே ஓளிவு மறைவின்மைக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுபவள். சாந்தமாகப் பேசுவாள். மதிநூட்டத்துடன் பதில் அளிப்பாள். இவன் விலாசம் கேட்டவள், ஒரு நாள் இவனைத் தேடி இவன் அறைக்கே வந்துவிட்டாள். இவன் ‘பாத் டவலில்’ தான் முடப்பட்டிருந்தான். அவள் அதை அசட்டை செய்தாள். இயல்பாகவே திகழ்ந்தாள். அவனை நிறையவே ரசித்துப் பாாத்தாள்.

அது ஓர் அந்நியோன்ய சந்திப்பாக முடிவடைந்துவிட்டது. இருவருமே தம்மை மறந்து.....

அதன் பின்னர் அவனைத் தேடி அவன் அறைக்கே அவள் வந்தாள். ‘சுப்பர் மார்கெட்டில்’ ஒரு வெறும் ‘ஹாய்’ மட்டுமே.

நாளாடைவில் அவர்கள் வரம்பு மீறினார்கள். திலக்ஷி அதை யிட்டுக் கவலைப்படவில்லை. அவள் இல்லாத வேளைகளில் அவன் நிறையவே கவலைப்பட்டான். இப்படியெல்லாம் தவறாக நடந்து விட்டேனே என்றெல்லாம் துயருற்றான். இனி வரம்பை மீறாமல் அவனுடன் பழக வேண்டும் என்றெல்லாம் முடிவு எடுப்பான். ஆனால், அவள் அறைக்கு வந்து, அவனுடன் அளவளாகத் தொடங்கவே அவன் தன் நிலையை மறந்துவிடுவான். அதன் பின் தவறு நிகழ்ந்துவிடும். அவள் வரவை அவன் இனிமையுடன் எதிர்பார்த்தான்.

திடீரென்று அவனைத் தேடி அவள் வருவது நின்றது. அவளது தொலைபேசிக்கு இவன் அழைப்பு விடுக்க, தொலைபேசி அணைக்கப் பட்டுள்ளது என்ற பதிவு செய்யப்பட்ட தகவல் தான் வெளிப்பட்டது. என்ன, ஏது என்று இவன் கவலைப்பட்டான். அடிமனதில் வளர்ந்திருந்த காமம் கலந்த காதல் அவனைப் பாடாய்ப்படுத்தியது. அவளை மீண்டும் எப்போது காண்பது என்றெல்லாம் ஏங்கத் தொடங்கினான்.

அவன் எதிர்பார்க்காத வேளையில் அவன் முன் அவள் தோன்றினாள். முகத்தில் கணையில்லை. உடலின் செழுமை வற்றி விட்டது.

“எங்கே போயிருந்தாய்?” அவன் ஆவலாய் கேட்டான்.

அவன் நெஞ்சில் முகம் புதைத்து அவள் கண்ணீர் சொரிந்தாள். அவன் காரணம் புரியாமல் அவள் முதுகை வருடிக் கொடுத்தான். சில நிமிடங்கள் வரை அவள் அணைப்பு நீண்டிருந்தது. அவள் அழுவதற்கான காரணம் இவனுக்குப் புரியவில்லை.

அவள் விடுபட்டாள். அந்த உண்மையைத் தெளிவாகக் கக்கினாள்.

ஹென்றிக்சன் அவளை ஏமாற்றிவிட்டானாம். அவன் வெள்ளைக் காரன். இவளது பல்கலைக்கழகத் தோழன். அவனுடன் ஆழமாகப் பழகியவள், பாதுகாப்பற்ற விதத்தில் உறவு கொள்ள, அவள் கர்ப்பமடைந்துவிட்டாள். மடிப்பிச்சை தா என்ற மாதிரி அவனிடம் வாழ்க்கை கேட்டிருக்கிறாள். அவன் இவளை தனக்குத் தெரிந்த வைத்தியரிடம் அழைத்துச் சென்று கர்ப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டு, இவளுக்கு அழகாக “செரியோ” சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டானாம்.

இவள் நிலை அரவிந்தனுக்கு புரிந்தது. ஆனால், அதற்குப் பரிகாரம் தேவூதற்கு அவளால் முடியவில்லை. தனது மனசாட்சியைக் கொன்று அவளுக்கு வாழ்வளித்து, தனது வாழ்க்கையை வண்டனுடன் நிரந்தரமாகப் பிணைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இவ்வாறான மனம் போன போக்கில் வாழ்பவங்குடன் எவ்வாறு வாழ்வைப் பிணைத்துக் கொள்வது?

அவள் தனக்கு வாழ்க்கை கேட்கவில்லை. அழுதுவிட்டுச் சென்றாள். இவன் வார்த்தைகளால் அவள் மனதுக்கு சிறிதே ஒத்தடம் கொடுத்தான்.

திலக்வியின் நினைவுகள் அரவிந்தனின் மனதினில் நீண்ட நாட்களாகப் பதிந்திருந்தன. அவளது நெருக்கத்தை அவள் இல்லாமலேயே உணர்ந்தான். அவள் நிலையை நினைத்து மனம் வருந்தினான். ஒரு தீர்மானமான முடிவை எடுத்து, அவனுடன் வாழ்க்கையை இணைத்து, நிரந்தரமான பிரஜையாகிவிடலாம் என்ற அவன் எதிர்பார்ப்பும் கருகிவிட்டது.

வாரத்திற்கு மூன்று தடவைகளாவது தொலைபேசி ஊடாக தாயும், சகோதரிகளும் அவனுடன் தொடர்பு கொண்டனர். எப்பாடு பட்டாவது நிரந்தரப் பிரஜையாவதற்கு முழு முயற்சியும் எடுக்கும்படி அவனை கோரியபடியே இருந்தனர்.

“அண்ணா, இஞ்ச நிலைமை மோசமாகிவிட்டது. கண்டபடி சுட்டுத் தள்ளுறாங்கள். கடத்துறாங்கள். ‘அரஸ்ட்’ பண்றாங்கள். தமிழ் ஆக்கள் எண்டால் எல்லாத்திலையும் சந்தேகந்தான்” என்று தங்கை எச்சரித்திருந்தாள்.

இரு தமிழ் யுவதிகள் அவன் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டும் அவன் அடிமளதில் புதைந்திருந்த எண்ணம் ஈடேறவில்லை.

தனது சோக வரலாற்றை சில விடயங்களைத் தணிக்கை செய்து தாயிடம் வெளிப்படுத்தினான்.

“கவலைப்படாதை. எங்கட சொந்தக்காரர் நிறையப் பேர் அங்கை இருக்கினம். அவையள் மூலம் ஒரு ‘புரபோசல்’ கொண்டு வரச் செய்றன்.” தாம் உறுதியாகச் சொன்னாள்.

உறவுக்காரர் என்று இரண்டு, மூன்று பேர் இவனுடன் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டு விபரங்களைக் கேட்டு அறிந்து கொண்டனர். ஒருவர் சந்திரகுமார் என்று பெயர். இவனைத் தேஷியே வந்துவிட்டார். அவர் நேரே விடயத்தைச் சொன்னார். தனது மகளுக்கு அவர் கலியானம் பேசி வந்தவர். மகளின் பெயர், மற்றும் விபரங்களை வெளியிட்டவர் மகளின் புகைப்படத்தைக் காட்டினார். அசல் வெள்ளைக் காரி கோலத்தில், உடலில் அரைவாசி வெளியே தெரிய, பண்பாட்டு க்கும், எனக்கும் வெகு தூரம் என்ற மாதிரியான தோற்றத்துடன் திகழ்ந்தாள். அரவிந்தன் உறைந்துவிட்டான். அவனுக்கு உதறல் எடுத்தது. அவர் வற்புறுத்தியதன் பேரில் ஞாயிற்றுக்கிழமை அவர்கள் வீட்டுக்கு வருவதாக இவன் வாக்குறுதி அளித்தான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்தது. மனம் அதிருப்தியற்ற நிலையில் சென்றான். சந்திரகுமாரின் மகள் எவ்விதக் கூச்சமும் இன்றி கால மேல் கால் போட்டாள். நிறையவே வெளிச்சம். மேல் பகுதியும் நிறையவே வெளிச்சம். இவனுக்கு உடலினுள் புழுக்கள் புகுந்தது போன்ற உணர்வு. அவன் ‘மிஸ் லண்டன்’ போட்டியில் கலந்து கொள்ள வந்தவள் போல் கருமமாற்றினாள். அவன் தேநீரை நீட்டும் போது குனிந்த நிலையில் நின்றவளை இவன் பார்க்க..... பார்த்து பழக்கப்பட்ட அவனையே கூச்சம் இறுக்க தழுவிவிட்டது.

ஒரு பதிலும் கூறாமல் அங்கிருந்து வெளியேறினான். சந்திரகுமார் இரு தடவைகள் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு அவனது முடிவைக் கேட்டார். இவன் இந்த சம்பந்தத்தில் தனக்கு விருப்பமில்லை என்று முடிவாகக் கூற, அவர் காரணத்தைக் கேட்டார்.

“உங்கட மகளை ஒரு வெள்ளைக்காரனுக்கு கட்டி வையுங்கோ” என்று பொதுப்படையாகக் கூறினான்.

“ஏன் உமக்கு கட்ட ஏலாதோ?”

“கட்டலாம் தான். ஆணால், நான் தமிழன். இன்னும் வெள்ளைக் காரணாக இல்லை.”

இவன் எதிர்பார்க்க முன் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

அரவிந்தன் ஓர் உறுதியான முடிவுக்கு வந்துவிட்டான். லண்டனை விட்டுச் செல்வதில்லை. நிரந்தர வதிவிடம் உள்ள ஒருத்தியைக் கட்டி லண்டன்வாசியாகி புதிய அந்தஸ்தைப் பெறுவது

என்பதே அந்த முடிவு. அந்த முடிவிலும் ஒரு மாறுதலையான எண்ணம் மறைந்திருந்தது.

தொலைபேசியில் மகிந்தனைத் தொடர்பு கொண்டு தன் முடிவைச் சொன்னான்.

“வெரி குட். அப்படித் தான் ‘அட்ஜிஸ்ட்’ பண்ண வேணும். நான் உனக்கு ஒரு பெடிச்சியைப் பார்க்கட்டா?” என்று கேட்டான் மகிந்தன்.

“வேண்டாம். நானே பார்க்கிறேன்.....” சில விளாடி மொனம். இவனே தொடர்ந்து பேசினான். “ஒரு வெள்ளௌக்காரியைத் தான் கட்டப் போறன்.”

“ஏன்? தமிழ் பெடிச்சியளை உனக்கு பிடிக்காதோ?”

“பிடிக்கும் தான். ஆனால், நான் பார்த்ததுகள் தங்கட பண்பாட்டை, ஒழுக்கத்தை மறந்திட்டு திரியுதுகள். அதுகளை கட்டினால் வாழ்க்கை பூராவும் துக்கப்படத் தான் வேணும். அதை விட வெள்ளௌக்காரியளை கட்டினால் நல்லது என்டு நினைக்கிறேன்.”

“வெள்ளௌக்காரியஞ்சும் லேசுப்பட்டவையோ?”

“அதுகள் எங்கட இனம் இல்லை. அதுகள் எங்கட பண்பாட்டை, பழக்க வழக்கத்தை, ஒழுக்கத்தை ஒழுகி நடக்காதுகள். தங்கட பண்பாடு, பழக்க வழக்கத்தில் வளர்ந்ததுகள். அதால் எங்கட பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்களை அதுகளிட்ட இருந்து எதிர் பார்க்கத் தேவையில்லை. அதுகள் கேவலமாக நடந்தால் அது மனதை குத்தாது. எங்கட பெடிச்சியள் அப்படி நடந்தால் மனதைக் குத்தும். உனக்கு நான் சொல்லுறது விளங்குதோ? ‘பி.ஆர்’ எடுக்க வேணும் எண்டதுக்காக கலியாணம் கட்ட வேணுமென்டால் வெள்ளௌக்காரியளை கட்டினால் துக்கப்படாமல் வாழலாம்.”

கோபத்துடன் தொலைபேச மகிந்தன் துண்டித்துவிட்டான்.

இரு நாட்கஞக்குள் அரவிந்தனின் திருமணம் நடந்தேறியது. மணமகள் இளவரசி டயானாவுக்கு மிக மிக தூரத்துச் சொந்தமாம்.

ஸ்ராவநாரத் தலை

மார்கழிக் குளிர் அவர்களை நன்றாவே அரவணைத்துச் சென்றது.

மொத்தமாக முப்பது பேரளவில் வரிசையில் நின்றார்கள். இருள் அவர்களை நன்கு போர்த்தியிருந்தது. நிலவின் வெளிச்சம் தான் அவர்களை ஒரளவுக்கு அடையாளம் காட்டியது. கொட்டாவி விடுவதும், சோம்பல் முறிப்பதும், முனுமுனுப்பதும், ஆத்திரத்தில் கத்துவதுமாக அவர்கள் நேரத்தைக் கழிக்கிறார்கள்.

அவர்கள் முன் வீற்றிருந்த அந்த வெதுப்பகம் ('பேக்கரி') திறக்கப் படவில்லை. காலை ஆறு மணிக்குள் ராஜரத்தினம் திறந்துவிடுவான். பதினெந்து நிமிடங்களுக்குள் அவன் வியாபாரம் முடிவடைந்துவிடும். அந்த பதினெந்து நிமிடங்களுக்குள் ஒரு சிறிய யுத்தமே அங்கு நடந்தேறிவிடும். 'எனக்குத் தா', 'அவனுக்குப் போதும்', 'எனக்கு நாலைஞ்சு குழந்தையள்', 'நான் நேரத்தைக்கு முழுக்கப் பட்டினி'..... நிறையவே கெஞ்சல்கள், கொஞ்சல்கள், சச்சரவுகள், இழுபறிகள்..... இடையிடையே அகராதியில் காணக் கிடைக்காத சொற்களில் அர்ச்சனைகள்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மக்களின் அவலம் இது. ஜந்து மாதங்களாகத் தொடர்கின்றது.

ஒரு இறாத்தல் பாணைப் பெற உறக்கத்தைத் துறந்து, உழைத்தத்தில்¹ நிறையவே அதற்காக நீட்டிவிட்டு, வீடு சென்றாலும் முழுப் பசியையும் அடக்க முடியாமல்..... தவியாய் தவிக்கிறார்கள் அந்த மானிடர்கள்.

பாண் ஒரு மகிழமைக்க பண்டமாக மாறிவிட்டது. அதன் விலை கொழும்பை விட ஜந்தாறு மடங்கு உயர்ந்துவிட்டது. பணத்தை நீட்டினாலும் அதைச் சுலபமாகப் பெற முடியாது. வரிசையில் மணிக்கணக்கில் நிற்க வேண்டும். கதவு திறந்து, விநியோகம் அழும்பிக்கும் போது, நிறைய ஊடுருவல்கள்..... அடிதடி, வாய்த்தகராறு, முட்டல்கள், மோதல்கள்..... இரத்தம் சிந்திவிடுமளவுக்கு.

விடிவதற்கு இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் இருந்தது. அது வரை கால் கடுக்க நிற்க வேண்டும் என்பது நியதி.

முப்பத்தோராவது நபராக வசந்தன் வரிசையில் நிற்கிறான். அவன் பின்னால் ஒரு கிழவி. எழுபது வயதைத் தாண்டிய முதுமைத் தோற்றும். மெலிந்து, சதைகள் தொங்கியபடி, ஏழ்மைக்கு

வியாக்கியானம் கூறுவது போன்று.....

“மேனே, இப்ப எத்தனை மணி இருக்கும்?”

“நாலாகுது.”

“நேத்தைக்கு ஐஞ்சுக்கு வந்தனான். பாண் முடிஞ்சு போயிட்டுது. பேர்ப் பெடிச்சிகள் சாப்பிடாமல் தான் பள்ளிக்கூடத்திற்கு போனதுகள். பாவம், அறியாத வயதில் இப்படியொரு அவலம்.”

யாரே ஒருவர் பலமாகக் கொட்டாவிவிட்டார்.

“மெதுவாக கொட்டாவிவிடுங்கோ. இன்னும் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுல்ல இருக்குது. வந்தாங்கள் எண்டால் சுட்டுப் போடுவாங்கள்.”

இன்னொரு கொட்டாவி. முந்தியதை விட ஆக்ரோஷமான கொட்டாவி.

ஒரு விமர்சனமும் எழவில்லை.

வசந்தனின் கண்களில் இன்னுமே தூக்கக் கலக்கம்.

இரவு பன்னிரண்டு மணி வரை விலங்கியல் குறிப்புப் புத்தகத்தில் முழுக் கவனமும் பதிந்திருந்தது. இன்னும் சில மாதங்களில் பரிசீலனை முழு முச்சாக அவன் படித்தால் தான் பல்கலைக்கழகத்தைப் பற்றி யோசிக்கலாம். போன முறை பரிசீலக்கு தோற்றுவதற்குத் தயாராகும் போது, மலேரியா நோய் வந்துவிட்டது. ஒரு பாடத்திற்கு மட்டுமே தோற்ற முடிந்தது. இது இரண்டாவது முயற்சி.

தாய் அவனை எழுப்பிவிட, அவன் முதலில் “சின்னங்கினான். “எனக்குப் போக ஏலாது. தம்பியை அனுப்புங்கோ.”

“அவன் பாவம்டா. நேத்தைக்கு போனவன். நாள் முழுதும் தலையிடி எண்டு படுத்துக் கிடந்தவன். நீ போவன். நாளைக்கு நான் போறன்.”

வசந்தனுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. “எனக்கு சோதனை இருக்குது. ரா ராவாக கண்மூலிச்சுப் படிக்கிறன். பன்னிரண்டு மணிக்குத் தான் படுத்தனான். எட்டு மணிக்குத் தான் ஒழும்புவன். என்னைக் குழப்பாதோங்கோ.” அவன் குரல் பக்கத்து வீட்டுக்கும் கேட்டிருக்கும்.

தாய்க்கு மனம் குழம்பிவிட்டது. கூடவே வேதனை நெஞ்சை அழுத்தியது. கண்கள் கலங்கின. “டேய் அப்படி சொல்லாதோ..... நீ நல்லா படிக்கிறாய் எண்டு எனக்குத் தெரியும். இதையும் படிப்போட செய். என்ன செய்யறது? அப்பா இருந்தார் எண்டால் அவரே எல்லாத்தையும் செய்வார். அவர் அறியாயமாய் போய்....”

வசந்தன் எழுந்துவிட்டான். “இண்டைக்கு போறன். இனி என்னைப் போகச் சொன்னால் படிப்பை விட்டுவிடுவன். அதற்கு பிறகு ஒவ்வொரு நாளும் பாண் வாங்க விழியம்புறமே போறன்.”

தாய் ஒன்றும் கூறவில்லை. அவள் மனம் கனத்துவிட்டது.

கோபத்துடன் அறையை விட்டு வெளியேறிய வசந்தன் அரை குறையாக முகம் கழுவினான். தாய் பணத்தை நீட்டினாள். பணத்தைப் பெற்றவன் ‘சைக்கிளில்’ ஏறினான். மறு கணமே அதில் இருந்து எரிச்சலுடன் இறங்கினான். முன் சில்லில் காற்று அறவே இல்லை. அவனுக்கு உண்மை புரிந்தது. ‘ரியூப்பில் ஓட்டை. அதை இந்த அகால வேளையில் ஓட்ட முடியாது. நடை தான் மாற்று வழி.

மனதினுள் ஏசியபடியே நடக்கிறான். வழியில் தன்னை நொந்தான். அந்தக் குடும்பத்தில் வந்து பிறந்ததை நினைத்து துயருற்றான். தந்தை தேலையில்லாமல் குடுபட்டு இறந்ததை நினைத்து வேதனையடைந்தான். இப்படியெல்லாம் வதைக்கிறார்களே என நினைத்து ஆத்திரப்பட்டான்.

நடக்கிறான். நடையில் விரைவு. நாய்கள் இவனைக் கண்டு குரரத்தன. ஒரு நாய் இவனைப் பதம் பார்க்கவும் வந்தது. குளிரும் வாட்டியது. மேலுடம்பை கைகளால் போர்த்தியூடி நடக்கிறான். அண்டை அயல் வீடுகளில் விளக்குகள் எரிந்தன. எல்லோருமே உணவுப் பண்டங்களை வாங்கி விட வேண்டும் என்ற நினைப்பில் நித்திரையைத் தியாகம் செய்துவிட்டு தயாராகிறார்கள். இரவு முழுவதும் தூங்குவதும், விழிப்பதும், நேரம் போய்விட்டதே என அலறித் துடித்தபடி எழுவதும்..... ஓட்டமும், நடையுமாக சென்று கடைகளின் முன்னால் உள்ள வரிசைகளில் நிற்பதும்..... எல்லா வற்றுக்குமே வரிசை தான். அப்படியொரு பொருளாதாரத் தடையின் தாற்பரியத்தினால் இவர்கள் யாவருமே வாடி வதங்கினார்கள். நிறையவே பணத்தை வாரி இறைத்தார்கள். போஷாக்கின்றி நலிவழிறார்கள். உடல் சக்தி இழந்து, உள்ளத்தில் இருந்த சக்தியும் இழந்து..... இரைக்காக பிராணிகள் அங்கும், இங்கும் ஒடித்திரிவது போல், அவற்றை விட கேவலமான நிலையில், இந்த கணனி யுகத்தில் நேரங் கெட்ட வேளைகளில் எல்லாம் திரிகின்றார்கள். பணம் இருந்தாலும் பண்டங்களை வாங்க முடியாத நிலையும் தலை விரித்தாடியது.

பாரதி இருந்தால் இந்த மானிடர்கள் நிலை கண்டு ஒர் உருக்கமான பாடலை சிலேடையாக இயற்றி இருப்பான். ‘சிங்களத் தீவின் வடக்கிலே இம் மாந்தர் இழிநிலை காண்பீரோ.....’ என்ற மாதிரி.

வள்ளுவர் இருந்தால் இரண்டு வரிகளில் நறுக்கென குறள் ஒன்றை இயற்றி இருப்பார்.

குடாநாட்டு கவிஞர்களும் லேசுப்பட்டவர்கள் அல்லர். தம் இழி நிலையை அவர்களே கவிதைகளாக வடித்துள்ளனர். பத்திரிகைகளில் அவை களம் கண்டுள்ளன. ‘எம் துயர் நிலை தீர்க்க வாராயோ?’ என்று யார் யாரையோ இரப்பது போல் கவிதைகள்.....

இராணுவ ‘ப்ரக்கொன்று நிறையவே ஓளியுடன் சீரிச் சென்றது. வீதியில் இருந்த புழுதியை அது நன்கு வாரி இறைத்துவிட்டது. வரிசையில் நின்றவர்களைப் புழுதி போர்க்க, பலவித மட்டங்களில் தூம்மலின் ஒசை அங்கு வெளிப்பட்டது. ’

யார் யாரோ தொடர்ச்சியாக, போட்டிக்கு தும்முவது போல தும்மினார்கள்.

ஒருவருக்கு தலை சுற்றியிருக்க வேண்டும். அவர் மயக்கம் போட்டு கீழே விழுந்துவிட்டார். அங்கு ஒரு சின்ன ‘பரபரப்பு’ மேடையேறியது. யாரோ நீரை அவர் முகத்தில் தெளிக்க, அவர் எழுந்து. விட்டார்.

வசந்தனின் கவனம் வேறொங்கோ லயித்திருந்தது. தந்தையின் நினைவு மனதை மேய்ந்தது. ஓர் அன்பான குடும்பத்திற்கு தலைவனாக இனங்காணப்பட்டவர். அழகான மனைவி. பண்பான மூன்று பிள்ளைகள். ஊரில் அவருக்கு நல்ல பெயர். பெரும் மதிப்பு. அரசாங்க உத்தியோகம். தொட்டமும் செய்தார். பணத்திற்கு குறைவில்லை. சேவை மனப்பான்மை கொண்டவர். கோவிலில் தொண்டாற்றுவதிலும் பின்தயங்கார். நேர்மைக்கு உதாரணகர்த்தர். அநியாயத்தை எதிர்ப்பவர். அதன் பலன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அவர் சா அந்த வீட்டுக் குடும்பத்தினரை நன்றாகவே உலுக்கிவிட்டது. தாய் அழாத நேரமில்லை. குடும்பத்தின் முக்கால் சுமை பதினாறு வயது நிரம்பிய வசந்தனின் தோள் மீது. முக்கிய தீர்மானங்களை எடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு அவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

சாதாரண தரத்தை முடித்துவிட்டு உயர் தரத்திற்காக கொழும்புக்கு போக வேண்டும் என்று ஒரு கனவு..... ஒரு ‘மோட்டார் சைக்கிள்’ வாங்க வேண்டும் என்று இன்னொரு கனவு..... இப்படி எத்தனையோ கனவுகள். யாவுமே தவிடு பொடியாகிவிட்டன.

இப்பொழுது பொருளாதாரத் தடையினால் கழுத்து இறுகி, முச்ச விட்டும், விடாமலும் அவர்களும் வாழ்கிறார்கள்.

விடிந்துவிட்டது. காகங்கள் எழுந்துவிட்டன. இவர்களைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தவன்னை கரையத் தொடங்கின. பொருளாதாரத் தடை காகங்களையும் பட்டினி போட்டுவிட்டது. காகங்களுக்கு படைப்பதும் அருகிவிட்டது. குடாநாட்டு நிலைமை அப்படி.

திடீரென அங்கு ராஜைத்தினம் முளைக்கிறான். கதவைப் பலத்த சத்தத்துடன் திறக்கின்றான்.

இப்பொழுது வரிசைக்குள் ஊடுருவல் நடத்த சிலர் முயல் கின்றனர். ‘டேய், டேய்’ என்று அதட்டல், ‘அங்காலே போங்கோ’ என்று ஒரு வெருட்டல், ‘ஒருத்தரையும் நுழையவிடாதேங்கோ’ என்று ஒரு கத்தல்..... பலன் பூஜ்யம். நிறையவே ஊடுருவல்.

“இன்டைக்கு எவ்வளவு பாண் வருமாம்?”

“நேத்தைக்கு நாறு குடுத்தவையள். இன்டைக்கு இருநாறாவது குடுப்பினம் எண்டு கதை அடிபடுது. நேத்தைக்கு கப்பல்ல இருந்து மா இறக்கினவங்களாம்.”

வசந்தனுக்கு கால் வலியெடுத்தது. தலையும் கணத்தது. முதல் நாள் முழுவதும் படிப்பிலேயே கவனம். மரலையில் விளையாட அயலில் இருந்த மைதானத்திற்கு செல்லவன். நேற்று அங்கு செல்ல வில்லை. நெடுகவும் புத்தகங்களுடன் புரண்டான். நடு இரவு வரை படிப்பு தொடர்ந்தது. அரைகுறை விளக்கு வெளிச்சத்தில் கண்கள் ஸிய ஸிய புத்தகங்களில் பார்வையைப் பதித்திருந்தான்.

பல தடவைகள் கொட்டாவிவிட்டான். கண்களைப் பல முறைகள் கசக்கிவிட்டான்.

கடந்த மூன்று மாதங்களாக பெரிதுமே அவன் பாண் வரிசைக்கு வந்துவிடுவான். மளிகைச் சாமான்களை வாங்கவும் கால்கடுக்க நின்றிருந்தான்.

இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு இப்படி வேதனையில் உழன்று தவிக்க வேண்டும்? இதற்கு முற்றுப்புள்ளி இல்லையா?

வசந்தன் நிறையவே சிந்தித்தான். தமது எதிர்காலம் எந்த திசையை நோக்கிச் செல்கிறது என்பதை நிர்ணயிக்க முடியாத நிலையில் இருப்பதாகவே அவனுக்குப் புரிந்தது. நீண்ட நேரம் யோசித்துவிட்டான். எல்லாவற்றையும் யோசிக்க, யோசிக்க பைத்தியமே பிடித்துவிடும் போலிருந்தது.

சிந்தனையைக் களைந்தான். இயல்பு நிலைக்கு திரும்புகிறான்.

வசந்தன் திரும்பிப் பார்க்கிறான். அவன் பின்னால் நாறு பேராவது வளைந்து, நெளிந்து நிற்கிறார்கள். அவன் கனவுகளில் சுஞ்சரித்த

வேளையில் வரிசை நீண்டுவிட்டது. அவனுக்கு அது பற்றி தெரிந்திருக்கவில்லை.

ஆறேழு பேர் தள்ளி மாலா நிற்கிறாள். அவன் செல்லும் ‘டியூட்டிக்கு’ வாறவள். இவனைக் கண்டு புன்னகைக்கிறாள். இவனும் புன்னகைக்கிறான். அவனுடன் இவனுக்கு சிறிது பழக்கம் இருந்தது. பேசியும் இருக்கிறான். அளந்து கைதைப்பாள். வார்த்தைகளில் நளினம் இருக்கும். குரலில் இனிமையும் இருக்கும். அவனும் சோதனை எடுக்கிறாள். படிப்பில் கெட்டிக்காரி என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். அவன் பாண் வாங்க வந்திருப்பதையிட்டு அவனுக்கு புதுமையாக இருந்தது. வீட்டில் அவனுக்கு சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருக்கத்தக்கதாக இவள் ஏன் வந்திருக்கிறாள்?

வரிசையின் முன்னே வாய்த்தர்க்கம் அரங்கேறுகிறது. ஒருவர் அடித்தொண்டையில் கத்துகிறார். நிறையவே நியாயத்தை முன் வைக்கிறார். மூன்று நாட்களாக வரிசையில் நின்றும் வெறுங் கையுடன் வீடு சென்றவர். இன்று எப்படியும் பாண் வாங்கவிட வேண்டும் என்ற வெறி அவருள் வேருண்றியிருந்தது. எனக்கு எப்படியும் மூன்று இறாத்தலாவது தரவேண்டும் என்று அவர் தனது வாதத்தை ஆழம்பிக்க, அது அவர் அயலவர்களால் நிராகரிக்கப்பட, அதுவே குடான் வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கு கருவாக அமைந்துவிட்டது.

சில நிமிடங்களுக்குள் அமைதி தோன்றிவிட்டது. எல்லோரும் ஒற்றுமையாகிவிட்டார்கள். முடிவு தான் எட்டப்படவில்லை.

ராஜரத்தினம் மேசையைத் துப்பரவு செய்துவிட்டான். மேசை லாச்சியை பன்முறை தீர்ந்து பூட்டி ரூபாய் தாள்களை எண்ணி விட்டான். இனி பாண் வரவேண்டும். வழுமையாக யாழ்ப்பாளன் ‘ரவுணில்’ இருந்து ‘வேனில்’ பாண் வரும். அங்கு நிற்பவர்களே ‘வேனில்’ இருந்து பாணை இறக்கி மேசையில் அடுக்குவதற்கு உதவுவார்கள். அவர்களுக்கு சலுகையும் காட்டப்படும். ஒரிரு பாண் மேலதிகமாக நீட்டப்படும்.

“என்ன பாணைக் காண இல்லை?” ஒருவர் ராஜரத்தினத்திடம் கேட்கிறார்.

“வரும், வரும்..... நேத்தைக்கு ஏழு மணிக்குத் தானே வந்தது?”

“இண்டைக்கு ஒண்டோ, இரண்டோ?”

“ஒண்டு குடுக்கத்தான் ‘ஒடர்’.”

“ஆர் ‘ஒடர்’ குடுத்தது?”

ராஜரத்தினத்திற்கு கோபம் வந்துவிட்டது. முறைத்துப் பார்த்தான். ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கேள்வி கேட்டவரும் மேலும் ஒன்றும்

கேட்கவில்லை. தனக்கு வாய்ப்புட்டு போட்டுவிட்டார்.

வசந்தன் மெல்லத் திரும்பி பின்புறம் பார்க்கிறான். மாலா புன்னகை தவழ நிற்கிறாள். அந்த அழகை அவன் வெகுவாக ரசிக்கிறான். அவனுள் சிறியதொரு இன்ப அலை மோதல். உணர்வு களில் ஒரு சிறு தாளம். இவன் அவளைப் பார்த்து புன்னகைக்கிறான். இவனில் அவள் கண்கள் பதிந்திருக்கவில்லை. அவன் புன்னகை பதிலுக்கு பிறக்கவில்லை. இவனுக்கு ஏமாற்றம். அவள் கவனத்தைக் கவர இருமினான். அவள் கவனம் குழம்பவில்லை. இவன் தன் முயற்சியை கைவிட்டான்.

விலகி நின்றவர்கள் இப்பொழுது நெருங்கிவிட்டார்கள். ஒருவரை ஒருவர் தள்ளாத குறையாக, ஒட்டினாற் போல நின்றார்கள். யாவரது கண்களும் எல்லா இடமும் சுற்றிச் சுழன்றன. வரிசை ஒழுங்கற்றி ருந்தது. இடையிடையே ஒரிருவர் வரிசைக்குள் புகுந்துவிட்டனர். கத்தியும் பிரயோசனம் ஏற்படவில்லை. ஊடுருவல்காரர்கள் ஒன்றுமே கேட்காதவர்கள் போல நின்றார்கள்.

ஆவலாகக் காத்திருந்த பாண் ‘வேன்’ வந்தது. சட்டுபுட்டென பாணை இறக்கினர்கள்.

ராஜூரத்தினத்தின் பாண் வியாபாரம் ஆரம்பமாகியது.

வரிசைக்குள் நிறையவே அடிப்பி. ‘நான் முந்தி, நீ முந்தி’ என்ற மாதிரியெல்லாம். பாண் விநியோகிக்கப்பட்டது. ஆனால், வரிசை நகரவில்லை. யார் யாரோ எல்லாம் முன்னால் ஊடுருவி பாணை வாங்கிக் கொண்டு சென்றார்கள். பின்புறம் இருந்து தள்ளினார்கள். பக்கவாட்டிலும் தள்ளினார்கள். வரிசை மெல்ல மெல்ல முன்னேறியது. வசந்தன் கடை வாசலை, அடைந்துவிட்டான். எட்டிப் பார்த்தான். சொற்ப தொகையிலான பாண் இருப்பது தெரிந்தது. ஆழுதலாக இருந்தது. அவன் இன்னும் முன்னேறுகிறான். ராஜூரத்தினத்தை அடைகிறான். பணத்தை நீட்டுகிறான். அவனுக்கு ஒரு இராத்தல் பாண் நீட்டப்படுகிறது. அவன் வெளியே வருகிறான்.

மாலாவைப் பார்க்கிறான். அவள் வரிசைக்குள் அகப்பட்டு விட்டாள். அவள் பாவாடை தெரிந்தது. முகம் தெரியவில்லை. அவன் அசையவில்லை. வரிசை நகர்ந்தது. இப்பொழுது அவள் முகம் தென்படுகிறது. அதில் அவசரம் தெரிகிறது. ஆதங்கம் தெரிகிறது. அவநம்பிக்கையும் தெரிகிறது.

வசந்தன் வெகு ஆவலுடன் வரிசையைப் பார்த்தபடி நிற்கிறான். மாலா வாசலை அடைகிறாள்.

“எல்லாம் முடிஞ்சுது.” ராஜூரத்தினம் கத்துகிறான்.

கைக்கு எட்டியும் வாய்க்கு எட்டாத நிலையில் மாலா. அவனுக்கு ஏமாற்றும். மற்றவர்களுக்கும் அதே நிலைதான். ஒரு சிலர் கத்தியபடி அங்கிருந்து அகல்கின்றனர். மாலா இவணிடம் வருகிறாள்.

“உங்களுக்கு கிடைச்சிட்டுது போல.....”

“ஓமோம்.”

“இன்டைக்குத் தான் முதல் தடவையா வந்தன். முதல் நாள்லே தோல்வி தான். நாளைக்கு காலமை வெள்ளன வரவேணும்.”

“பான் வாங்கிறதுக்கு வர வேறை யாரும் இல்லையா?”

“இருக்கினம். அண்ணா தான் இவ்வளவு நானும் வந்தவர். அவருக்கு சிக்குன் குனியா. அதால் நான் வந்தன்.”

“தனியா வரப் பயமில்லையா?”

“வீடு இந்த ‘ரோட்டிலை’ தானே இருக்குது?”

அவள் செல்திறாள். இவன் சிறிது தூரம் அவனுடன் கூட நடக்கிறான். சில தனிப்பட்ட புதிய தகவலை அவன் பரிமாறுகிறான். அவள் இயல்பாகச் சம்பாஷிக்கிறாள்.

அன்று முழுவதும் வசந்தன் குடாநாடு மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த பொருளாதாரத் தடையைப் பற்றி விமர்சிக்கவில்லை.

இரவு பிறந்து விடுகாலை வந்தது.

நான்கு மணிக்கே எழுந்துவிட்டான்.

தாய் புதுமை நிலையில் நிற்க இவன் வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறான். அவனுக்கு ‘சைக்கிள்’ தேவைப்படவில்லை. பனி அவனை குளிருட்டவில்லை. தனது மேலுடம்பை போர்த்தவில்லை. விரைந்த நடையுடன் தன் இலக்கை நோக்கி அவன் பயணிக்கிறான்.

அரை இருளில் வரிசை தெரிகிறது. மாலாவைத் தேடுகிறான். அவள் தென்படுகிறாள். கடைசியாக நிற்கிறாள். இவன் போய் அவள் அருகில் நிற்கிறான். அழகாக “குட்மோர்னிங்” என்கிறான். மகிழ்ச்சி மனதை அலை மோதவைக்கிறது.

முதல் முறையாக அந்தப் பொருளாதாரத் தடையை மனதார வரவேற்றான்.

(2007இல் கொம்மாந்துறை கம்பர்மலை வித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்க ஜூக்கிய இராச்சியக் கிளை ‘தினக்குரல்’ பத்திரிகையுடன் இணைந்து நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்றது)

இருள் வெறுக்கிறது

அந்தப் பூமி நன்றாகவே சிவந்துவிட்டது. வானத்தில் இருந்து ‘இலக்குகளை’ நோக்கி சீறிவந்த குண்டுகள்..... நிறையவே கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருந்து ஏவப்பட்ட எறிகணகள்..... யாவுமே இலக்குகளை விட்டு விலகி தமது ‘கைங்கரியத்தை’ செவ்வனே நிறைவேற்றிவிட்டன. உடல் சிதைந்து இறந்தவர்கள் நூறுக்கு மேல். அவயவங்களை இழந்து உயிருக்கு போராடுபவர்கள் எண்ணிக்கை கணக்கில்தங்கா. வீடுகள் பலவும் எழும்புகூடாகிவிட்டன. ஒற்றை வைத்தியசாலையும் நிரம்பிவழிந்தது. மக்களின் அவலக் குரல்கள் எங்கும் எதிரொலித்தன. ஜந்தறிவு விலங்கினங்களை விட கேவலமான நிலைக்கு அந்த மக்கள் தள்ளப்பட்டுவிட்டார்கள்.

பச்சைப் பசேலென்ற அந்தப் பூமியைக் கைப்பற்றுவதற்கான போரின் உக்கிரம் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க..... நாளாந்தம் பினாங்கள் தேடுவாரற்று கிடந்தன. உடல் ஊனமடைந்தவர்களை வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு செல்லவும் ஆட்களுக்குத் தட்டுப்பாடு. எல்லோருக்குமே தாம் உயிர் தப்பிவிட வேண்டும் என்ற உதவேகம்.

ஜந்து நாட்களின் பின் அந்தப் பூமி அமைதியடைந்துவிட்டது. காலையில் இருந்து குண்டுத் தாக்குதலும் நின்றுவிட்டது. இந்தப் பகுதியிலிருந்து ஏவப்பட்ட குண்டுகளும் ஓய்ந்துவிட்டன. ஏவியவர்களும் ஓடித் தப்பிவிட்டார்கள் என்ற தகவல் பரவியது.

ஹரின் மகுடமாகத் திகழ்ந்த வித்தியாலயம் புதிய அந்தஸ்துடன் முச்சுத் திணறிக் கொண்டிருந்தது. அது சனவெட்கையைத் தாங்குகின்ற அகதி முகாமாகிவிட்டது. இருநூறு மாணவர்களைக் கொள்ளக் கூடிய வித்தியாலயத்தில் இரண்டாயிரம் பேர் முக்கி முனகினார்கள். எத்தனையோ குடும்பங்களின் வாழ்க்கை அந்தச் சின்னக் கட்டிடத்தில் முடங்கிக் கிடந்தது. எல்லோர் முகங்களிலும் பயம், பீதி, அச்சம், துக்கம், துயரம், கோபம், ஏக்கம், களைப்பு, விரக்தி என்று பல்வேறு உணர்ச்சிகள்.....

மனிதர்கள் என்றால் உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமைகள் தானே?

வெயிலின் வெட்கை தாராளமாகப் பரவியிருந்தது. வியர்வை ஆறாகப் பெருக்கெடுத்தது. இயற்கை உபாதை நிறையவே. பசி வயிற்றைக் குடைந்தது. தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள தண்ணீர் இல்லை. கேள்விக்குறி நிலையில் மொத்தச் சனமும். எதிர்காலம் என்ன? அடுத்து என்ன? இனி எங்கே போவது? எத்தனை நாட்களுக்கு

அகதி வாழ்க்கை? இங்கேயே மரணமும் சம்பவித்துவிடுமா? நிலையற்ற வாழ்க்கை நிரந்தரமாகிவிட்டதா? இதற்கு முடிவே இல்லையா? முடிவே அற்ற முடிவா?

குமாரசிங்கம் முகத்தை சால்வையினால் அழுத்தித் தொடைத்தார். முக்குக் கண்ணாடியை கழற்றிவிட்டு ஏகாந்தமாக மேலே, கீழே என கண்களால் மேய்ந்தார். பார்வையில் அர்த்தம் இல்லை. உணர்வுகளில் சக்தி இல்லை. அவர் மனம் நன்கு களைத்துவிட்டது. மூன்றாவது தடவையாக அகதி அந்தஸ்துக்குள் புகுந்துவிட்ட குடும்பங்களில் ஒன்றாக அவரது குடும்பமும் சேர்ந்துவிட்டது. முந்திய இரு தடவை களும் ஓர் இரவுக்குப் பின்னர் வீடு செல்லக்கூடிய நிலை. இம் முறை ஐந்து நாட்களாக, இன்னும் எத்தனை நாட்கள் என்ற கேள்விக்குறியுண்..... திரும்பிச் சென்றாலும் வீடு இருக்குமா, இல்லையா? இருந்தாலும் குடிபுகக்கூடிய நிலையில் இருக்குமா? அதன் பின்னர் சாதாரண வாழ்க்கையை அரவணைக்கலாமா? இரும்புத் திரைக்குள் நடத்தப்பட வேண்டிய வாழ்க்கையா நியதி?

வயிறு காய்ந்துவிட்டது. முதல் நாள் இரவு ‘ஏதோ’ சாப்பிட்டோம் என்ற மாதிரி சோறும், பருப்புக் கறியும். காலை, மதியம் சாப்பாடு என்ற பேச்கக்கே இடமில்லை. இரவு சாப்பாடு கிட்டுமா? யாராவது கை நீட்டினால் இவர்கள் வயிறு நிறையலாம்.

பத்து வயதுக்குள் அடங்கும் மூன்று சிறுமிகள் இவர்கள் பிள்ளைகள். மனைவி சூலோச்சனா. இருவரும் நாற்பது வயதிற்கு மேலும், கீழுமாக முகாமிட்டிருந்தார்கள். முத்தவள் காயத்திரி. ஒன்பது வயது. மற்றவள் மஞ்சளா. கடைக்குட்டி ஊர்மிளா. இருவரும் முறையே ஏழு, நான்கு என்ற வயதுக்குள் அடங்குவர்.

“அம்மா, பசிக்குது.....” ஊர்மிளா சின்னுங்கினாள்.

ஏகாந்த நிலையில் பார்வையை விசிறிய குமாரசிங்கம் மகளைப் பார்க்கிறார். பால் மனம் மாறா அந்தப் பிஞ்சின் முகம் கறுத்து. கண்கள் ஒளியிழந்து, கண்ணங்கள் உட்குழிந்து..... பார்க்கவே வயிற்றை கிண்டிக் கிளாறிய மாதிரி..... குமாரசிங்கம் நெகிழ்ச்சியில் மனம் குமைந்து.....

“சாப்பிடுவம்..... சாப்பிடுவம்..... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை சாப்பாடு வரும்.....” நம்பிக்கையற்றிருந்த போதிலும், நம்பிக்கையுடன் வார்த்தைகள் வெளிவருகின்றன.

சூலோச்சனா மகளை அரவணைக்கிறாள். அவள் கண்களில் நீர்த்திவலைகள். பெற்ற மனம் வெதும்பியது. அவள் மேல் உடம்பை வாஞ்சையுடன் தடவிக் கொடுத்தபடி.....

“அம்மா பசிக்குது.....” மீண்டும் ஓர் சின்னச் சின்னங்கள். குரவில் வலிமை இல்லை.

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ குஞ்சு, சாப்பாடு வரும்....” முந்தானையை விலக்கிவிட்டு, கையைக் கொண்டு சென்று, மார்பைப் பிடித்து அலச..... பிரயோசனமில்லை எனத் தெரிய..... அவள் கண்களில் இருந்து நீர் வழிகின்றது.

“இனியும் குண்டு போடுவாங்களோ?” மஞ்சளா வினவகிறாள்.

“அந்தக் கடவுளுக்குத் தான் வெளிச்சம், செல்லம்.”

“முந்தியும் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்தனாங்கள் தானே அம்மா?”

“ஓமோம்.”

“இன்னும் எத்தனை காலத்திற்கு இப்படி வர வேணும்?”

தெளிவற்ற, நிதர்சனமற்ற, ஒழுங்கற்ற வாழ்க்கையில் தத்தளி க்கும் குடும்பங்கள். ஒவ்வொரு வியாக்கியானத்தில்.....

காலை பிறந்தால் ‘அவர்கள்’ வந்துவிடுவார்கள். மாலையில் வீடு செல்லலாம் என்று ஒரு தரப்பு..... இன்னும் ஒரு கிழமையாவது இங்கு தான் எமக்கு வாழ்வு. அதன் பின்னரே விடுதலை என்று இன்னொரு தரப்பு..... இங்கு தான் எமக்கு அந்திமக் கடமை என்று பிறிதொரு தரப்பு.....

“பெடியள்’ போயிட்டுனம் போலை.”

“ஓமாம். இனி ‘ஆமிக்காரங்கள்’ எந்த நேரமும் வரலாமாம்.”

“வந்தால்.....?”

“விடுதலையா? இல்லாட்டிதான்.....”

“நிறையவே கெடுபிடி இருக்கும். கைது, காணாமல் போதல், கொலை எண்டு நீஞும். நாங்கள் பலிகடாதான்.”

நிறையவே வெறுப்பான, கோபமான, துயரத்திலான, உணர்ச்சி களின் கலவையிலான பெருமுச்சுக்கள். ஏக்கங்கள் தோன்றுவதும், மறைவதுமாக. சுதந்திர வாழ்வு பறி போய்விட்டதே என்ற அங்கலாய்ப் புக்கள்.

தமது பூமிக்குள் புது மனிதர்கள் வருவார்கள். பத்து வருடங்களாக ‘சுதந்திரத்துடன்’ இருந்த பூமியில் புதிய காலடிகள் இறுகப் போகின்றன. ‘பூட்டிகளின்’ சுத்தம் கேட்கப் போகின்றன. யுத்தாங்கிகளின் சக்கரங்கள் பூமியை உழைப் போகின்றன. புதிய

கட்டமைப்புகள் தோன்றப் போகின்றன. கண்ட இடங்களிலெல்லாம் ‘செக் பொயின்ட்’கள் முளைக்கப் போகின்றன. விசாரணைகள் நடக்கும். விசாரணைகள் நடத்தாமலேயே தீர்ப்பும் வழங்கப்படும். மரண தண்டனையும் நிறைவேற்றப்படும். கண்டபடியும் சுடுவார்கள். மரணங்களுக்கு காரணம் இல்லாமல் இருக்கும். பழிக்குப் பழி முடிவு மரணமாகவும் இருக்கலாம். சந்தேகப் பேய் தலைவிரித்தாடும். வகை தொகையின்றி கைதுகள் இடம்பெறும். நிறையவே கட்டுப்பாடுகள் வரும். துமினால் கைது, இருமினால் கைது..... சுதந்திரத்திற்கு சாவுமணிதான். வாழ்ந்தும், இறந்தும் கொண்டே வாழ்க்கை.

இருட்டிவிட்டது. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் தெளிவாகப் பார்க்க முடியாது. உணர்வுகள் இன்றி, உறக்கத்தில் பலரும். வயிறு காய்ந்து, வாழ்க்கை வரண்டு, வயதை மறந்து கண்ணீர் விட்டு, கத்திக் கதறி..... மரண ஒலங்களின் மத்தியில் சின்னத் தளிர்களின் அழுகையும் முற்றுப் புள்ளி தரித்து.....

வித்தியாலயப் பக்கம் சாப்பாடு வரவே இல்லை.

காலையில் வித்தியாலயத்தில் ஒரு பிணம்! பசி தாங்காமல் என்பது வயதைக் கடந்த ‘கிழமு’ ஒன்று உயிரவிட்டது. இரத்த உறவு என்று ஒருவரும் அருகில் இல்லை. நாலைந்து பேர் பாய் ஒன்றில் பூதவுடலைச் சுருட்டிக் கொண்டு போய் வைத்தியசாலையில் ஒப்படைத்தார்கள். அவர்கள் பொறுப்பேற்க மறுக்கவே புதர் அடந்த பகுதியில் ஓர் அரைகுறை எரியலை முடித்துவிட்டு வந்தனர்.

“இன்னும் எத்தனை பேர் இப்படி சாகப் போகின்மோ?” உணர்ச்சிகளை அடக்கியபடி சரமான வார்த்தைகள் நீஷ்க்கின்றன.

“இன்டைக்கு சாப்பாடு வருமாம். ‘என்.ஜி.ஓ.’ ஒன்டுக்கு சாப்பாடு கொண்டு வாறதுக்கு ‘பெர்மிஷன்’ குடுத்திட்டாங்களாம்.”

“அழிக்காரங்கள் எப்ப வாறாங்களாம்?”

“நந்த நேரமும் வருவினமாம்.”

“வந்தாங்களெண்டால் விட்டை போயிடலாம்.”

சாப்பாடு வந்தது. யானைப் பசிக்கு சோளப் பொரி மாதிரி.....

சாப்பிட்ட பின்னரும் பசி, பசி தான்.

ஏதோ வயிறு நிறைந்தது. மனமும் நிறைந்தது. உடம்பில் ஒரு தெழுப் பூற்பட்ட மாதிரி..... வாழ்க்கையில் ஒரு பிடி ஏற்பட்ட மாதிரி.....

நாளைய தினத்தை நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கலாம்.

எதிர்பார்த்த அந்தச் செய்தி கிட்டியது.

ஊர் எல்லையில் இராணுவத்தினர் நிற்கிறார்களாம். கடைசிக் கட்டத்தை எந்த எதிர்ப்பும் இன்றி முன்னேறியதனால், அவர்கள் எந்நேரமும் வித்தியாலயத்திற்கு வந்துவிடுவார்களாம். அமைதியான முற்றுகை. ஆக்ரோஷம் இருக்காது. வன்மம் இருக்காது. நம்பலாமா?

வந்துவிட்டார்கள். வித்தியாலயத்தைச் சுற்றி நூற்றுக்கு மேற்பட்ட இராணுவத்தினர் துப்பாக்கிகளை நீட்டியபடி..... அவர்களும் நன்கு களைத்திருந்தனர். முகங்கள் இருண்டிருந்தன. வெயில் நன்றாக சுட்டுவிட்டிருந்தது. சீருடைகள் வியர்வையினால் நன்றாக கண்களில் சந்தேகங்கள், கூடவே பீதி.....

அகதிகள் பயந்துவிட்டார்கள். பலருமே முதல் தடவையாக இராணுவ வீரர்களைக் காண்கிறார்கள். அவர்கள் சீருடை, கவசத் தொப்பி, துப்பாக்கி, ‘பூட்டல்’ யாவற்றையும் சின்னஞ்சிறுக்கள் விநோதப் பொருட்களாகப் பார்க்கின்றன. அவர்கள் பேசும் மொழி என்றுமே கேட்காத மொழியாகத் தெரிகின்றது. அந்திய மொழி போல.... காதுகளின் புலன்களைக் கூர்மையாக்கியும் ஏன்றுமே புரியவில்லை.

இராணுவ வீரர்களை விலக்கியபடி முன்னால் வந்து நின்றான் ‘மேஜூ’ சிறிவர்தன. ஆஜானுபாகுவான தோற்றும். யுத்த பூமியில் பல வருட அனுபவத்தைக் கொண்டவன். ‘ஹெல்மட்’டைக் கழற்றினான். அவன் முகத்தில் குரும் தொக்கி நின்றது.

வித்தியாலய அதிபர் தர்மலிங்கம், கிராம சேவகர் பொன்னுத் துரை, பிரதேச சபை உறுப்பினர் கேசவமூர்த்தி ஆகியோர் ‘மேஜூரை’ நெருங்கி கூழைக் கும்பிடு போகுகிறார்கள்.

“‘சேர்’, நான் வித்தியாலய அதிபர் தர்மலிங்கம்.” தர்மலிங்கம் கூறிவிட்டு கையை நீட்டினார். ‘மேஜூர்’ தனது கையை நீட்டிவில்லை. ஏதோ அவரைப் பார்க்க விரும்பாதவன் போல முகத்தைத் திருப்பினான்.

பொன்னுத்துரையை மேஜூர் நோக்கினான். “நான் தான் ‘ஐ.எஸ்.’” பொன்னுத்துரை நாலாக வளைந்தார்.

“இங்கு எல்லாமாக எத்தனை அகதிகள் உள்ளனர்?” என பொன்னுத்துரையிடம் கேட்கிறான் மேஜூர், சிங்களத்தில்.

பொன்னுத்துரைக்கு மொழி சாடையாகப் புரிகிறது. “இரண்டாயிரம் சொச்சம்.” பொன்னுத்துரையின் பதில் தமிழில்.

“சிங்களம் தெரியாது?”

பொன்னுத்துரை உதட்டினால் இல்லை எனப் பதிலளிக்க,

“எனக்கு தெரியும்” என்கிறார் தர்மலிங்கம். “என்னால் மொழி பெயர்க்க முடியும்.”

கடை வாயினால் மேஜா புன்னகைத்தான். “வேண்டாம். ‘கோப்ரல்’ பண்டார அந்தப் பணியைச் செய்வான்.”

அகதிகள் கூட்டம் மெல்ல, மெல்ல ‘மேஜரைச்’ கற்றி வளைத்தது.

“இன்று முதல் நீங்கள் எமது நிருவாகத்தின் கீழ் வந்திருக்கிறீர்கள். நானை காலையில் நீங்கள் எல்லோரும் வீடு செல்லலாம். அது வரை இங்கேயே இருங்கள்.”

இதைக் கேட்டு கூட்டத்தினரிடையே ஒரு சிறிய ‘சலசலப்பு’ ஏற்பட்டது. சிலர் கைகளைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

“அதற்கு முன்.....” ‘மேஜர்’ பேசுவதை நிறுத்தினான். சுற்றிவர எல்லோரையும் மேலோட்டமாக நோக்கினான். “முதலில் உங்கள் மத்தியில் எமது எதிரிகள் மறைந்திருக்கிறார்களா என நாம் ஆராய வேண்டும். அப்படி யாராவது ஒருவர் இருந்தால்..... நான் சுட்டுத் தள்ளுவதற்கும் தயங்கமாட்டேன்.”

நிறையவே வாய்கள் முடவில்லை. ஏக்கங்கள் பெருக்கெடுத்தன. குரல் வளையை நக்குவது போல..... வயிற்றைக் குடைவது போல.....

“இங்கு எமது எதிரிகள் இருக்கிறார்களா? இருந்தால் முன்னே வரமுடியுமா?”

பத்டங்கள் கைவிரல்களைத் தாளம் போட வைத்தன. இதயங்களின் துடிப்புகள் அசாதாரண நிலையில்..... நெற்றிகளில் வியர்வைத் துளிகள்.....

‘மேஜர்’ ஆவலுடன் கூட்டத்தினரைப் பார்க்கிறான். வினாடிகள் வீணாகக் கழிந்தன. ஒருவருமே முன்வரவில்லை.

“நல்லது நாங்களே களையெடுப்பைச் செய்வோம். இருபத்தி யெட்டு வயதுக்கு குறைவானவர்கள் ஒரு வரிசையிலும், இருபத் தெட்டுக்கும், நாற்பத்தைக்கும் இடைப்பட்ட வயதானவர்கள் இன்னொரு வரிசையிலும், நாற்பத்தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்டோர் பிறிதொரு வரிசையிலும் நில்லூங்கள். அண்களுக்கு ஒரு வரிசை. பெண்களுக்கு இன்னொரு வரிசை. பத்து வயதுக்கு உட்பட்டவர்கள் தாடிடன் நிற்கலாம்.” மேஜர் உத்தரவிடுகிறான்.

வானத்தில் பிரகாசித்த நிலவின் வெளிச்சம் தான் வித்தியால் யத்தைச் சூழவுள்ள இருட்டினை விரட்டியிருந்தது. நிலவின் வெளிச்சத்தைத் துணையாகக் கொண்டு அங்கிருந்த யாவரும் வரிசையில்

நிற்கத் தடுமாறினார்கள். எந்த வரிசையில் நிற்பது என்பதில் அவர்களுக்குள் சந்தேகம்.....

நான்கைந்து ‘ப்ரக்கள் உறுமியபடி வந்து அவர்கள் முன்னால் நின்றன. அவற்றின் ‘ஹூட் ஸெல்ட்’ வெளிச்சங்கள் அகதிகள் மீது பாய்ச்சப்பட்டன. இப்பொழுது எல்லோரது முகங்களும் ஓரளவுக்கு தெளிவாகத் தெரிந்தன.

“விரைவாக செயல்படுவ்கள்.” ‘மேஜர்’ அடித்தொண்டையில் கத்துகிறான்.

வரிசைகளுக்குள் ஓர் இழுபாடு. ‘நீ இஞ்ச வா, நீ அங்க போ.....’ என்று அதட்டல், உருட்டல்.

அரைகுறையாக வரிசைகள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன.

‘மேஜர்’ வரிசைகளை அலசினான். அவன் பார்வையில் வியப்பு நிழலிட்டது. ஆச்சியிம் கலக்க ஒவ்வொரு வரிசையிலும் பார்வையைப் படரவிட்டான். ஆச்சியிம் இன்னும் விரிந்தது. கண்களால் ‘எதை யெதையோ’ கணக்குப் போட்டான். அவனுள் ஏமாற்றம் குடிபுக்கிறது.

“எல்லாமாக இரண்டாயிரம் அகதிகள் இருப்பதாக எனக்கு கூறப் பட்டது. ஆனால், நாற்பது இளைஞர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். அதுவும் மென்மையான, தோல் இறுகாத, வெயிலின் ரேகைகள் படராத இளைஞர்கள்..... மற்றைய திடகாத்திரமான இளைஞர்கள் எல்லோரும் எங்கே?”

அகதிகளின் மத்தியில் மீண்டும் ‘சலசலப்பு’. மரண பொறிக்குள் கால்களை வைத்தது போன்று உணர்வு மேலோங்க..... பதட்டங்கள், பயங்கள், அச்சங்கள் என்று பல்வகை உணர்ச்சிகள் நெஞ்சில் முடிடி மோதி..... துன்பங்கள், துயரங்கள் என அவை கிளை பிரித்தோடு..... மரணத்தின் விளிம்பில் நிற்கிறோமே என்ற அசங்கிய எண்ணத்தில் தத்தளிக்க.....

“எனக்குத் தெரியும்..... எனக்குத் தெரியும். ஒரு சாரார் இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டார்கள். மறுசாரார் எமக்கு பயந்து ஊரை விட்டே சென்றுவிட்டார்கள். அப்படித் தானே?”

நிசுப்தம் தான் அவனுக்கு பதிலாகக் கிடைத்தது.

“சொல்லுங்கள்..... சொல்லுங்கள்..... எனக்குப் பதில் அவசியம்.”

ஆயிரத்தி ஐநூறு சொச்சம் பக்குவப்பட்ட மனங்கள் ஒவ்வொரு நிலையில். அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்ற கவலை அவர்களைப் படாதபாடுபடுத்தியது.

‘மேஜருக்கு’ முக்கு முட்ட கோபம் வந்துவிட்டது. உடனே துப்பாக்கியை எடுத்து வான்தை நோக்கிச் சூடான். வெடிச்சுத்தம் அந்த அமைதியைக் குலைத்தது. அகதிகளிடையே நிறைந்திருந்த குழந்தைகள் சத்தம் கேட்டு அழுத்தொடங்கின. “ஜேயோ அம்மா” என்று அழுகுரல்கள்.

கைகள், கால்கள், உதடுகள், நெஞ்ககள் நடுங்கின.

‘மேஜர்’ நேரே வரிசையில் நின்ற ஓர் இளைஞரின் கையைப் பிடித்து இழுத்து வந்தான். சற்றே ‘கரடுமுரடான்’ தோற்றத்தைக் கொண்ட இளைஞர். சிறந்த உடற்கட்டு எனலாம்.

“நீ ஏன் இயக்கத்தில் சேரவில்லை?”

இளைஞர் ‘வெலவெல’த்துப் போனான். பதில் கூறாமல் விழி களை அசைக்க முடியாமல் நிற்கிறான்.

“உம், சொல்லு.”

“எனக்கு அதில் சேர வேணும் எண்ட ஆர்வம் ஏற்பட இல்ல.”

“அதாவது, நீ சமாதானத்தை விரும்புகிறாயா?”

“அப்படி நான் சொல்ல இல்ல. ஆர்வம் ஏற்பட இல்ல எண்டுதான் சொன்னான்.”

அவன் தடுமாற்றமற்ற வார்த்தைகள் அங்கிருந்த பலரைத் திடுக்கிட வைத்தன. இப்படியொரு பதிலை அவனிடமிருந்து அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“ஏன் ஆர்வம் ஏற்பட இல்லை?”

“எனக்கு அதைச் சொல்லத் தெரிய இல்லை.”

“ஆர்வம் ஏற்பட்டால்தான்....”

“அதையும் எனக்கு சொல்லத் தெரிய இல்லை.”

‘மேஜருக்கு’ சினம், அதை விரட்டியபடி கோபம்..... சில வினாடி கள் அவனை முறைத்தான். அவனை ‘மேஜர்’ நெயப்புடைப்பான் என பலரும் எண்ண..... அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. இளைஞரை ‘மேஜர்’ தள்ளிக் கொண்டே சென்று, அவன் நின்ற இடத்தில் முற்றுப்புள்ளி வைத்தான். “உனக்கு வாய்க் கொழுப்பு.....”

‘மேஜர்’ நடக்கிறான். இலக்கின்றி பார்வையை வீச்கிறான். பெண்கள் வரிசைக்கு கண்கள் தாவுகின்றன. இப்போது அவன் பார்வையில் அர்த்தம். ஒவ்வொருவராகப் பார்த்து வர சுலோச்சனா அவன் கண்களில் சிக்க, அவன் அணைப்பில் மூன்று பெண் பிள்ளை

கள் மேலும் சிக்க, அவனுள் புதுமையான உணர்வு தோன்றுகின்றது.

சுலோச்சனாவை ‘மேஜர்’ நெருங்குகிறான்.

“முவரும் உனது பிள்ளைகளா?”

சுலோச்சனா ஆழமென்று தலையாட்டினாள்.

“ஆண் பிள்ளைகள் இல்லையா?”

“இல்லை.”

“பொய் சொல்லாதே.”

“உண்மையைத் தான் சொல்றன்.”

“உனது மகன் இயக்கத்திலை சேர்ந்திருக்கிறான் என்று நான் சொல்கிறேன்.”

“நான் பொய் சொல்ல இல்ல. இயக்கத்திலை சேர்க்கிறதென்டால் அம்பளைப் பிள்ளையை தேவையென்டு இல்லை. பொம்பிளைப் பிள்ளையஞ்சும் சேரலாம். எனக்கு முன்டு பெடச்சிகள் இருக்குதுகள். அதுக்களை என்னால் சேர்க்க ஏலும். பொம்பளைப் பிள்ளையஞ்சும் இயக்கத்திலை இருக்குதுகள்.”

இவ்வாறான வார்த்தைகளை ‘மேஜர்’ எதிர்பார்க்கவில்லை. அவனுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது.

“அப்படி ஒரு எண்ணம் உனக்கு இருக்கிறதா?” அவன் உறுமினான்.

“அதை முடிவு செய்யுறது உங்கட கையில் தான் இருக்குது.”

“நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“நீங்கள் எல்லாரும் நடக்கிற விதத்தில் தான் அது தங்கி இருக்குது. அதாவது நீங்கள் அப்பாவிகளான எங்களுக்கு கொடுமை செய்தால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு எங்கட பிள்ளையர் சும்மா இருக்காதுகள். பழிக்குப் பழி வாங்க நினைப்பினம். அதுக்காகவாவது இயக்கத்திலை சேருவினம்.”

தனது குரல் வளையை யாரோ நசக்குவது போன்ற உணர்வை ‘மேஜர்’ அடைகிறான்.

“சுலோ, வாயைப் பொத்தும்” குமாரசிங்கம் பரபரக்கிறார்.

‘மேஜரை’ சுலோச்சனா நோக்குகிறாள். அவன் முகத்தில் தெளிவு நிரம்பி இருப்பதை அவள் காண்கிறாள்.

இருளை நிலவு விரட்ட, வானத்தில் ஒரு வெளுறல்.

ஸோராட்டும், வழவங்களும்

இயக்கத்தில் பிளவாம்.

அரசாங்க வாணொலி அலறியது. செய்தி, செய்தியின் பின்னணியில், செய்தியுடன் இணைந்த பேட்டிகள் என்று பல்வேறு கோணங்களில் பிளவை அக்கு வேறு, ஆணி வேறாக ஆராய்ந்து, ‘பரபரப்பை’ விழுமத்துடன் வெளிப்படுத்தியது. உண்மையுடன், நிறையவே பொய்களை, புரட்டுக்களை கலக்கி, பிளவின் ஆழத்தைத் தனக்கு, தனது அரசாங்கத்திற்கு, எதிர்க் கட்சிக்கு, தமிழின ஒற்றுமைக்கு எதிரான சக்திகளுக்கு சார்பாக அந்த அரச ஊடகம் செய்தியைத் திரித்து ஒலிபரப்பியது.

வாணொலியுடன் தொலைக்காட்சி போட்டியிட்டது. அது சம்பந்தப் பட்டவர்களினதும், அணிவகுப்புகளினதும் கோப்புப் படங்களைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்தியிருந்தது.

ஒட்டு மொத்தமாக தமிழர்களிடையே அதிர்ச்சி, ஆச்சரியம். ‘அப்படியா?’ என்று வியப்பு மேலிட துயரில் மூழ்கினர் உலகத் தமிழ். ‘ஏன் இந்தப் பிளவு? யார் குற்றவாளி?’ சிந்திக்கத் தலைப்பட்ட போது நிறையவே கேள்விகள்.

இணைய தளங்கள் திறக்கப்பட்டன. பார்வைகள் மேய்ந்தன.

செய்தி, சின்னஞ்சிறியதாக, பலமற்றதாக இணைய தளத்தில் வீற்றிருந்தது.

திக்கெட்டிலிருந்தும் தொலைபேசி அழைப்புக்கள்.

‘உண்மையா? ஏன் இப்படி? காரணம் என்ன? என்ன செய்யப் போகினம்? தனித்து இயங்க ஏலுமா? ஏன் அப்படிச் செய்தான்? பிரதேசவாதமா? இது என்ன புதுக்கதை? அப்படி இருக்காது. விலை போயிருக்க வேணும். அமெரிக்க மச்சான் லேகப்பட்டவன் இல்லை. எங்கட அயல் வீட்டுக்காரனுக்கும் கோவம் இருக்குது. பழி தீர்க்கத் தானே வேணும்?’

நிறையவே கருத்துக்கள். தொலைபேசிக் கம்பிகள், தொலை அலைகள் நலிந்துவிட்டன. முச்சமுட்டி, நினைவிழுக்கிற மாதிரி.....

பத்திரிகைகள் உண்மையைத் தேடுகின்றன.

கதந்திரமாகச் செய்தி எழுத - உண்மையை உண்மையாக வெளியிட தமிழ் நிருபர்கள் முற்படுகின்றனர். வன்னி நோக்கி தொலைபேசி அழைப்புக்கள். 'சொல்லுங்கள். நடந்ததைச் சொல்லுங்கள். எழுதுகிறோம்.' நிருபர்கள் பரபரத்தனர். 'அறிக்கை தந்தால் போடுவோம்.....'

'பொறுங்கோ..... தலைமைப்பீடம் அறிக்கைவிடும். இல்லாட்டி பத்திரிகையாளரைக் கூப்பிட்டு நடந்ததைச் சொல்லுவோம்.' வன்னிப் பதில், நிருபர்களை சமாதானப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் மனங்கள் குழமந்துவிட்டன.

'புனித இயக்கத்துக்கு இப்படி ஒரு கதியா?' ஒரு நிருபர் வாய் விட்டே அலறிவிட்டார்.

புன்னகையுடன் பிறந்த சிறிய சிரிப்பின் ஒலி நிருபரை ஆசுவாசப் படுத்துகிறது.

தமிழ் உலகமே செயலிழந்துவிட்டது. எல்லோர் மனதிலும் நிறையவே சோகம். இதற்காகவா இவ்வளவு காலமும் போராடினோம்? விடியலைக் காணும் வேளை இருள் கவிந்தது போல.....

சொன்னபடி பத்திரிகையாளர் மகாநாடு.

இது தான் நடந்தது என்று ஜயமதிரிபற ஒரு விளக்கம்.

'இது ஒரு தனிமனிதப் பிரச்சினை. நாங்கள் அதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கை எடுப்போம். எமது இயக்கம் பிளவுபடவில்லை. இது போன்ற பல பிரச்சினைகளை நாம் எதிர்நோக்கியிருக்கின்றோம்.'

புன்னகைகளுடன் ஆசுவாசப்படுத்தும் தொனியில் பதில். சொற்களில் ஆழம்.

மகாநாடு முடிவடைகின்றது.

எல்லோர் முகங்களிலும் திருப்தியின் சாயல்.

பிராந்தியத் தலைவர் ஒருவரை நிருபர் ஒருவர் சந்திக்கிறார்.

"எங்கள் இயக்கத்தில் பிரதேசவாதத்திற்கு இடமில்லை. தனிப்பட்ட பிரச்சினையைத் தீர்க்க....."

இரு நாட்களில் பொது மன்னிப்பு அறிவிக்கப்படுகின்றது.

கிழக்கில் ஒரு சிறிய எரிமலை.

'பிரதேசவாதம் காட்டப்படுகிறது. கிழக்கின் இளைஞர்கள் வடக்கில் ஏன் சாகவேண்டும்? வடக்குக்கு கிழக்கு இளைஞர்கள் செய்த தியாகம் போதும். கிழக்கு தனித்து இயங்க வேண்டும்.'

புதிய கருத்துக்கள் முளைக்கின்றன. பலமற்ற அத்திவாரம்.

கண்டனக் கூட்டங்கள் நடக்கின்றன.

பேரணிகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்படுகின்றன.

வட பகுதி மக்கள் பயந்து விடுகின்றனர்..

83 இனக்கலவரம் வேறொரு ரூபத்தில் பலிகொள்ளப்போகின்றதா?

தமிழர்களாலேயே மீண்டும் அகதி வாழ்வா?

‘வேண்டாம் இந்நிலை எமக்கு.’ அவர்கள் மனம் குழுறுகிறார்கள்.

‘யாழ்ப்பாணக் கடைகள்’ இழுந்து முடப்படுகின்றன. பலவந்தம் ஒரு பக்கம்; பயம் இன்னொரு பக்கம்.

கிழக்கிலங்கை பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து யாழ்ப்பாண மாணவர்களின் பெயர்ச்சி.

சனி மாற்றமோ?

அரசியல்ரீதியில் சில தடுமாற்றங்கள்.

‘கிழக்குத் தலைவருடன் நாம் தொடர்பு கொள்ளவில்லை.’ உயர்பீடு அம்மணி செப்புகிறார்.

‘இயக்கத்தை நசக்க இது தான் சந்தர்ப்பம்.’ இனவாதப் பத்திரிகையென்று தலையங்கம் தீட்டுகின்றது. ‘போர் தொடுங்கள். எலும்புத் துண்டைப் போட்டு பிரச்சினையை நசக்கிவிடலாம்’ என்றெல்லாம்.....

கிழக்கின் வீதிகளில் ஆர்ப்பாட்டம். சுவர்கள் முழுவதும் சுவரொட்டிகள்.

‘கிழக்கைத் துண்டித்துவிடு. அது தனியாக இயங்கட்டும்.’

‘வடக்குக்குத் துணை போகும் பத்திரிகைகளை ஏரி, தடை செய்.’

மக்கள் தூண்டப்படுகிறார்கள். பிரதேசவாதத்தின் அர்த்தம் தெரியாத மக்களின் கைகளில் சுலோக அட்டைகள். ‘ரயர்கள்’ எரிகின்றன. வீதித்தடைகள். வாகனங்கள் நிறுத்தம். ஹர்த்தாலாம். கடைகள் முடப்பட்டுவிட்டன. பாடசாலைகள், அரசாங்க அலுவலகங்கள் வெறிச்சோடு.....

மறியல் போராட்டம் ஒன்று ஏதோ மூலையில் நடக்கிறது. உண்ணாவிரதம் ஒரு பக்கத்தில். எல்லாமாக எழுவர். ‘சாகும் வரை

எமது போராட்டம் தொடரும்.' யாரோ ஒருவர் ஒலிபெருக்கியில் கத்துகிறார்.

'வடக்கில் இருந்து கிழக்கு பிரிந்து செயற்பட வேண்டும்.'

தேர்தல் அபேட்சகர் ஒருவர் தொண்டை கிழிய கத்துகிறார்.

சூரியன் உச்சியில்.

பங்குனி வெயில் வாட்டுகிறது. அகோரத்தையிட்டு யாருக்கும் கவலையில்லை.

பிரிப்பதில் தான் முழு வியர்வையும் ஆறாகின்றது.

உண்ணாவிரதம் தொடர்கிறது.

எங்கிருந்தோ பெண்கள் கூட்டமொன்று சுலோக அட்டைகளைத் தாங்கி உண்ணாவிரதிகளை நோக்கி வருகின்றது. அப்பிராந்திய அன்னையர் முன்னணியைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்கள். உண்ணா விரதிகளுக்கு அவர்கள் ஆதரவாளர்களாம்.

மாலையாகின்றது.

கூட்டம் கலைந்துவிடுகின்றது. நாள் முழுவதும் அலறிய ஒலி பெருக்கி அமைதியடைந்துவிட்டது. உரைகள் நின்றுவிடுகின்றன.

உண்ணாவிரதிகள் மேடையில் வீற்றிருக்கின்றார்கள்.

பக்திப்பாடல்கள் ஒலிபரப்பபடுகின்றன.

மேடையின் முன்பாக சிலர் அமர்ந்திருக்கின்றனர். அங்கும் இங்கும் வேடிக்கை பார்ப்பவர்கள்.

இருள் மெல்ல மெல்ல எட்டிப் பார்க்கின்றது.

சீல் வண்டுகளின் இரைச்சல் காதை பிளப்பது போல் ஒலி யெழுப்ப..... இராசமலருக்கு கண்கள் ஏரிந்தன. எவ்வளவு நேரம் தான் அவள் நித்திரை விழித்திருப்பாள்! விடிகாலை ஒரு மணியாவது இருக்கும். எத்தனை தடவைகள் படலைக்குச் செல்வதும், சுரேஷ் வருகிறானா என ஆவலாய் பார்ப்பதும.....

காலையில் 'டியூஷனுக்கு' போயிற்று வாறன் என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றவன், இன்னும் வீடு வந்து சேரவில்லை. வழுமையாக மதியம் வந்துவிடுவான். அதன் பின்னரே சாப்பாட்டில் கைவைப்பார்கள்.

'சுரேஷ் எங்கே?'

மாலையில் சந்தியில் இருக்கும் பிரதீப் இவர்கள் வீடு வந்திருந்தான். “தம்பி, சுரேஷ் இன்னும் வீடு வந்து சேரவில்லை. எங்கையும் கண்டன்றோ?”

“இல்லை ‘அன்றி’, ‘ரவனுக்குள்ளை’ சாகும் வரை உண்ணா விரதம் நடக்குதாம். எங்கடை ‘கிளாசிலை’ படிக்கிற பெடியள் சாகும் வரை உண்ணாவிரதம் இரிக்கின்மாம். ஒரு வேளை சுரேஷ் அங்கை இரிக்கிறானோ தெரிய இல்ல. ஏனெண்டால், எங்களோட படிக்கிற இன்னொரு பெடியன் வரதன் உண்ணாவிரத்தில் கலந்து கொள்ளப் போவதாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.”

இராசமலருக்கு ‘திக்’கென்றிருந்தது. அரசியலை, இயக்கத்தை வெறுப்பவன், உண்ணாவிரதம் இருக்கிறானா? பிரதீப்பின் வார்த்தை களை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனோநிலை அவளிடமிருந்து விலகியேயிருந்தது. அவனா? இருக்காது.....

அப்படியென்றால் அவன் ஏன் வீடு திரும்பவில்லை?

படலை திறந்து மூடும் சத்தம்.

ஹரிக்கன் விளக்கின் திரியை உயர்த்தி ஜூன்னல் ஊடாக இராசமலர் பார்வையை வெளியே ஓடவிட்டார்.

பிரதீப்!

அவன் கிட்ட வருகின்றான். முகமெல்லாம் வியர்வையால் நனைந்திருந்தது.

“அன்றி.....”

முன் கதவை இராசமலர் அவசரமாகத் திறந்தாள்.

அவன் விழயத்தை புட்டு வைத்தான். உண்ணாவிரதிகளில் சுரேஷ் ஒருவன்.

“இவனுக்கு ஏன் தேவையில்லாத வேலை? கட்சிக்காரங்களை, இயக்கக்காரங்களைக் கண்டால் வெறுப்பவன். தமையன் இயக்கத்திலை சேர்ந்தாப் பிறகு எத்தனை நாளா கத்திக் கொண்டிருந்தான்..... என்னால் நம்ப ஏலாமல் இரிக்குது.....”

“அவன்ற முனையை ஆரோ சலவை செய்திட்டனம். பிரதேச வாதம் எண்ட புதுக்கதையைக் கிளப்பி, இஞ்ச இருக்கிற ஆக்களின்ற மனதை மாத்தினம். இவனும் மடையன் மாதிரி.....”

இராசமலர் வாயை மூடவில்லை. அவனுள் பதட்டம் நர்த்தனம் புரிந்தது. கைவிரல்கள் உதறவு எடுத்தன. இதயத் துடிப்பு வழமைக்கு மாறாகப் பணியாற்றியது. என்ன, ஏது, எப்படி என்று ஒரே குழப்பமான நிலை.....

“இந்த மனிசன் செத்தாப்போலை ரண்டும் என்னை போட்டு திப்பிலியாய் ஆட்டுதுகள்.....”

பிரதீப் சென்றுவிட்டான்.

ஹரிக்கேன் விளக்கு அனைகின்றது.

பாயில் மல்லாந்து கிடக்கிறாள் இராசமலர்.

நீண்ட நேரமாக அவள் மனதில் கூறேஷ் தங்கியிருந்தான்.

“அம்மா, அண்ணாவுக்கு விசர். அப்பா செத்து இன்னும் ஒரு வருசமாகவில்லை. அதுக்குள்ளை இயக்கத்துக்கு போயிட்டாரே. ஒரு பொறுப்பில்லாமல்..... ஒரு வேலைக்குப் போய்..... நேத்தைக்கு செல்லத்தமிழி போடியார் தன்ற வயல் வேலைக்கு வரச் சொல்லி எத்தனை மன்றாட்டமாக அண்ணனைக் கேட்டவர். கொஞ்சம் கூட அறிவில்லாமல்.....”

கூறேஷின் குரல் அவள் மனதில் அலை மோதிக் கொண்டிருந்தது.

“அம்மா, நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன்”. நாதன் முடிவாகக் கூறுகிறான். “எங்கடை மண்ணைப் காப்பாத்த வேணும். இந்த மண்டுர் மண்ணின் பெருமையை உலகறியச் செய்ய வேண்டும். எனர் முடிவை ஆராலும் மாத்த ஏலாது.”

தாயின் புத்திமதிகள் வெறும் வார்த்தைகளாக, அர்த்தமற்றவையாக விளங்க நாதனுக்கு புலப்படுகின்றன.

“போ..... போ..... ஓழிஞ்ச போ.....”

இராசமலரின் கண்களில் இருந்து திவலைகள் தலையணையை நனைக்கின்றன.

தூக்கம் வர மறுத்தது.

துயரத்தின் விழுமிய உணர்ச்சிகளினால் வெகுவாகப் பீடிக்கப் பட்டாள்.

தூக்கம் கண்களை அரவணைக்கும் போது படலை திறந்து முடும் சத்தம்.

அலைக் குடித்தபடி அவள் எழுந்தாள். ஹரிக்கேன் ஸாம்பின் ஒளியைப் பிரகாசமாக்கிவிட்டு ஜன்னவின் வெளியே பூர்த்தாள்.

நாதன்!

சோகத்தை அழுக்கியபடி அதிர்வின் அலை இராசமலரின்

நெஞ்சை அழுத்த.....

கதவைத் திறக்கிறாள்.

நாதன் உள்ளே வரவில்லை.

அவன் பின்னால் படலைக்கு அருகில் இரு இளைஞர்கள் நிற்பது தெரிந்தது. இருவரின் கைகளிலும் இருந்த துப்பாக்கிகள் மினுங்கின.

“எங்கை சுரேஷ்....?”

எடுத்த எடுப்பில் நாதன் கேட்ட கேள்வியினால் இராசமலர் வெலவெலத்துப் போனாள். என்ன சொல்வது?

“இனம்....”

“‘டியூசனுக்கு’ போனவன்..... இன்னும் வரவில்லை....”

“தம்பியார், சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கிறாராம். அவனுக்கு ஏன் தேவையில்லாத வேலை? ஆரைக் கேட்டு போனவன்?”

“தெ..... தெ..... தெரியாது”

“மேடையன்..... உண்ணாவிரதத்தை நிறுத்துமாறு வன்னியிலை இருந்து எங்களுக்கு ‘ஒடர்’ வந்திருக்குது.”

வீட்டின் படியை மிதிக்காமல் நாதன் இருஞ்சன் சங்கமித்தான்.

மீட்டக்களப்பு நகரத்தின் மையத்தில் அமைந்திருந்த தற்காலிக மேடையிலிருந்து பக்திப்பாடல் தொடர்ந்து ஒலித்தபாடி இருந்தது.

மேடையில் நடுநாயகமாக சுரேஷ் அமர்ந்திருந்தான். அவன் இரு பக்கங்களும் மூன்று இளைஞர்கள். யாவருமே - தியான் நிலையில், கண்கள் அரைவாசி முடிய நிலையில் வீற்றிருந்தனர்.

மேடைக்கு முன்புறமாக சிலர் அமர்ந்திருந்தனர்..

திடீரென மின் விளக்குகள் அணைகின்றன.

இளைஞர்கள் மேடையை நோக்கி ஒடுவது மங்கலாகத் தெரிகிறது.

‘அய்யோ, அய்யோ’ என்று மேடையில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் அலறும் சத்தம் கேட்கிறது.

“அடியாதேங்கோ..... அடியாதேங்கோ.....” என்று கூக்குரல்.

“பிரதேசவாதம் எண்டு சொல்லி போராட்டமா நடத்துறியள்?”

நாதன் தலைமையில் சென்ற இளைஞர்கள் தமது கடமையை முடித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேறுகின்றனர்.

எல்லாம் சில நிமிடங்கள் தான்.

மீண்டும் மின்னொளி வீச..... மேடையில் இளைஞர்கள் குற்று யிராகிக் கிடக்கிறார்கள். கரேஷாக்கு தலையில் பலத்த காயம். இரத்தம் நிறையவே வழிகின்றது.

பத்திரிகைக்கு செய்தி பறக்கின்றது.

நிருபர்கள் தமது கடமைகளை முடுக்கிவிடுகின்றார்கள்.

உண்ணாவிரதிகளைத் தாக்கியதன் எதிரோலி கடைத்தெரு சோபை இழந்திருந்தது.

மக்கள் சனநடமாட்டம் மிகக் குறைவு.

‘பொலிசாரின்’ வாகனங்கள் விமானங்களாகப் பறந்தன.

இராணுவத்தினரின் ‘பூட்டில்களின்’ ஒலி. என்னவோ, எதுவோ நடக்கப் போகிறது என்ற உணர்வை ஏற்படுத்த....

அதே மேடை.

வேறு இளைஞர்கள்.

அங்கு பிரதேசவாதத்தின் வாடை இல்லை.

‘உண்ணாவிரதிகளை தாக்கியவர்களை இனங்கண்டு தண்டனை கொடு.’

‘வன்னித் தலைமை தாக்குதலுக்கான பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும்.’

இடையிடையே கோழம்.

போராட்டம் புதிய வடிவம் எடுத்திருப்பதையிட்டு மக்கள் அதிசயித்தனர்.

நீர்வீழ்ச்சி பின்னோக்கிப் சாய்வத்ஸல

சேவையிலிருந்து ஓய்வுபெற்றுவிட்டார். இடைவிடாத முப்பத்தி யெட்டு வருடச் சேவை. ஒரே அலுவலகத்தில் இடமாற்றவின்றி வேலை செய்தவர்.

பிரியாவிடை வைபவத்தில் பணிப்பாளர் சுபசிங்க அதை கீழ்கொடுமூல் வகையில் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னார். “ஒரே அலுவலகத்தில் முப்பத்தியெட்டு வருடங்களாக ஒருவர் வேலை செய்வதென்றால் அது ஒரு சாதனைதான். நான் இந்த அலுவலகத்திற்கு இடமாற்றலாகி வந்த போது எனக்கு அது ஒன்பதாவது இடமாற்றம்” என்று சொல்ல..... ஞானவேல் பெருமுச்சொன்றை வெளியிடுகின்றார். சீவியத்தை வழிநடத்த இவ்வளவு காலம் வேலை செய்துவிட்டோமே என்ற கவலையா பெருமுச்சின் அர்த்தம்?

பிரியாவிடை வைபவத்தை பிரியந்த, சனில், சனீதா, சந்திரதாஸ் தடல்புடலாக ஒழுங்கு செய்த போது, ஞானவேல் அதைத் தடுக்கும் மனோநிலையில் தான் இருந்தார்.

“எனக்கு எதற்கு ‘பார்ட்டி’? அழடம்பரமில்லாமல் அமைதியாக வேலை செய்தவன். அமைதியாக இந்த அலுவலகத்தில் இருந்து வெளியேற்றதான் விரும்புகிறேன்” என்கிறார் ஞானவேல்.

சந்திரதாஸ் அவர் மொட்டைட் தலையில் மெல்லக் குட்டினான். “ஞானம் ஜயா, நீங்கள் அமைதியானவர் தான். குறட்டைவிட்டால் கூட சத்தம் கேட்பதில்லை. அதற்காக பிரியாவிடை வைபவத்தைக் கூட சத்தமில்லாமல் அமைதியாக வைக்கச் சொல்லுறீங்களா? எனக்கு அரசியல் செல்வாக்கு இருந்தால் எங்கள் அமைச்சரைக் கூட்டிவந்து ஒரு பெரிய விழாவையே வைத்துவிடுவேன்.” சந்திரதாஸ் கபட மில்லாமல் சத்தத்துடன் சிரிக்கிறான்.

“ஞானம் ஜயா, ஓய்வுபெற்ற பின் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?” நிருபர் பாணியில் ஒரு முறை பிரியந்த கேட்டிருந்தான்.

“ஊருக்குப் போகத்தான் ஆசை. எனது பரம்பரை வீடு..... அதில் இருக்கும் அமைதி..... வீட்டைச் சுற்றி சோலைவனம் போல உள்ள மரங்கள், செடிகள், கொடிகள்..... வீட்டின் முன்னால் ஒரு மாமரம். முழு நாளும் அது நிழலைத் தரும். அந்த நிழலின் கீழ் மணிக்

கணக்கில் அமர்ந்து அந்த சுகத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். மாலை வேளைகளில் அடுக்கில் உள்ள கடற்கரைக்கு காலாறு நடந்து விட்டு வர வேண்டும்” என்று தன் ஆசைகளை அடுக்கிக் கொண்டு போக.....

இடைமறித்தான் பிரியந்த..... “பனங்கொட்டிலுக்குச் சென்று பனங்கள்னு குடித்துவிட்டு, அந்த வெறியில் வீட்டுக்கு வாற மாதிரி கனவு இல்லையா?”

“இல்லை, இல்லை. நான் அந்த மாதிரியான மனுஷன் அல்ல. நான் போதி மரத்து முனிவனும் அல்ல. நான் மதுபானத்தை வெறுக்கிறேன். புலன்களை அனாவசியமாக விழிக்க வைத்து, வெறியாட்டம் போட வைக்கும் வஸ்துக்களை நான் விரும்புவதில்லை.”

“இந்த தமிழர்களே இப்படித்தான். ‘எனஜோய்’ பண்ண விரும்பாத சாதி.”

“எல்லா தமிழர்களும் என்னை மாதிரி இல்லை. நான் சற்று வித்தியாசமானவன்.”

“அப்படியென்றால் ஊருக்கே போகப் போற்றிகளா?”

“போகத்தான் விருப்பம். ஆனால், போக முடியாது. எனது முத்த மகனும், முத்த மகனும் போகக்கூடாது என்று கட்டளை யிட்டிருக்கிறார்கள். எனது அமைதியான வாழ்க்கையை விட எனது உயிர்தான் அவர்களுக்கு முக்கியம். தமது தாய் விதவையாகிவிடக் கூடாது என்பதே உண்மையான காரணம்.”

பிரியந்த பற்களைக் காட்டினான். “அண்டர்சன் ‘பிளாட்ஸில்’ மூன்றாவது மாடியில் தான் உங்கள் ஒய்வு நாட்கள் கழியப் போகின்றனவா?” அவன் சுவாரஸ்யமாகக் கேட்டான்.

“முப்பத்தெந்து வருடங்களாக அந்த ‘பிளாட்ஸில்’ தான் இருக்கிறேன். இறக்கும் வரை அங்குதான் இருப்பேன். அது தான் என் தலைவிதி.”

“இருபத்தி நான்கு மணித்தியாலங்களும் அதற்குள்....”

“இல்லை. பதினான்கு என்று திருத்திக் கொள். நான் மீண்டும் வேலைக்குப் போகப் போகிறேன்.”

“கிடைத்துவிட்டதா?”

“இனித்தான் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.”

“உங்களுக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.”

இப்பொழுது ஞானம் தன் பற்களைக் காட்டினார்.

பிரியாவிடை வைபவம் அமர்க்களமாக நடந்து முடிந்தது.

பணிப்பாளர் சுபசிங்க நிறையவே பேசினார். அவர் அறுபத்தைந்து வயதைக் கடந்தவர். முதுமையை வரவேற்கத் தயங்கும் தேகக்கட்டு. குரலிலும் கம்பீரம்.

“திருவாளர் ஞானவேல் ஒரு கடுமையான உழைப்பாளி. நம்பிக்கையானவர். நேர்மையானவர். நேர்மைக்கு வரைவிலக் கண்ததை அவரிடம் இருந்து கேட்டு அறிந்து கொள்ளலாம். இங்குள்ள எத்தனையோ பேர் லஞ்சம், ‘கொமிஷன்’ என்று கைகளை நீட்ட, அவர் கைகள் எப்பொழுதுமே நீளவில்லை. அவை சுத்தமாகத் தான் இருந்தன. அவருக்கு தெய்வ ஆசி கிட்டும் என்பது நிச்சயம். அவரது வாழ்க்கை அமைதியாக, ஆடும்பரமற்றதாக விளங்கியதாக இங்கு பேசியவர்கள் யாவரும் கூறினார்கள். நானும் அதை ஆமோதிக் கிறேன்....”

முன் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த சௌந்தாவினால் வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. இருந்தாற் போல் ஒவென்று சுத்தத்துடன் அழுதேவிட்டாள்.

பணிப்பாளர் தனது பேச்சை சிறிது நேரம் நிறுத்தினார். சௌந்தாவை ஒரு தினுசாக நோக்கினார்.

யாவரது பார்வைகளும் ஞானவேலைத் துளைத்தன. அவர் தர்மசங்கட நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டார். முன்னால் அமர்ந்திருந்த மொஹிமன் ‘ஆ! உங்களுக்கும், அவளுக்கும் இடையில் ஒரு தொடர்பு உள்ளதா’ என்பதைப் போல பார்க்க.....

பின்புறம் அமர்ந்திருந்த பிரியந்த ஞானவேலின் இடையில் கிள்ளி னான். “ஜூயா கள்ளன் தான்” எனக் நக்கலாகக் கூறினான். அவருக்கு வலித்தது. ஆனால், அவர் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தவில்லை. சுனிதாவைப் பார்க்கையில் தன்னிடம் கடன் கேட்கும் போதெல்லாம் அவள் கண்களில் தெரியும் வெட்கம், அதனுடன் இணைந்திருந்த அன்பு உணர்ச்சி..... அவர் மனதில் அவையெல்லாம் நிழலாடின.

எல்லாமாக அந்தப் பிரியில் இருபது பேர் வைபவத்தில் கலந்து கொண்டனர். நிறையவே விதவிதமான சிற்றுண்டிகள்.

“ஜூயாவுக்காக ‘வெஜிட்டேரியன் ஹோட்டேலில் ஓடர்’ கொடுத் தோம்” என்று பிரியந்த பற்களைக் காட்டினான்.

சுபசிங்க பெரிய, நீண்ட ஒரு பொதியை அப்பிரிவின் அன்பின் அடையாளமாகப் பரிசுத்தார்.

“இதற்குள் என்ன இருக்கும் என திருவாளர் ஞானவேல் வீடு சென்று பார்க்கட்டும்” என்று சுபசிங்க கூறும் போது யாவருமே

கைகளைத் தட்டி ஆழவாரம் செய்தனர்

நன்றியுரை. ஞானவேல் எழுந்தார். முதலில் பேச்சு வரத் தயங்கியது. நாக்கு உள்வாங்கியது போன்ற உணர்வு. சில தடவைகள் செருமினார். தட்டுத் தடுமாறி பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“முப்பத்தியெட்டு வருடங்கள் ஒரே அலுவலகத்தில் பணியாற்றுவது ஒரு சரித்திரம், சாதனைதான். இந்த அலுவலகத்தில் பணியாற்றும் போதுதான் என் வாழ்க்கையில் சகல முக்கியமான நிகழ்வுகளும் நடந்துள்ளன. எனது திருமணம், முன்று பிள்ளைகளுக்கு அப்பா வாகியது..... அவர்கள் திருமணம் செய்தது முதலாவது பேரப்பிள்ளை பிறந்தது. பிள்ளைகள் மூவருமே வெளிநாட்டுக்குப் பயணமாகியது. அதற்குள் இரண்டு பெரிய இனக் கலவரங்கள். எழுபத்தேழு இனக் கலவரத்தின் பின் சற்று பயந்து பயந்து தான் அலுவலகத்திற்கு வந்தேன். ஆனால், எண்பத்தி முன்று கலவரத்தின் பின் பயம் அறவே இருக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் நீங்கள் என் மீது வைத்திருந்த பிரியம், அன்பு, பாசம்..... என்னையும் உங்களில் ஒருவனாக.....” ஞானவேலுக்கு நாத்தழுதழுத்தது. கண்கள் பலித்தன.

சுபசிங்கவுக்கும் கண் கலங்கிவிட்டது. மெல்ல கைக்குட்ட டையை எடுத்து, கண்களை ஒரு முறை துடைத்துக் கொண்டார்.

ஞானவேல் கண்களைத் துடைக்கவில்லை. “இனி என்ன செய்யப் போகிறேன் என்று கேட்கிறார்கள். எனது ஆசைகள், கனவுகள் பற்றி ஏற்கனவே கூறிவிட்டேன். அவை நிறைவேறா. ஆகவே, இனி ஒரு தொழிலை எடுத்து எனது நேரத்தைக் கழிக்கப் போகிறேன்.”

எல்லோருமே ஞானவேலை ஆரத்தழுவி பிரியாவிடை கொடுக்க..... இது வரையும் அழுகையை அடக்கி வைத்திருந்தவரினால் மேலும் அதை அடக்க முடியவில்லை. தன்னை, அந்த இடத்தை மறந்தவராக வாய்விட்டு அழுத்தொடங்கிவிட்டார். மற்றவர்கள் நிலை?

வீட்டில் தனக்கு அன்பாக நீட்டியிருந்த பொதியை ஞானவேல் ஆவலுடன் திறக்கின்றார்.

முன்று நீளத்திலும், ஒன்றரை அடி அகலத்திலும் கண்ணாடி முகப்பினைக் கொண்ட முன்று அங்குலத் தடிப்பத்திலான ஒரு ‘பிரேமைக்’ கொண்ட நீர்வீழ்ச்சியைச் சித்தரிக்கும் ஓலியம். அழகிய பல வர்ணங்களில் மிகவும் தத்ருபமாக நீர்வீழ்ச்சி விளங்கியது.

“ஜூயா, வீட்டுக்கு போனவுடன் சுவரில் இரண்டு ஆணிகளை அறையுங்கள். அவற்றில் இதில் இருப்பதை தொங்கவிடுங்கள். ஒரு ‘பிளங்குடன்’ ஒரு ‘வயர்’ உள்ளது. அதற்கு ஒரு ‘கணக்கென்’

குடுங்க. அப்புறம் பாருங்க” என்று மொஹினி கூறியிருந்தான்.

அதன்படியே ஆணி ஒன்றை எடுத்து சுவரில் அறைந்தார் ஞானவேல். சத்தம் கேட்டு சுசிலா அங்கு வந்துவிட்டாள்.

“என்னத்துக்கு ஆணி அடிக்கிறீங்கள்” என அவள் விசாரித்தாள்.

நிலத்தில் கிடந்த கண்ணாடியிலான ஓவியத்தைக் காட்டினார் ஞானவேல்.

அந்த ஓவியம் மீது சுசிலாவின் கண்கள் படர்ந்தன. “ஓ! இது நல்ல வழவான சாமான்தான். ‘கரண்டைப்’ போட்டால் நீர்வீழ்ச்சி விழுற மாதிரி, ஆறு ஒடுற மாதிரி..... எங்கட புவனம் அக்காவின்ற வீட்டில இதை மாதிரி இருக்குது.”

ஞானவேல் ஓவியத்தை தொங்கவிட்டார். பின்னர் மின்சாரத் தொடர்பினை ஏற்படுத்தினார்.

அந்த ஓவியம் உயிர்பெற்றுவிட்டது போன்று..... நீர்வீழ்ச்சி உயிர்ப்படைந்துவிட்டது போன்று..... நீர் மெல்ல மெல்ல கீழே விழுந்து, ஆற்றில் சத்தமின்றி ஓடுகின்ற அந்த அழகு..... அதையே மெய்மறந்த நிலையில் பார்த்தபடி ஞானவேல் நிற்கின்றார். தன் முன்னால் உண்மை யாகவே நீர்வீழ்ச்சியொன்று உருவாகிவிட்டது போன்ற ஓர் உணர்வு. அந்த உணர்வு இன்பத்தை ஊட்டியது. ஆறுதல்தனத்தை உருவாக்கியது. அந்த ஆற்றில் மிதப்பது போல..... நீரில் உருஙூவது போல.....

ஞானவேல் நிறைய நேரமாக அதையே பார்த்தபடி நிற்கிறார். நேரம் போவதே தெரியாமல்.....

அவர் மனதில் மகிழ்ச்சி..... உவகை..... செயற்கைக்குள் இப்படி யோரு இயற்கைத்தனமா?

அடுத்த முன்று நாட்களாக அந்த ஓவியத்தையே பார்ப்பதும், ரசிப்பதும், மெய்மறந்து நிற்பதும்.....

முன்றாவது நாள் சுசிலா அவர் முன்னால் ஓவியத்தை மறைத்த படி நின்று, “இந்த முறை ‘கரண்ட் பில்’ நல்லாக ஏற்போகுது” என அன்புடன் கடிய, ஞானவேலுக்கு சினம் வந்துவிட்டது. அதையும் மீறி கோபம்..... அவனை வாய்க்கு வந்தபடி ஏசிவிட்டார். அவர்களது திருமாண வாழ்க்கையில் ஒரு நாளுமே இப்படி ஏசி இருக்கமாட்டார். சுசிலா முன்று நாட்களாக முக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஞானவேலின் மனம் குறைந்துவிட்டது. உற்சாகம் குன்றிவிட்டது. முன்று நாட்களாக இருந்த மகிழ்ச்சி தளர்ந்துவிட்டது. ‘செல்லாக் காச நிலைக்கு வாரேனோ’ என்ற அச்சம் மனதில் புகுந்துவிட்டது.

அதன் பின் மின்னொளி இன்றி அந்த ஓவியத்தை அவர்

பார்ப்பதை வழக்கப்படுத்திக் கொண்டார். ஓவியத்தில் ‘உயிர்’ இல்லா விட்டாலும், அதில் அவர் ஈர்க்கப்பட்டிருந்தார்.

நாட்கள் நகர்ந்த போது ஓவியத்தில் ரசனை குன்றியது. அதற்கு ‘உயிர்’ இல்லை என்று புரிய, அதைப் பார்ப்பதை விட்டுவிட்டார்.

ஞானவேல் நிறைய வேலைகளுக்கு விண்ணப்பங்களை அலுப்புச் சலிப்பின்றி அனுப்பி வந்தார்.

அவர் வயதைக் கருதி பல விண்ணப்பங்களுக்கு பதில் வரவில்லை. ஓர் இடத்தில் இருந்து நேரில் சமூகமளிக்குமாறு ஒரு கடிதம் வந்தது. முகாமையாளரைச் சந்திப்பதற்கு இயந்திரங்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்த நீண்ட மண்டபம் ஒன்றின் ஊடாகச் செல்ல..... அந்த இயந்திரங்கள் போட்ட இரைச்சல்கள்..... காதை நிறையவே ஈட்டிகள் குடைவது போன்ற பிரமை ஏற்பட..... அந்த மண்டபத்தினுள்ளேயே அவர் கடமை முடங்கிக் கிடக்கின்றது என முகாமையாளர் கூற..... ‘வணக்கம், மீண்டும் வரமாட்டேன்’ என மனதினுள் கூறியபடியே புறப்பட்டுவிட்டார்.

இன்னோர் அலுவலகத்திலிருந்து நேர்முகப்பீட்சைக்கு அழைப்பு. சிறிய இரு அறைக்குள் நிறைய பேர் ஒடுங்கிக் கிடந்தனர். ஒருவர் முச்சு இன்னொருவரின் மேனியில் படரும் என்பது போல..... இருபத்தினான்கு சதுர அடிக்குள் இவருக்கு ஒரு கண்ணாடி அறையைத் தரலாம் என முதலாளி கூற..... அதே ‘வணக்கம், மீண்டும் வரமாட்டேன்.’

வேலை கிடைக்காதோ? நிறையவே ஆதங்கம் மனதினுள் முகாமிட்டு, விரிகின்றது.

சற்றே நிம்மதியற்ற சீவியம் போல..... இப்படி ஒரு வாழ்க்கையா என்பது போல..... இறுதி வரை ‘பென்ஷன்காரன்’ என்ற பெயருடன் வாழ்வது என்பது போல..... வாழ்க்கையில் ஒரு பற்றுதல் இன்றி வாழ்வது போல.....

அந்த நீர்வீழ்ச்சி ஓவியத்தைப் பார்ப்பதும், பார்க்காததுமாக.....

வெளிநாட்டுக்கு பணிப்பெண்களை அனுப்பும் ‘ஏஜன்ஸி’ ஒன்றிலிருந்து ‘இன்டர்வியூ’ கடிதம்.

சற்று ஆடும்பரமாக உடையுடுத்தி மொட்டைத் தலையைச் சுற்றியிருந்த மயிர்களுக்கு ‘டை’ பூசி, ஒரு ‘ரையை’ கழுத்தில் மாட்டியபடி செல்கிறார் ஞானவேல்.

முன்றாவது மாடியில் 'ஜஜன்ஸி' அமைந்துள்ளது. அக்கம் பக்கம் நல்ல குழல். அமைதிக்கு அர்த்தம் கற்பிக்கும் இடம். 'குனு குனு' என 'ஏ.சி.' அவரை வரவேற்றது. வரவேற்புப் பெண்ணும் இங்கிதம் தெரிந்தவள். மரியாதை வார்த்தைகளால் அவரை வரவேற்று, இருக்கையில் அமர வைத்து, தனது மேலதிகாரிக்கு அவர் வரவை பக்குவமாகக் கூறி..... அது ஒரு சுகானுபவம். 'ஏ.சி.'யின் உக்கிரம் உள்ளத்துக்கு புத்துணர்ச்சி. வழிந்திருந்த வியர்வை வதங்கிலிட்டது.

முகாமைத்துவப் பணிப்பாளரும் இங்கிதம் தெரிந்தவர். இவரைக் காக்க வைக்காமல் உள்ளே அழைத்துவிட்டார்.

நாலைந்து கேள்விகள்.

இவருக்கு நிர்வாக அதிகாரி பதவி நீட்டப்பட்டது. நல்ல சம்பளம். 'குஷன்' நாற்காலியுடன், நாலா பக்கமும் கண்ணாடிகள் போட்ட விசாலமான அறை. அதிருப்தியைத் தள்ளிவிடலாம்.

வேலையை ஒப்புக்கொண்டார்.

மறு நாளே கடமைக்குச் சென்றுவிட்டார் முதல் நாளை விட இளமையாய்.....

முதல் இரு தொலைபேசி அழைப்புக்களும் இனிமையானவை. பெண்களே தமது 'விசா'க்கள் பற்றி பக்குவமாக விசாரித்தனர். மேசையின் மீதிருந்த கோவைகளின் உதவியுடன் அவர்களுக்கு ஞானவேல் பதிலளித்தார்.

முன்றாவது அழைப்பு. காணக்குரே குரலில் ஒருவன் கத்திக் கத்திப் பேசினான். அகராதியில் காணப்படாத சொற் பிரயோகங்களைத் தாராளமாகப் பயன்படுத்தினான் அந்த அனாமதேயப் பேர்வழி. கோவை யைப் புரட்சி அதில் புதைந்துள்ள உண்மைகளை ஞானவேல் நியாயப் படுத்த முயன்றாலும் அவன் அவற்றைக் கேட்கும் நிலையில் இல்லை. முச்சவிடாமல் அவரைத் திட்டித் தீர்த்தான்.

ஞானவேல் மனம் தளர்ந்துவிட்டார். கடமைக்குச் சேர்ந்து அரை மணி நேரத்தினுள் இவ்வாறான சொல் அர்ச்சனைகளை அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவர் முகம் இருண்டுவிட்டது. நெற்றியெல்லாம் வியர்த்தது.

அவர் நிலைமை 'பியூன்' புஞ்சிபண்டாவுக்கு புரிந்துவிட்டது. "சேர், இதெல்லாம் இங்கு சகஜும்" என்று கூறிவிட்டு அவன் தன்பாட்டில் சென்றுவிட்டான்.

ஞானவேலின் நாடி நரம்புகள் உணர்விழந்துவிட்டன போல விளங்கின. சே! இப்படியும் ஒரு கேடு கெட்டவனுடன் பேச வேண்டிய நிலை தனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டதே என கவலைப்பட்டார். இயல்பு

நிலைக்குத் திரும்புவதற்கு மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்.

அரசாங்கச் சேவையில் பணியாற்றிய முப்பத்தியெட்டு வருடங்களில் இம் மாதிரியாக வாய்க்கு வந்தபடி யாருமே ஏவில்லை.

சில நிமிடங்கள் கடக்க இன்னொரு தொலைபேசி அழைப்பு. ‘ரிஸீவரை’ எடுக்கவே ஞானவேல் தயங்கினார். சற்று முன்னர் கேட்ட காரணக்குரை குரல் தான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. தொலைபேசியின் மணி தொடர்ந்து அடிக்கவே மனியின்றி எடுத்தார்.

முதலில் பேசியவன் தான் மீண்டும் பேசினான். தொடர்ந்தும் அதே பாணியில் பேசினான். ஞானவேலின் சகல சப்தநாடிகளும் ஒடுங்கி, அடங்கிவிட்டன. அவர் கேட்கும், கிரகிக்கும், பேசும் உணர்வினை இழந்தார். அவன் பேசியது ஒன்றுமே புரியாத நிலை.....

ஒன்றுமே செய்யத் தோன்றாமல் ‘ரிஸீவரை’ வைத்துவிட்டார்.

மீண்டும் இயல்புநிலைக்கு திரும்ப ஞானவேலுக்கு பத்து நிமிடங்கள் வரை எடுத்தன. அது வரை அவருள் நிறையவே கேள்விகள் எழுவதும், தணிவதுமாக..... சே! அடிக்கடி அலுத்துக் கொண்டார். தன் நிலையை எண்ணி, எண்ணி மனங்கலவங்கினார். ஓய்வு வாழ்க்கையை ஓய்வாக கழித்திருக்கலாமே என்ற எண்ணம் தோன்றுவதும், மறைவதுமாக.....

திடீரென அறைக் கதவு திறக்கப்படுகின்றது. அவர் முன்னால் ஆஜானுபாகுவான தோற்றும் கொண்ட ஒருவன் நிற்கிறான். பாதாள உலகத்தைச் சேர்ந்தவன் போன்ற தோற்றும். ‘எதையும் செய்யத் தயங்கேன்’ என்று கூறுமாப் போன்ற முகம்.....

தன்னை நோக்கி புதிய ரூபத்தில், புதிய கோணத்தில் பிரச்சினை வருகின்றது என்பதை ஞானவேலினால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவர் எண்ணம் சரிதான். தொலைபேசியில் பேசியவனை தோற்கடிக்கும் விதத்தில் புதிதாகத் தோன்றியவன் அவரை வாய்க்கு வந்தபடி ஏசினான். ஞானவேலின் தாயையும் அங்கு இழுத்தான்.

“டேய், ‘ஏஜன்ஸி’காரங்கள் எல்லாரும் கள்ளங்களாடா. எங்கடா என்ற சல்லி? தின்டு போட்டங்களா? ஆறு மாசத்துக்கு முந்தி சவுதிக்கு அனுப்புறன்னு களையா நாற்பதாயிரம் கறந்தீங்க. இன்னும் நான் ஸ்ரீ லங்காவில.....” என்றவன், ஞானவேலின் குரல்வளையை அழுத்த.....

ஞானவேலின் முகத்தை மரண பயம் அரவணைத்துவிட்டது. அவன் பிழியில் இருந்து தப்புவதற்கு அவர் முயல, அவன் அவர் வயிற்றில் குத்தினான். அதைத் தொடர்ந்து நிறையவே தூஷண வார்த்தைகள்.

ஞானவேலுக்கு வலித்தது. வயிற்றை பிடித்தபடி பேந்தப் பேந்த முழிக்க.....

நல்ல வேளையாக ‘பியூன்’ வந்து அப்புதியவனை இழுக்காத குறையாக கூட்டிச் சென்றுவிட்டான்.

அந்த சிறிய நேரத்திற்குள் நிறையவே அவமானத்தை சுமந்து விட்டார். தனது முப்பத்தியெட்டு வருட அரசாங்க சேவையில் ஒரு பொழுதுமே இப்படியானதொரு கேவலமான நிலைக்கு அவர் முகங்கொடுக்கவில்லை.

ஞானவேல் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தார்.

அலுவலகத்திலிருந்து வெளியேறினார்.

வீட்டுக்குச் செல்கிறார்.

சுவாலில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த நீர்வீழ்ச்சி ஓவியத்தைப் பார்த்த படி நின்றார். என்ன நினைத்தாரோ மின் தொடர்பை ஏற்படுத்தினார்.

மின்னொளி பரவ, நீர்வீழ்ச்சி உயிர்த்தெழு, நீர் வளைந்து, வளைந்து பாய்ந்தோட.....

அதில், தன்னை மறந்தவராக, அவர் லயிக்க.....

“கரண்ட் பில்” ஏற்போகுது” எனக் கத்தியபடி சுசிலா வர.....

அவளை நோக்கி ஞானவேல் கரணகடுரமாகக் கத்தினார்.

சுசிலா அவரை அச்சுறுத்துவது போல நோக்கினாள்.

“போடி அங்காலை.....”

சுசிலா நன்றாகவே பயந்துவிட்டாள்.

இயற்கைக் காட்சியை செயற்கையாக பார்க்கின்ற திருப்தியில் ஞானவேல் தன்னை மறந்தவராகக் கிடந்தார்.

கோயில் காண்யில்

ஒர் ஈச்சரிக்கைப் பலகை

அந்த ஊர் அப்படியொன்றும் பெரியதல்ல. ஒரு நாற்பது, ஜம்பது குடும்பங்கள் அங்குமிங்குமாக குழியேறியுள்ளன. மக்களில் பலருமே கமத்தொழிலில் தான் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். உயிரை மதிக்க மாட்டார்கள். உடமையை மதிக்கமாட்டார்கள். மனோதிடம் கொண்டவர்கள். வீரத்திற்கும், பலத்திற்கும் பெயர் போனவர்கள்.

ஊரில் இளவுயதினரும், முப்படைந்தவர்களும் எண்ணிக்கையில் சரிசமமாக விளங்கினார்கள்.

அந்த ஊரின் ஒரு கோடியில் ஒர் ஏக்கரளவில் காணி ஒன்று - கடலிலிருந்து சுற்றே தூரத்தில் இருந்தது. அக்காணியின் ஒரு மூலையில் சிறியதொரு வைரவர் கோயில் அமைந்திருந்தது. இக்கோயிலைக் கட்டியவர்கள் யாரென்றே ஒருவருக்கும் தெரியாது. அந்தக் காலத்தில் - பல தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் ஒர் அரச மரம் அங்கிருந்ததாகவும், அதன் கீழ் ஒரு பென்னம் பெரிய கல் இருந்ததாகவும், ஊரைக் கடந்து சென்றவர்கள் அக்கல்லை கடவுளாக மதித்து வழிபட்டுச் சென்றதாகவும், பின்னர் அதில் கோயில் எழுப்பப் பட்டதாகவும் ஊரவர் மத்தியில் ஒரு கதை பரவியிருந்தது.

கோயிலில் நித்திய பூசை இடம்பெறுவதில்லை. ஆனாலும், வருடந்தோறும் பொங்கலன்று பூசைகள் தவறாமல் நடப்பதுண்டு. அன்றைய தினம் ஊரவர்கள் தம்முள் மலிந்திருக்கும் பேதங்களை மறந்து, ஒன்றுக்கு வைரவருக்கு பொங்கல் படைப்பார்கள். ஆனாலும், பொங்கல் படைத்து முடியும் தறுவாயில் இளவுயதினருக்கும், முத்தவர் களுக்கும் இடையில் ஏதாவது சச்சரவு நிகழ்ந்து, அடிதடி நிலையில் முடிவடைவதுண்டு. இந்தப் பகைமை ஒரு சில மாதங்களுக்கு நீடித்து, பின்னர் முற்றுப்பெறும்.

1983 இனக் கலவரம் வந்து அந்த ஊரிலிருந்து சில குடும்பங்கள் வெளிநாடுகளுக்கு சென்ற பின் ஊரவர்களின் பொருளாதார நிலை உயர்ந்துவிட்டது. சில குடும்பங்கள் கமத்தொழிலை அடியோடு நிறுத்தி விட்டன. வேலுப்பிள்ளை குடும்பம் அதிலொன்று. அவரின் இரு பிள்ளைகளும் ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் என்று செல்ல, நிறையவே செல்வம் அவர் வீட்டிற்குள் குவிந்துவிடவே, கமத்தொழிலை அவர் மறந்து விட்டார்.

மனுசன் எழுபது வயதானவர். திடகாத்திரம் உடலை விட்டு அகலவில்லை. அறிவு நிரம்பியவர். ஆசாரத்திலும் சளைத்தவர் அல்லர். பூசை புனர்க்காரங்கள் என்றால் முன்னுக்கு நிற்பார். தைப் பொங்கல் விழாவிலும் நிறையவே செலவழிப்பதற்கு தயங்கமாட்டார்.

சந்தைக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் வைரவர் கோயிலைத் தாண்டித்தான் செல்வார். போகும், வரும்போதெல்லாம் வைரவரைப் பார்த்துக் கொண்டு செல்கையில் அவருக்கு நிறையவே நினைப்பு வரும்..... ‘வைரவா, உனக்கொரு பெரிய மண்பம் கட்டுவன்; அதைச் சுற்றி மதில் கட்டுவன்; நித்திய பூசைக்கு ஒழுங்கு செய்வன்’ என்றெல்லாம் மனதினில் என்னிக்கொண்டே செல்வார்.

இதைப் பற்றி வீட்டில் ஓய்வாக இருக்கும் போதெல்லாம் யோசிப்பார். மனைவி வள்ளியுடனும் அளவளாவுவார். அப்பொழுதெல்லாம் வள்ளி அவர் கருத்துக்கு முரண்படவே முற்படுவாள். ஒரு தடவை கோயிலைப் பெருப்பிப்பதற்கு எப்படியும் இலட்சக் கணக்கில் காசு தேவை. இந்த ஊர் மக்கள் இவ்வளவு காசக்கு எங்கே போவார்கள் என்று சற்று உட்ணமாகவே பேசிவிட்டார்கள். அதன் பின்னர் இது பற்றி வள்ளியுடன் கதைப்பதையே விட்டுவிட்டார்.

வேலுப்பிள்ளையின் மனதை இந்தப் பிரச்சினை மேலும் மேலும் அரித்துக் கொண்டிருந்தது. நிதமும் வைரவரின் தோற்றமே அவர் மனக்கண் முன் தோன்றியவன்னை இருந்தது. அடிக்கடி ‘வைரவா, வைரவா’ என மனமுருகினார்.

ஒரு நாள் அவரினால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

சற்று வசதிப்படைத்த தனது நன்பரான செல்லத்துரையைச் சந்தித்தார். தனது மனக்கிடக்கையை அவரிடம் கொட்டித் தீர்த்தார். செல்லத்துரையின் மூன்று பிள்ளைகளும் வெளிநாடுகளில் கால்களைப் பதித்திருந்தனர். அவர்கள் தகப்பனுக்கு பணம் அனுப்பினாலும், அவர் தனது பரம்பரைத் தொழிலை விட்டுவிடவில்லை. தொடர்ந்தும் கமத் தொழிலைச் செய்தார்.

வேலுப்பிள்ளை பேசி முடிய, “நானும் உன்னைப் போலத்தான் நினைக்கிறனான். எனக்கு தெரிஞ்ச நாள் தூக்கம் வைரவர் அப்படியே தான் இருக்கிறார். பூசையும் ஒழுங்காக நடக்குதலில்லை. கோயிலும் இந்தா அந்தா என்டு விழுகிற நிலையில் இருக்குது” என்று கூற, வேலுப்பிள்ளையின் முகத்தில் பிரகாசம் சற்று வெளிப்பட்டது.

“அப்ப கோயிலை பெரிசாக்குவமோ” என்று வேலுப்பிள்ளை கேட்க, செல்லத்துரை மோவாயை நிறையவே தடவியபடி, “எத்தினை லட்சம் செலவழிக்க வேணுமென்டு நீ நினைக்கிறாய்” எனக் கேட்டார்.

“எப்படியும் பத்துப் பன்னிரண்டு லட்சம் முடியுமெண்டு நினைக்கிறன்” என்றார் வேலுப்பிள்ளை.

“காக்கு எங்கை போறது?” செல்லத்துரை வினவவே, “ஹரில இருக்கிற ஆட்களிட்டையும், வெளியில இருக்கிற எங்கடை ஆக்களிட்டையும் இருந்து தான் காச கேட்க வேணும். ஹருக்குள்ளை கணக்குப் பார்த்தால் ஒரு இரண்டு லட்சமாவது தேறலாம். மிச்சக் காசை..... எட்டு லட்சத்தை வெளிநாட்டில இருந்து தான் எதிர்பார்க்க வேணும்” என்கிறார் வேலுப்பிள்ளை.

“ஹரை மறந்து, நாட்டை மறந்து போன ஆக்கள் காச அனுப்பு வினமோ?”

“ஏன் அனுப்பமாட்டினம்? இடைக்கிடை வைரவருக்கெண்டு ஆட்கள் கொஞ்ச நஞ்ச காசை அனுப்பிறவையள் தானே? இப்படியான ஒரு விஷயம் வரக்கிள்ளை அவையள் அனுப்புவினம்.” வேலுப்பிள்ளையின் சொற்களில் உறுதி பாய்ந்திருந்தது.

“உங்களுக்கு நம்பிக்கையிருந்தால் நானும் அந்த நம்பிக்கையை வளர்க்கிறன். இதைப் பற்றி இன்னும் நாலைஞ்ச போரோட கதைச்சுப் போட்டு, நாங்கள் ஒரு உறுதியான முடிவெடுப்பம்.”

வேலுப்பிள்ளையின் முகம் நன்கு பிரகாசித்துவிட்டது. “வைரவா” என கரங்கூப்பி வணங்கினார்.

தனது கனவு நன்வாகும் என்ற நம்பிக்கை அவர் உள்ளத்தில் வேருங்கு முற்பட்டது.

ஐலை மங்குவதற்கு தயார் நிலையில் ஊர் காத்திருக்கின்றது.

அவ்வுரின் இளைஞர்களான பிரதீப், விமலன், ராஜன், சுகந்தன், மாறன் ஆகியோர் வைரவர் கோயில் முன்புறமாக, ஆலமரத்தின் கீழ் இருந்த மரக்குற்றியில் அமர்ந்திருந்தனர்.

ஐவருமே யுத்தத்தின் காரணமாக படிப்பை ‘ஏ.எல்.’ உடன் பாதி வழியில் நிறுத்திக் கொண்டவர்கள். யுத்தத்தின் தாற்பரியத்தினால் ஒரு தொழிலைக்கூடப் பெறமுடியாத தூர்ப்பாக்கியசாலிகள் அவர்கள். தொழிலைப் பெறுவதற்கு பிற மாவட்டங்களுக்குச் சென்றும் தோல்வி யுற்ற நிலையில் ஊர் திரும்பியவர்கள். வீணே பொழுதைக் கழிப்பது, அநாவசியமாக சண்டை சச்சரவுகளில் ஈடுபடுவது, அங்குமிங்கும் மாமரங்களை மொட்டையடிப்பதற்கு செல்வது என்று இவர்கள் பொழுது வீணே கழிந்தது. அவர்கள் தான் என்ன செய்வார்கள்? யாழ்ப்பாணத்துச் சூழ்நிலை அப்படி.

மாலை வேளைகளில் விளையாட வேண்டுமென்ற பெருவிருப்பம் கொண்டவர்கள். ஆரம்ப நாட்களில் கோயிலின் முன்பாக இருந்த காணியில் உதைப்பந்தாட்டம் விளையாடினார்கள். இருஞும் மட்டும் விளையாட்டு தொடர்ந்ததால், மாலை வேளைகளில் வைரவர் கோயிலுக்கு குழ்பி வருபவர்களை அவர்கள் எழுப்பிய கரகோஷமும், கேலிப்பேச்சுக்களும் குழப்பே, இறுதியில் ஊர் பெரியவர்களின் முடிவின்படி அவர்கள் உதைப்பந்தாட்டம் விளையாடுவதை நிறுத்த வேண்டிய குழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

முதலில் ஊர்ப் பெரியவர்களின் முடிவுக்கு கட்டுப்பட அவர்கள் மறுத்து, தொடர்ந்தும் விளையாடினார்கள். இதனால் இவ்விடுமை கிராம சேவகரின் காதுக்கு செல்லவே அவர் தலையிட்டார். மிகுந்த முனுமுனுப்புகளுக்கு மத்தியில் இளைஞர்கள் தமது செயல்களை நிறுத்திக் கொண்டார்கள்.

ஆனாலும், அவர்கள் மனதில் ஒரு வன்மம் வளர்ந்திருந்தது. என்றோ ஒரு நாள் அதில் உதைப்பந்தாட்ட மைதானம் ஒன்றை அமைத்தே தீருவது என்ற முடிவுக்கு அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். அதைச் செயற்பட வைப்பதற்கு அவர்கள் பிரயத்தனம் எடுத்த போதும், அவர்கள் முயற்சி தோல்வியில் தான் முடிவடைந்தது. உள்ளூர் அரசியல்வாதியின் தயவை நாடி, அவர் மூலம் மைதானத்தை அமைப்பதற்கு அரசாங்க அதிபர் வரை சென்றும், இறுதியாக அரசாங்க அதிபர் போதிய நிதி வசதியின்மையினால் மறுப்புத் தெரிவிக்கும் நிலைதான் உருவானது. இளைஞர்கள் மனம் சோர்ந்துவிட்டார்கள். இனியும் தமது கனவுகளை நிறைவேற்ற முடியுமா என்று அவர்கள் என்னிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் தான் வேலுப்பிள்ளையின் மகன் சாரங்கன் ஜேர்மனியிலிருந்து பத்தாயிரம் ரூபாயை அனுப்பி யிருந்தான்.

“இந்தக் காசிலை கோயிலுக்கு முன்னாலை இருக்கிற நிலத்திலை ஒரு உதைபந்தாட்ட மைதானத்தை அமைப்பதற்கு ஒரு வழி பாருங்கள்” என அவன் தனது கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

பணம் வந்த பின் இளைஞர்களின் மனதினில் ‘சுறுசுறுப்பு’ விளைந்துவிட்டது. மனதினுள் ஒத்திவைத்திருந்த தமது எண்ணங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு தருணம் வந்துவிட்டது என அவர்கள் என்னினார்கள். யாருடைய தயவுமின்றி தமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றலாம் என அவர்களுக்குத் தெரிந்தது.

“காக கிடைச்சிட்டுது. இனி நாங்கள் அரசாங்க அதிபரை சந்திச்சு இதை ‘புட்போல் கிரவுண்டஸ்’ ஆக்கிறதுக்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேணும்” என்று சுகந்தன் கூறினான்.

“எங்களிட்டை காசு இருக்கக்கின்னள நாங்கள் ஏன் அனுமதி எடுக்க வேண்டும்” என்று விமலன் வினவினான்.

“இது அரசாங்கக் காணி. எங்கடை ஊர் பெரிய மனுசர் ‘பெட்டிசன்’ போடுவினம். இல்லாட்டி போர்க் கொடி உயர்த்துவினம்” என சுகந்தன் விளக்கமளித்தான்.

அவனது கருத்தை மற்ற மூவரும் ஆழோதித்தார்கள்.

“சாரங்கன் காசு அனுப்பியிருந்தாலும் வேலுப்பிள்ளையர் தான் முன்னுக்கு நின்டு அடியடா பிடியடா எண்டு நிற்பார்” என ராஜன் சொன்னான்.

“சரி அப்படியெண்டால் நாங்கள் ‘ஜி.ஏ.யை’ நேரே போய்ச் சந்திப்பம். ‘எம்.பி.’மாருக்குள்ளாலை போனால் அவர் சில வேளை இதில் அரசியல் கலந்திருக்குது எண்டு நடவடிக்கை எடுக்கப் பயப்பிடுவார்” என சுகந்தன் கூறினான்.

அதை எல்லோருமே சரியென ஆழோதித்தார்கள்.

“நாங்கள் எல்லாருமே நாளைக்கே யாழ்ப்பாணத்திற்கு போய் ‘ஜி.ஏ.யைச் சந்திப்பம். நிதி உதவி செய்யத் தேவையில்லை எண்டபடியால் அவர் ஒழ் எண்டு சொல்லுவார் என நான் நினைக்கிறேன்” என்று சுகந்தன் உறுதியாகக் கூறினான்.

பெளர்ணமி நிலவு ஊரில் தங்குதடையின்றி பொழிந்திருந்தது.

வெரவு கோயில் முறையில் ‘பெற்றோமக்ஸ்’ விளக்குகள் இரண்டு ஓளியைப் பரப்பியிருந்தன.

வேலுப்பிள்ளையின் தலைமையில் ஒரு சிறிய ஆலோசனைக் கூட்டம் நடக்கின்றது.

மொத்தமாக பதினெட்டு பேர் நிலத்தில் ஒவ்வொரு நிலையில் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள்.

பல தடவைகள் செருமியபடி தனது திட்டத்தை வேலுப்பிள்ளை விபரித்துவிட்டார்.

“வேலுப்பிள்ளை,” பத்து லட்சத்துக்கு நாங்கள் எங்கை போறது? கமம் செய்ய ‘ஆழி’க்காரங்கள் விடுறாங்களில்லை. மூன்டு நேரம் சாப்பிட்டே கன நாளாகுது. வயித்துப் பஞ்சத்தைப் போக்கினால் தான் வைரவரை நினைக்கலாம்” என்று சிவகடாட்சம் சற்றே கோபத்துடன் உரைக்கிறார்.

“ஹரிலை இருக்கிற எல்லாரிட்டையும் நாங்கள் காச வாங்க வில்லை. ஆட்களிட்டை காச தா எண்டு பலவந்தப்படுத்தவும் இல்லை. தாறதுக்கு மனமிருந்தால் தாங்கோ எண்டுதான் கேக்கப் போறும். ஊரிலை இருக்கிற தொண்ணாறு வீதமான ஆக்கள் காச தருவினம் எண்டு எனக்கொரு நம்பிக்கையிருக்கு. குடும்பத்துக்கு பத்தாயிரம் எண்டு கணக்குப்பார்த்தால் இருபது குடும்பத்திலையிருந்து இரண்டு லட்சம் தேறும். மீதி எட்டு லட்சத்தை வெளிநாட்டிலை இருந்துதான் எதிர்பார்க்க வேணும். எங்கடை ஊரிலை இருந்து பத்தும் பதினைந்து குடும்பங்கள் இப்ப வெளிநாட்டிலை நல்ல செல்வாக்காக இருக்குது கள். அதுகள் ஒரு எட்டு லட்சம் அனுப்பாதுகளோ?” என வேலுப் பிள்ளை வினவ, முன்னால் அமர்ந்திருந்த நாலைந்து பேர், “அனுப்பு வினம்” என்று ஒரே குரவில் கூற, சிவகடாட்சம் வாயைப் பொத்தி விட்டார்.

அதன் பின்னர் வேலுப்பிள்ளையின் கருத்துக்கு மாற்றுக்கருத்து கூற எவருக்குமே துணிவு வரவில்லை. அவர் தனது திட்டத்தை விலாவாரியாக சொல்லிக் கொண்டு போகவே, யாவருமே ஒழோம் போடும் நிலையில் தான் இருந்தார்கள். அவருக்கு சார்பான பல நல்ல கருத்துக்களையும் அவர்கள் எடுத்துரைத்தார்கள்.

கோயில் புனருத்தாபன நிதிக்கென ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அக்குழுவின் தலைவராக வேலுப்பிள்ளையே ஏகமனதாக தெரிவு செய்யப்பட்டார். அவர் உடனே தன் பங்குக்கு பத்தாயிரம் ரூபாயைத் தருவதாக வாக்குறுதியளிக்கின்றார். மற்றவர்களும் தம்மால் இவ்வளவு தொகையைத் தரமுடியும் என்று கூற, முடிவாக கணக்குப் பார்த்த போது ஒன்றரை லட்சம் ரூபா தேறிவிட்டது.

நிமிர்ந்த தலையுடன் வேலுப்பிள்ளை அங்கிருந்து அகன்றார்.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு உற்சாகமாக சென்றவர்கள் உற்சாகத்துடன் ஊர் திரும்பினார்கள்.

அரசாங்க அதிபர் தாமோதரம் மிகவும் கரிசனையுடன் சுகந்தன் கூறியதை செவிமடுத்தார்.

“சேர், காச வேண்டாம். எங்களுக்கு அனுமதி தந்தால் போதும்” என்று சுகந்தன் கூற, தனது மேசையிலிருந்து மனியை தாமோதரம் அடித்தார். ‘பிழை’ வரவே அலுவலக உதவியாளரை வரும்படி பணித்தார். அதன் பின் அந்தக் காணி பற்றிய விபரத்தை தாமோதரம் கேட்கின்றார். அலுவலக உதவியாளர் ராஜரட்னம் அங்கிருந்து சென்று அதன் பின் கோவை ஒன்றைக் கொண்டு வந்து தாமோதரத்திடம் நீட்டினார்.

“இது அரசாங்கக் காணி. நீங்கள் விளையாட்டு மைதானம் அமைக்கிறது சற்று சட்டதிட்டங்களுக்கு எதிரானது” என்று தாமோதரம் இடையே கூறுகின்றார்.

இளைஞர்களுக்கு முகம் சுருங்கினாலும், அவர்கள் தமது எண்ணத்தை நிலைநிறுத்துவோம் என்ற ரீதியில் அதன் பின் செயல் பட்டார்கள்.

“சேர், நாங்கள் தற்காலிகமாகத் தான் கேட்கின்றும். எத்தினை காலத்துக்கு நாங்கள் விளையாடுவமென்று எங்களாலேயே சொல்ல ஏலாது. வேலை கிடைச்சு ஹரை விட்டு போனமென்றால் மைதானம் கேட்பாரற்றுக் கிடக்கும்” என்று சுகந்தன் கூற, “நீங்கள் போனால் உங்களுக்கு பின்னாலை வாற சந்ததி மைதானத்தை பாவிக்கும் தானே?” என தாமோதரம் கேட்க, சில விளாழிகள் வரை இளைஞர்கள் வாய்டைத்து விடுகின்றனர்.

அவர்கள் முகத்தில் தெரிந்த வாட்டத்தை கண்ணுற்ற தாமோதரம் என்ன நினைத்தாரோ, “சரி தற்காலிகமாக அனுமதி தாறன். சில வேளையிலை ஏதாவது ‘பெட்டிசன், கிட்டிசன்’ வந்தால் நான் என்றை முடிவை மாத்துவன்” என்கிறார்.

“அப்படி வராது” என சுகந்தன் கூற, “எங்கடை ஆக்களைப் பற்றி எனக்கு நல்லாத் தெரியும்” என்று தாமோதரம் புன்முறுவலுடன் கூறுகின்றார்.

“சேர், நாங்கள் காணியைச் சுத்தப்படுத்தி ‘ஃபுட்போல்’ மைதானத்துக்கு தேவையான ‘கோல் போஸ்ற்’ எல்லாவற்றையும் நட்டுவிட்டு ஒரு நல்ல நாளாப் பார்த்து உங்களை அழைப்போம். நீங்கள் தான் வந்து அதை திறந்து வைக்க வேணும்” என்று சுகந்தன் கூற, சரியென்று தாமோதரம் தலையாட்டுகின்றார்.

அங்கிருந்து கிளம்பிய இளைஞர் பட்டாளம் நேரே யாழ்ப்பாண நகருக்குச் சென்று பந்தையும், ‘கோல்போஸ்ற்’ வலைகளையும் வாங்கினார்கள்.

இளைஞர்களுக்கு கோயில் காணி தாரைவார்க்கப்பட்டுவிட்டது என்பதை அறிந்து வேலுப்பிள்ளை மனங்குமுறினார்.

ஹார்ப் பெரியவர்களை தன் வீட்டுக்கு அழைத்து ஓர் அவசரக் கூட்டத்தை நடத்தினார்.

“நாங்கள் ஒண்டு செய்ய நினைக்க இந்தப் பெடியன்கள் காணியில் ‘ஃபுட்போல்’ விளையாடுவதற்கு ‘ஜி.ஏ.’இன்றை அனுமதி

யைப் பெற்றிட்டாங்களாம். ‘ஜி.ஏ.’யை விட ஒரு பெரிய ஆளைப் பிடிச்சால்தான் அவரின்றை உத்தரவை மீற எலும். எண்டபடியால் நாங்கள் இந்து கலாசார அமைச்சரை பிடிச்சால் தான் எங்களுக்கு சார்பாக ஒரு முடிவை கொண்டு வரலாம்” என்று சொல்கிறார் வேலுப்பிள்ளை.

“ஏன் இந்த சமாச்சாரத்தைப் பற்றி பொடியங்களோடை கதைச்சு ஒரு முடிவுக்கு வந்தாலென்ன?” எனக் கேள்வி எழுப்பினார் ராஜூரத்னம்.

“பொடியங்கள் எங்கடை தோனுக்கு மேலாலை வளர்ந்திட்டாங்கள். அவங்கள் எங்கடை சொல்லைக் கேட்கமாட்டாங்கள். ‘ஜி.ஏ.’யும் தன்றை முடிவை மாத்தமாட்டார். அமைச்சரை நாடுவது தான் சரியான முடிவு” என வேலுப்பிள்ளை அழுத்தம் திருத்தமாக கூறுகின்றார்.

அவர் கருத்துக்கு சிலர் முரண்பட்டாலும், பெரும்பான்மையானோர் அதற்கு ஆதரவாக விளங்க, ஜவரைக் கொண்ட குழுவொன்று கொழும்புக்கு செல்வதென முடிவாகிறது.

“வீண் செலவு ஏற்பட்டதான் போகுது. ஆனால், நாங்கள் போகத் தான் வேணும்.” வேலுப்பிள்ளை திடசங்கற்பத்துடன் கூறுகின்றார்.

வழமை போல் சனிக்கிழமை எவ்வித ஆர்ப்பாட்டமுமின்றி பிறக்கின்றது.

கோயில் காணி ‘பளிச்’சென்று துப்பரவான நிலையில் கிடக்கின்றது.

புற்கள், புதர்கள் மறைந்துவிட்டன. சரிந்தும், நெளிந்தும் கிடந்த வேலிகள் நிமிந்துவிட்டன. நடுவில் நின்ற பூவரச மரமொன்று கவடின்றி மறைந்திருந்தது.

இளைஞர்கள் எவ்வித செலவுமின்றி தமது சரீர உழைப்பினால் காணியைச் செப்பனிட்டுவிட்டார்கள். அவர்களுக்கு அக்கம் பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் தேளீர் என்றும், சிற்றுண்டி என்றும் தாராளமாக நீட்டியிருந்தார்கள். அயலூரிலிருந்து இவர்களது நன்பர்கள் வந்து சிரமத்தை தானமாக நல்கினார்கள். ஒரு வார உழைப்பினால் மேடும் பள்ளமுமான காணி சமச்சீரான நிலையில், ஒரு விளையாட்டு மைதானத்துக்குரிய அந்தஸ்தில் மிளிரந்தது.

மாலையில் அரசாங்க அதிபர் தாமோதரம் வைபவரீதியாக மைதானத்தை திறந்து வைப்பதற்கு வருவதாக வாக்குறுதி அளித்திருந்தார்.

காலையிலிருந்தே மைதானத்தின் மூலையிலிருந்து ஓலிபெருக்கி பாடல்கள் அங்கொரு வைபவம் நடைபெறப் போகிறது என்பதைப்

பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன.

ஊவர்கள் பலரும் அங்கு கூடி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இளைஞர்கள் யாவருமே நெஞ்சை நிமிர்த்திய நிலையில் கரும மாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். யாவரினதும் செயல்களிலும் ‘சுறுசுறுப்பு’.

மாலையாகியது.

ஜந்து மணிக்கு அரசாங்க அதிபர் வருவதாக வாக்குறுதி அளித்திருந்தார்.

ஜந்து மணியாகியது.

அவரது சிலமன் தெரியவில்லை.

ஜந்தரையாகியது.

அவர் வரவில்லை.

அவர் வருவார் என்ற நம்பிக்கை இளைஞர்களுக்கு அகல வில்லை.

நேரம் தன்பாட்டில் முன்னோக்கிச் சென்றது.

இருட்டியும் அவர் வரவில்லை.

இருவு ஏழு மணிக்கு இளைஞர்கள் ஏமாற்றத்துடன் அங்கிருந்து அகன்றனர்.

அடுத்த நாள் காலை இவர்களுக்கு தகவல் கிட்டியது.

அரசாங்க அதிபரின் செயலை அமைச்சர் தடுத்துவிட்டாராம்.

கோயில் முன்பாக இருந்த காணி கேட்பாரற்றுக் கிடக்கின்றது.

அதில் களைகள், புல்பூண்டுகள் வளர்ந்துவிட்டன.

இளைஞர்களின் எதிர்பார்ப்பு கலைந்துவிட்டது. வேலுப்பிள்ளையின் கணவு நகங்கிலிட்டது. இளைஞர்களின் செயலைத் தடுக்கத்தான் அவரினால் முடிந்தது. கோயிலுக்கென காணியை கவீகரிப்பதற்கான அவரது நடவடிக்கையும் தோல்வியில் முடிந்துவிட்டது.

ஊர் இரண்டுபட்டால் கூத்தாட்டிக்கு கொண்டாட்டம் என்பது போல் எல்லாம் முடிந்துவிட்டது.

அக் காணி கேட்பாரற்றுக் கிடக்கிறது.

ஶாணாமி பேரவைகள் அந்த ஊரை சின்னாபின்னப்படுத்திவிட்டது. வைரவர் கோயில் தற்காலிகமாகவிட்டது. அதன் சுவடு இருந்த இடம் தெரியாத நிலையில் அது அழிந்துவிட்டது.

வேலுப்பிள்ளைக்கு நிறையவே கவலை. நெடுநேரமாக கோயில் இருந்த இடத்தைப் பார்த்துவிட்டு, பெருமுச்சுவிட்டபடி சென்றுவிடுவார்.

திடீரென ஒரு நாள் அக்காணியைச் சுற்றி இராணுவத்தினர் காணப்பட்டனர். ‘ஹெலிக்கோப்டரில்’ வந்திறங்கிய உயர் அதிகாரிகள் காணியைப் பார்வையிட்டுச் சென்றனர்.

இப்போது அக்கோயில் இருந்த இடத்தில் புத்தபெருமானின் சிலையொன்று கம்பீரமாக நின்றது. காணியில் இராணுவ முகாம் ஒன்று எழும்பியிருந்தது. பதினெட்டு, இருபது அடி உயரத்தில் முட்கம்பிகள் காணியைச் சுற்றிவரப் போடப்பட்டிருந்தன. அது ஓர் இராணுவ முகாமாம். காணியின் முன்புறம் ஒரு பல்கை மாட்டப்பட்டிருந்தது. “எச்சரிக்கை, இம்முகாமுக்கு அருகில் நடமாடவோ, அனுமதியின்றி பிரவேசிக்கவோ முடியாது. இதை மீறுவெர்கள் சுடப்படுவார்கள்” என்று அரைகுறை தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஓய்வு நேரங்களில் இராணுவத்தினர் உதைபந்தாட்டம் விளையாடி ணார்களாம்.

(2007இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வருடாந்த கலைவிழா நிகழ்ச்சியை முன்னிட்டு நாடளாவியீதியில் நடாத்தப்பட்ட சிறு கதைப் போட்டியில் இக் கதை முதல் இடத்தைப் பெற்றது.)

சீஸ்லைந்துனர்கள்

இருள் இளமையாகி, பகலைத் துரத்துகிறது. காகங்கள் நிறையவே கரைந்துவிட்டு நிசப்தமடைந்துவிட்டன. அகோரமும் தணிந்து, குளிருடன் அரவணைப்பில் லயித்து.....

தெரு விளக்கு ஒளியைச் சுதந்திரமாகப் பாய்ச்ச, அந்த ஒளியில் யமுனாவின் முகத்தை கூர்மையான விழிகளினால் அளக்க முற்படு கிறான் கிருஷ்ணா. அது யமுனா வீட்டு விறாந்தை. உள்ளே மின்சார விளக்கு எரியவில்லை. நெடுங்கேணி சந்தியில் ஓர் ஒதுக்குப்பறுத்தில் வீடும் இல்லை, குழிசையும் இல்லை என்ற நிலையிலான வீடு.

இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் அந்தக் கண்களில் இருந்த ‘துரு, துரு’ அகன்றுவிட்டது. ஒளி இல்லை. இவனைக் கண்டவுடன் கண்கள் ‘படபடக்கும்’ போது அவற்றில் மறைந்திருக்கும் கவர்ச்சி இல்லை. ‘சறுகறுப்பற்’, மந்தமான ஒளியற்ற அந்தக் கண்கள் அவள வாழ்க்கையின் துயரக்கதையை பறைசாட்டுகின்றதோ? இல்லையேல் வயதின் முதுமை கண்களில் தெரிந்த துடிதுடிப்பினை விரட்டிவிட்டதோ?

“உன்ற கண்கள் எவ்வளவு வடிவானது? ஏய், என்ன ஆச்சது உனக்கு?” கிருஷ்ண கேட்டுவிட்டு, அந்தக் கண்களையே கண் வெட்டாமல் பார்க்க.....

அவன் கரங்களை அவள் பற்றுகின்றாள். அவன் எதிர்பார்க்க வில்லை. சிலிர்த்துவிடுகின்றான். அவள் கைவிரல்கள் ‘சொர சொரப்பாக’, முன்னர் இருந்து ‘வழுவழுப்பை’ இழந்ததாக தெரிய..... அவன் நிலையை அவனால் உணரக்கூடியதாக.....

“இப்ப எனக்கு வயசாகிவிட்டுது. நாற்பது வயசு. இளமை போயிட்டுது. முதுமைக்கு வந்திட்டன். ஒரு குடிகார கணவன், முன்று தறுதலைப் பின்னையள்..... வாழ்க்கையில் நிறையவே பிரச்சனை.....” யமுனாவின் குரல் நின்றுவிடுகின்றது. அந்தக் கண்களில் நீர்த்திவலை. அவன் கைகளை நன்றாக அழுத்துகிறாள். நெஞ்சு நிறையவே விம்முகின்றது. மூச்ச ஏறுவதும், இறங்குவதுமாக.....

“வாழ்க்கையெண்டால் பிரச்சினை இருக்கும்.” அவள் உணர்வு களுக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பது போல கிருஷ்ண கூற, அவள் வேதனை கலந்த புன்னகையொன்றை வெளிவிடுகின்றாள். “நிறையப் பிரச்சனை. நிறைய..... இன்டைக்கு முழுதுக்கும் சொல்லலாம். அவ்வளவுக்கு பிரச்சனை..... கலியானம் முடிச்சத்தில் இருந்து, இதுகளை பெத்தத்தில் இருந்து..... எதிர்பார்க்காத..... அய்யய்யோ..... நினைப்பூட்டாதெ.

தலைவெடித்திடும் மாதிரி.....” என வெடிக்கிறாள் அவள்.

“ஓ!” என அவன் கத்திலிடுகிறான். அந்தக் கணமே அவன் உணர்ச்சி வெள்ளத்துக்குள் அகப்பட்டுவிடுகிறான். தன் முன்னால் அவள் அழும் போது அவனால் மனதை இறுக்கிவைக்க முடிய வில்லை. அவள் இன்னொருத்தனின் மனைவி, முன்று வயது வந்த பின்னைகளுக்கு தாய் என்பதை மறந்தவளாக அவனை அப்படியே கட்டியனைத்துவிடுகிறான். அந்த அணைப்பில் அன்பு இருந்தது. பாசம் இருந்தது. ஆற்றாமை இருந்தது. காதலும் இருந்தது. அவள் வேதனையில் பங்கெடுப்பது போன்று..... இது அவள் நினைப்பு.

கிழுஷ்ணாவின் பிடிக்குள் அவள் சுகம் கண்டாள். தன் வேதனைக்கு அந்த அணைப்பில் தான் வடிகால் இருக்கின்றது என எண்ணலாணாள். அவள் அப்படியே, தன் விம்மல்கள், வெழிபுக்களை மறந்தவளாக, அவன் அணைப்பில் இருந்து விடுபட வேண்டுமே என்ற எண்ணமின்றி தன்னையே மறந்தவளாக.....

அவனுக்கும் அந்த அணைப்பில் ஏதோ சுகம் தெரிந்தது. அதில் காதல் இருக்கவில்லை. காமம் இருக்கவில்லை.

அவள் மனதுக்கு அந்த அணைப்பு ஒத்தடம் கொடுத்துவிட்டது. அந்த அன்பும்பிழியில் இருந்து அகல அவளால் முடியவில்லை.

இருவருமே வார்த்தைகளை வெளியிடாமல் கட்டுண்ட நிலையில் நிற்கின்றனர்.

“கேய், கேய்..... ஏன்றா என்னை மறந்தனி? ஏன்றா இன்னொரு த்தியை கட்டினான்? எப்படிடா என்னை விட்டுட்டு ‘ஐ.கே.’க்கு போனான்? கேய், நீ என்னை கட்டுவாய் என்று எவ்வளவு நம்பியிருந்தன். எத்தனை கனவு கண்டிருப்பன்....” திடீரென அவளிடமிருந்து விடுப்பத் வள் அவன் நெஞ்சில் தன் இரு கைகளாலும் குத்தினாள். அவள் செயலை அவன் தடுக்கவில்லை.

“நீயும் ஒரு மூன்றாம் தரத்தவன் மாதிரி நடந்திட்டாய்டா. உன்ற பசுப்பு வார்த்தையில் வீணாக மயங்கி..... சீ..... ஏன்றா இப்படி செய்தனி? உனக்கு எப்படிடா மனம் வந்தது..... என்ற முகத்தைப் பாருடா..... அந்த நேரத்தில் எவ்வளவு கள்ளம் கபடமில்லாமல் இருந்தனான்..... சின்ன வயசில நீ என்ற அப்பாவித்தனத்தை நல்லா பிரயோசனப் படுத்திட்டாய்டா..... ஏன்றா..... ஏன்றா.....?”

யமுனா நன்றாகவே அழுதாள். கண்ணிர் கண்ணங்கள் வழியாக வழிந்தது.

கிழுஷ்ணா தர்மசங்கட நிலைமையை அடைந்தான். யமுனாவின் குற்றச்சாட்டுகளுக்கு பதில் கூறமுடியாமல் திகைத்தவளாக நின்றான்.

அவளது ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் அவன் உள்ளத்தை நன்றாகவே குத்திக் குறின. அந்த உண்மைகள் அவனைச் சூட்டன. தொடர்ந்தும் என்ன பேசுவதென்று தெரியாமல் அவளையே பார்த்தபடி நிற்கின்றான்.

“சொல்லுடா..... எப்படிடா உனக்கு மனம் வந்தது? காதலை விளையாட்டு என்டு நினைச்சிட்டியா? இல்லாட்டி, இந்த படிக்காத மொக்கை, வசதி இல்லாதவளை, பட்டிக்காட்டைக் கட்டி என்ன சுகம் காணலாம் என்டு நினைச்சியா?”

கிருஷ்ண வாய் திறக்கவில்லை. குற்ற உணர்வு அவன் மனதை நிறையவே அடைத்திருந்தது. அந்த அடைப்பு நீங்கி, அவன் வார்த்தை களை வெளியிட்டாலும், அவள் சமாதானம் அடையமாட்டாள். அவன் வார்த்தைகளில் நியாயம் இருக்காது, நேர்மை இருக்காது. வெறும் சிறைகளாக, அந்தும் அற்றவையாகத் தான் இருக்கும்.

தன் அடிமனதில் என்றோ, எப்பொழுதோ புதையுண்ட தவறான, மேலெழுந்தவாரியான எண்ணங்களுக்கு அவனால் நியாயம் கற்பிக்க முடியாது. தவறுகள் இழைக்கும் போது அவை தவறுகளாகத் தான் விளங்குமே தவிர அவை ஒரு போதுமே தவறல்ல என எதிர்பார்க்க முடியாது.

இரு தடவைகள் அவன் செருமினான். அப்படியும் தொண்டையில் ஏதோ ஓர் அடைப்பு இருந்த மாதிரி..... மெல்லிய, நலிவற்ற குரலில் அவன் பேசினான். “யழனா, என்னை மன்னிச்சிப்போடு..... எல்லாம் விளையாட்டுத்தனமாய் நினைக்கப் போய்.....”

அவள் தன் கண்களைத் தொடைத்தாள். “எனக்கு என்னடா சமாதானம் சொல்லப் போறாய்?”

அவன் சில விளாழிகள் கண்களை மூடினான்.

அந்த ஊர் வடமராட்சி மண்ணுக்குச் சொந்தமானது. அதன் கோடியில், வைரவர் கோவிலை அண்டியிருந்த மனற்காட்டில் ‘கிரிக்கெட்’ விளையாடிவிட்டு புழுதிக் கால்களுடன் வீடு திரும்புகிறான் பதினாறு வயது இளைஞர் கிருஷ்ண. நன்கு முறுக்கேறிய உடம்பு. வயதை மறிய உயரம். முகத்தில் நல்ல களை. பார்த்த மாத்திரத்தில் சுண்டி இழுக்கக்கூடிய ஒரு கவர்ச்சி.

வீட்டு விறாந்தையில் காலடி வைக்க, அறிமுகமில்லாத ஓர் இளம் பெண். திடுக்கிட்டவனாக நின்றவன், “யார் ந்” எனக் கேட்கிறான். கூடவே அவளை ஆராய்கிறான். சற்றே அசிங்கமான ஆராய்ச்சி..... அவள் யழனா. வயது பதினாறுக்குள் அடக்கம். செழுமையான உடல்வாரு. அழகான கண்கள். மான் விழி என்பார்களே..... அவ-

விழிகளில் நிறையவே கதைகள்.

“யார் நீ?” அவன் எவ்வித தயக்கமும் இன்றி கேட்கின்றான்.

“யழனா.”

“பெயரைக் கேட்கவில்லை. நீ யார்?”

“உன்ற மச்சாள். உன்ற அம்மான்ற தம்பியின்றை மேள். பாலன் மாமாயின்றை மேள்.....”

அவள் கூறிய விதம் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவனை ஒருமையில் விளித்து அவள் பேசியது சற்று சினத்தை ஊட்டியது.

அதற்குள் தாய் அங்கு வந்துவிடுகிறாள்.

“டேய், இவள் உன்ற மச்சாள்டா. நெடுங்கேணியில் இருந்து வந்திருக்கிறா. அங்கை இருந்தால் படிக்க ஏலாதாம். நான் தான் இஞ்ச வந்தால் படிக்கலாம் என்கு கடதாசி போட்டனான். அவவும் இந்த முறை ‘ஓ.எல்.’ எடுக்கிறா. நீ அவவுக்கு பாடம் சொல்லிக் குடன். ‘ஓ.எல்’ முடிஞ்சாப் பிறகு ஊருக்கு போயிடுவா.”

தாயின் விளக்கத்தை அவன் செவிமடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. “என்னாலே ஒன்கு சொல்லிக் குடுக்க ஏலாது. ‘டியுட்டரியில்’ போய் படிக்கச் சொல்லுங்கோ.” அவன் தொண்டை கிழிய கத்துகிறான்.

“பொத்தடா வாயை. அவ எங்களை நம்பி வந்திருக்கிறா. நீ தான் சொல்லிக் குடுக்க வேணும்..... அவ பொம்பிளைப் பிள்ளை. கவனமாக நடந்து கொள்ளனாலும். மரியாதையா பழக வேணும்.” தாய் கூறிக் கொண்டே போகிறாள்.

அவன் அங்கிருந்து செல்ல முற்பட, யழனா நாக்கை வெளிநீட்டி பழிப்பு காட்டுகிறாள். “போடி.” அவன் மறைந்துவிட்டான்.

இரவு ஒன்றாக இருந்துதான் எல்லோரும் சாப்பிட்டார்கள். கிருஷ்ணாவின் முன்னால் தான் யழனா அமர்ந்திருந்தாள். தொங்கிக் கொண்டிருந்த மங்கிய மின்னொளியில் இருந்து வெளிப்பட்ட வெளிச்சத்தில் அவளை அவன் ஆராய்ந்தான். அவள் கண்கள், இதழ்கள், கழுத்து என்று யாவற்றையும் அவன் மேய்ந்தான். அவள் சாப்பிடும் விதம், அதில் தெரிந்த நளினம், அவனைப் பார்க்கும் போது கண்களில் தெரிந்த ‘பட்டப்பு’..... அவளில் அவன் சவுப்படுகிறான்.

மாலையில் அவள் மீதிருந்த அரைகுறைக் கோபம் அடங்கி விட்டது. அவனுடன் பேச்கக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஓர் ஆர்வம் முளைத்துவிடுகிறது. சந்தர்ப்பத்தை தேடினான். அவளைச் சுற்றி குடும்ப உறுப்பினர்கள் சூழவிருக்கவே தன் எண்ணத்தை அவனால் ஈடேற்ற முடியவில்லை.

சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்தான். மறு நாள் காலை வேளையில் கிணற்றுக்குச் செல்ல, நீர் இறைத்தபடி நிற்கிறான். அவனைக் கண்டு அவள் வெருளாவில்லை. இயற்கையாகப் புன்னகைத்துவிட்டு, “தன்னி வேணுமா” என்று கேட்கிறாள். அவன் சற்றே வெருண்டுவிடுகின்றான்.

“வேண்டாம்” என்கிறான் தலையசைப்பினால். அவனுடன் கதைப்பு தற்கு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவனுக்கு அது கிடைத்ததும், அதைப் பிரயோசனப்படுத்த முடியவில்லை. அவன் வந்த காரியத்தை மறந்தவனாகச் சென்றுவிட்டான்.

இருட்டும் வேளை முன் விறாந்தையில் அமர்ந்திருக்கிறான். ‘நோட்ஸ்’ கொப்பியிடன் அவனிடம் வந்தாள். அவனுக்கு அருகில் அமர்ந்தாள். முகத்தில் எந்தச் சலனமும் இல்லை. சந்தேகத்தை முன்வைத்தாள். அவன் நிவர்த்தி செய்தான். வேறு ஒன்றும் கதைக்க வில்லை. அவன் சென்றுவிட்டாள். சந்தர்ப்பம் மீண்டும் விலகிவிட்டது.

இரவு சாப்பிடும் போது அதே நிலையில் - அவன் முன்னால் அவள். அவனை ரசித்தபடி சாப்பிட்டான். துணிச்சல் வந்தது. ஒரு காலை நீட்டினான். அவள் காலின் மீது வைத்தான். அவள் எடுத்து விட்டாள். கண்களால் அச்சுறுத்தினான். சில நிமிடங்கள் நகர்ந்தன. மீண்டும் கால்களை நீட்டினான். அவள் கால்களைக் காணவில்லை. ஏமாற்றம் தான்.

மறு நாள் காலை நேருக்கு நேர் சந்தித்தனர். “ஏதும் சந்தேகம் இருந்தால் கேள்” என்கிறான். அவள் கேட்காதது மாதிரி சென்று விட்டாள். மீண்டும் ஒரு சந்திப்பு. “பொறுக்கி” என்று மெல்ல கூறிவிட்டுச் சென்றாள். அந்த ஒரு சொல் அவனைக் கலக்கிவிட்டது. பயமும் வந்துவிட்டது. தாயிடம் கூறியிருப்பானோ? பகல் பொழுது முழுவதும் பயத்தில் கழிந்தது. மாலை பிறந்த போது பயம் அகன்றுவிட்டது. அவனைத் தேடி அவள் சந்தேகம் கேட்டு வந்தாள். சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வைத்தான். அவள் போக முற்பட, கையைப்பிடித்து இழுத்தான். “என்ன அவசரம்?” எனக் கேட்டு அவன் கண்சிமிட்டினான்.

“போடா” என்கிறாள் கோபத்துடன். அவள் கோபத்தில் நகைச் சவையுணர்வு கலந்திருக்கிறது. கண்களில் நிறையவே துடிப்பு.

அவனுக்கு உற்சாகம் பிறந்துவிடுகின்றது.

இரவு சாப்பிடும் போது கால்களை நீட்டுகின்றான். அவளின் ஏதோ ஒரு கால் தட்டுப்படுகிறது. பெருவிரலால் சுரண்டுகிறான். அவள் காலை எடுக்கவில்லை. பாதம் முழுவதையும் அவள் கால் களில் பதித்துவிடுகிறான். அவனைப் பார்க்கிறான். அவள் முகத்தில் அச்சமும், நாணமும் இரண்டறக் கலந்திருக்கின்றன. கண்களில் ‘பட்படப்பு’ நிறையவே தெரிகிறது.

சாப்பிட்டுவிட்டு கைகழுவும் போது வந்துவிடுகிறாள். அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் கண்ணத்தில் கிள்ளிவிடுகின்றான். “போடா.....” போய்க் கோபத்துடன் போய்விடுகின்றாள்.

நன்னிரவாகிவிட்டது. கிருஷ்ணாவுக்கு தூக்கம் வரவில்லை. யமுனா தான் மனதினுள் வலம் வந்தாள். ‘என்னிடம் வா, வா’ என்று அவன் அழைப்பது போல.... கிருஷ்ண யோசனையை அறுத் தெறிந்தான். கண்களை ஒளி விளக்காக்கினான். இருளைத் துளைத்த படி யமுனாவின் அறையை அடைகின்றான். தன் தாயின் இரட்டைப் படுக்கையில் அவன் படுப்பது அவனுக்கு தெரிந்த விடயம். ஓசைப்பாமல செல்கிறான். கட்டிலை அடைகிறான். உற்றுப் பார்க்கிறான். மெல்லிய தாக யமுனா தெரிகிறான். அவளை அடைகின்றான். நெஞ்சினுள் போர். அவன் துணிச்சலை வரவழைக்கிறான். அவன் தானா என நிச்சயப்படுத்துகிறான்.

மெல்லக் குளிகிறான். அவன் கண்ணத்தில் மெதுவாக விரல்களைப் பதிக்கிறான். அவனுக்கு விழிப்பு வந்துவிடுகிறது. எதிரே கிருஷ்ணா நிற்பது தெரிகிறது. அவன் விரல்கள் கண்ணத்தில் தவழ்கின்றன. இதழ்கள், கழுத்து என்று செல்ல, அவன் தட்டிவிடுகின்றாள். அவன் தன் செயல்களை நிறுத்தவில்லை. அவன் மீண்டும் தட்டிவிடுகிறாள். இருவரும் அமைதிப் போராட்டத்தில். இறுதியில் அவன் தோற்று விடுகிறாள்.

இப்படி எத்தனை இரவுகள். வழியில் எங்காவது அவளைக் கண்டால் விடமாட்டான். அவளைக் கட்டிப்பிடித்து அணைப்பான். இல்லாவிட்டால் அவன் பின்புறத்தில் தட்டுவான்.

அவன் நேரிடையாகவே கேட்டுவிட்டாள்.

“ஏன்றா இப்படி எல்லாம் விவஸ்தைகெட்ட விதமாக நடக்கிறாய்?”

அவன் சொன்னான். “நான் உன்னை ‘லவ்’ பண்ணுறன். அது தான் இப்படி நடக்கிறன்.”

“அதுக்காக இப்படி கேவலம் கெட்ட விதமாக நடக்கிறதோ?”

அவன் தலையால் ஓமோமென்றான். “ஏய், உனக்கு என்னிலை விருப்பமா?”

யமுனா வெள்ளையாகச் சிரித்தாள். “நீ ஒரு மொக்கன். இதையெல்லாம் நேரடியாக கேட்கிறதோ? நான் நடக்கிற விதத்தைப் பார்த்து அறிஞ்சு கொள்ளன்டா.”

அவன் ‘டா’ போட்டு கதைத்தது அவனுக்கு பிடிக்கவில்லை. அவளைக் கண்டுபடி ஏசி, அவளைத் திருத்த முற்பட்டான். அவன் ‘டா’ என்றே தொடர்ந்தும் பேசினாள்.

‘ஓ.எஸ்’ பாட்சை வந்தது.

அவனுக்கு உயர் தரம் படிக்கும் வகையில் சிற்திகள் கிடைத்தன. அவள் மீண்டும் படித்து, சித்தி அடையவேண்டும் என்ற நிலை.

அன்று முழுவதும் அழுதாள்.

கிருஷ்ண அவனுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறினான்.

“உன்னால் தான்டா நான் ‘.பெயில்’ ஆனேன்” என்று ஏசினாள்.

“சரி இனி நான் உன்ற படிப்பை குழப்பமாட்டன். இனி நீ படி நான் வடிவா சொல்லித் தாறன்.”

இரண்டு நாட்களாக கண்ணீர் சிந்திய யழனா, முன்றாம் நாள் ஊரை விட்டே சென்றுவிட்டாள்.

“நான் போறன்டா. இஞ்சு இருந்தால் நான் படிக்கமாட்டன். நீ என்னை குழப்புவாய். கண்ட கண்ட நேரம் வந்து சேட்டைவிடுவாய். மாமியும் சாடை மாடையாக கேட்கிறா. நீ ஒருக்கால் வந்து தும்பினாப் பிறகு இரவையில் ஒழும்பி ‘டோர்ச்’ அடிச்சப் பார்க்கிறா. நீ போற ‘ஸ்பீட்’டுக்கு நான் மானங்கெட்டு, மரியாதை கெட்டுவிடுவனோ என்டு பயப்படுறன்.” அவள் அழுகைக் குரவில் கூறுகிறாள்.

“நான் இனி உன்னை நிம்மதியாக இருக்கவிடுறன். நீ போகாதை. சத்தியம்.”

“எனக்கு உன்னைப் பத்தி தெரியும். நீ குடு கண்டிட்டாய். உனக்கு ‘அது’ ஒவ்வொரு நாளும் தேவைப்படும். நீ உன்ற படிப்பையும் கெடுத்து, என்ற படிப்பையும் கெடுத்து..... சின்ன வயசில கெட்டு, சீரழிஞ்சு..... நான் போறன். நீ என்னை மறந்துவிடுவியோ?”

“மறக்கமாட்டன்.”

“என்னை கலியாணம் கட்டுவியோ.”

“கட்டுறன்.”

“உன்ற நினைப்பில் தான்டா போறன். எண்டோ ஒரு நாள் நீ கலியாணம் கட்டக்கிள்ளை அது நாளாகத் தான் இருக்க வேணும்.”

அவள் இனிமையாக, ஆழமாகக் கதைத்தாள். தனது எதிர்காலக் கனவுகளை அவனுடன் பகிற்ந்தாள். அவள் கனவின் கதாநாயகன் அவனாகவே விளங்கினான். தலையாட்டிப் பொம்மை போல் எல்லாவற்றுக்கும் அவன் தலையாட்டினான்.

அவள் சென்றுவிட்டாள்.

ஒரு வாரமளவில் அவன் ‘எதையோ’ பறிகொடுத்தவன் போல் திகழ்ந்தான். எங்கும், எதிலும் அவள் உருவமே தென்பட்டது. படிப்பில் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. அவள் நினைவு அவனைப் படாதபாடுபெடுத்தியது. நெடுங்கேணிக்கு சென்று அளைப் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டும் என்ற ஆசை. போர்க்காலச் சூழல் அவன் சீந்தனையை மழுக்கியது. ஏக்கம், ஏமாற்றம், துக்கம் என்று பல்வீதமான உணர்ச்சிகள் வருவதும், போவதுமாக.....

யழுனாவின் நினைவு சிறிது, சிறிதாக அகல்கிறது. ‘டியூட்டரியில்’ கண்ட மஞ்சளா அவன் நெஞ்சில் தடம் பதித்தான். அவள் நினைவாக மனம் அலைந்தது. இரவில் மஞ்சளாவின் நினைவு வரும், போகும்.

இப்படியே இரண்டு வருடங்கள் கடக்க ‘ஏ.எல்.’ பரிட்சை வருகிறது. நன்றாக சிற்றியடைகின்றான். இனி பல்கலைக்கழகம் செல்ல வேண்டிய கட்டம்.

இந்நேரத்தில் போர் உக்கிரமடைகின்றது. அங்கும், இங்கும் இடப்பெயர்வுகள் நிகழ்கின்றன. இவர்களது ஊர் மக்களால் நிரம்பி வழியும் கட்டம்.

நெடுங்கேணியில் இருந்தவர்களும் இடம்பெயர, இவர்கள் வீடு தேடி வருகிறார்கள் யழுனா குடும்பத்தினர்.

யழுனாவைக் கண்டு கிருஷ்ணா அடைந்த மகிழ்ச்சி!

இரவு வந்த போது அவளைத் தேடி கிருஷ்ணா செல்ல “டேய், இனி முந்தி மாதிரி வந்திடாதை. அப்பா, அம்மா, தங்கச்சி எண்டு ஒரு பெரிய கும்பலே என்னைச் சுற்றி இருக்குத்தா” என்று சொல்லி அவனைக் கலைத்துவிடுகிறாள்.

அதன் பின் கிருஷ்ணாவுக்கு சந்தர்ப்பம் கிட்டவே இல்லை. அவளுடன் பேசுவது படிப்படியாக நின்றது. கண்களால் மட்டுமே பேச்சு. சில வேளைகளில் கண்டும் காணாமல்.....

கொழும்பு மருத்துவ கல்லூரியில் கிருஷ்ணாவுக்கு அனுமதி கிடைக்கின்றது.

யாவரிடமும் விடைபெற்று செல்கின்றான். யழுனாவை விட்டுப் பிரிய போகிறோமே என்ற கவலை அவனுள் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. அவள் யாருக்கும் தெரியாமல் கண் கலங்கினாள். முகத்தில் நிறையவே ஏக்கம்..... உன்னை நான் எதிர்பார்த்திருப்பேன் என்று கூறுவது போல....

கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியில் கிருஷ்ணா காலடி பதிக்கிறான்.

வருடங்கள் உருண்டோடுகின்றன. அவன் முழுத் தகுதியும்

பெற்ற வைத்தியனாகின்றான். யுத்தம் உக்கிரமடையவே அவன் ஹர் பக்கமே தலைகாட்டவில்லை. யழுனாவின் எண்ணம் துளியளவும் வரவில்லை. சஜானி, டில்ருக்ஷி, மலர் தான் அவன் நினைவில் வலம் வந்தார்கள். சஜானியுடன் இரு தடவைகள் ‘சினிமா’ பார்க்கச் சென்றான். டில்ருக்ஷியுடன் கதிர்காமத்திற்கு சென்றுவிட்டு வந்தான். மலருடன் சற்றே ஆழமான நட்பொன்று இருந்தது. இறுதியில் அவனும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் பிறநாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

மேற்படிப்புக்காக லண்டன் சென்றான். அங்கு தான் பத்மினியைக் கண்டான். அவன் ஒரு பொருளாதார அகதி. நிரந்தர வசிப்பிடத்தைக் கொண்டவள். அவளைத் திருமணம் செய்தால் லண்டன்வாசியாகி விடலாம். அதை இலக்காக வைத்து அவளைத் திருமணம் செய்து விட்டான். அதன் பின்னரே பெற்றோருக்கு அறிவித்தான்.

யழுனா இதை அறிந்து.....

நிறையவே ஊமையாக அழுதாள். இனி ஒருவரையும் கலியாணம் செய்யமாட்டன் என்று மனதில் சபதமும் செய்தாள். ஆனால், எப்படியோ அவன் தலைநீட்ட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுவிட்டது. மனதை இரும்பாக்கிவிட்டாள்.

வீட்டை விட்டு செல்ல முற்படுகிறான் கிருஷ்ணா.

“நீ என்னைக் கலியாணம் முடியாய் எண்டு எந்தனை எதிர்பார்ப்பு எனக்குள் இருந்தது. உனக்காக நான் என்ற மனசாட்சியைக் கொன்றன். உன்ற சேஷ்டைகளுக்கு எல்லாம் விட்டுக் கொடுத்தன். நீ உண்மையிலேயே என்னை விரும்புகிறாய் எண்டு நினைச்சன். ஆனால், பேந்து தான் நீ ஆர் எண்டதை அறிஞ்சன். நீ என்ற சதையையாடா விரும்பினீ?” யழுனா சற்றுக் காட்டமாகக் கேட்டாள்.

“அது என்ற வயதுக் கோளாறு எண்டு தான் நினைக்கிறன். என்ற வயசில் இருந்த பெடியள் எல்லாம் இதைத்தான் செய்வினம். என்ற சில்லறைத்தனங்களுக்கு நீ அகப்பட்டுட்டாய்.” வெகு இயல்பாக அவன் கூறுகின்றான்.

யழுனா ஸ்தம்பணமாக நிற்கிறாள்.

கிருஷ்ணா போய்விட்டான்.

யழுனா அவனை அக்கணமே மறந்துவிட்டாள்.

ஸுந்றாம் வருப்பு மனீதர்கள்

பனித்துகள்கள் பூ மழையாகப் பொழிந்து நிலமகளை அரவணைக்க.....

கடுங்குளிர் உடலை ஊசிகளாகக் குத்த.....

ஹரிச்சந்திரன் ஐன்னிலுராடாக பார்வையை வெளியே ஒட விட்டிருந்தான். நீண்ட நேரமாக தூரத்தில் தெரிந்த ‘வெஸ்ட் மினிஸ்டர் அபே’ கட்டிடத்தைப் பார்த்தபடி தன்னை மறந்திருந்தான். அவன் சிந்தனையை அக் கட்டிடத்தின் கம்பீரம் ஈர்த்தெடுக்கவில்லை. அதன் கம்பீரத்தை ரசித்துப் பார்க்கும் மனோநிலை அவனிடமிருந்து விடைபெற்றிருந்தது.

கடந்த மூன்று வருடங்களாக நாள் தவறாமல், காலையில் எழுந்து அக்கட்டிடத்தின் கம்பீரத்தை சில விளாடிகளாவது பார்த்து ரசிக்க அவன் தவறமாட்டான். நாளாந்தம் காலையில் பல் துலக்குவது போன்ற நடவடிக்கைகளில் அதுவும் ஒன்று. இவ்வளவு பிரமாண்தமான கட்டிடத்தை எவ்வாறு இவ்வளவு அழகாகக் கட்ட முடிதார்கள் என வியப்புறுவான். கட்டிடக் கலையின் மகத்துவத்தை வியந்தவண்ணம், தன்னை மறந்த நிலையில் பல தடவைகள் சில நிமிடங்களை - எத்தனையோ கெடுபிடி நிலையில், அவசரநிலையில் கண்டு களித்து, அதில் ஓர் உவகை அடைவான்.

இன்னும் சில மணித்தியாலங்களில் - மாலை மலரும் வேளை அவன் கொழும்புக்கு விமானம் ஏறுவான். லண்டன் வாழ்க்கைக்கு ஒரு ‘வணக்கம், நன்றி, மீண்டும் வரமாட்டேன்’ என்ற மாதிரி..... நாளை கொழும்பை அடைந்துவிடுவான். வாடகை வீடு தயாராகி யிருக்கும். நண்பன் கிருஷ்ணன் சகல ஒழுங்குகளையும் செய்திருப்பான். “மச்சான், நல்ல ஒரு வீட்டை எடுத்திருக்கிறன். வேலையைப் பற்றி கவலைப்படாதை. நான் எடுத்துத் தாறன். அதுக்கு ‘கரண்டி’” என்று கிருஷ்ணன் வெகு உற்சாகமாக முதல் நாள் மாலை தொலைபேசியில் கூறியிருந்தான்.

“மஹா.....” ஹரி நீண்டதொரு பெருமுச்சவிட்டான். ஐன்னல் திரைச்சிலையை கிழுத்து முடியவனின் கண்கள் கலங்கின. இதயம் கனத்தது. அதில் ஒரு சிறிய தூடியாட்டம். கண்களை மூடி கண்ணீரை அடக்க முற்பட்டான். ஆனால், அவன் மனநிலையையும் மீறி சில துளிகள் வெளியேறி, கண்ணங்களில் வழிந்து, நிலத்தில் தெறித்தன.

கைகளால் கண்களைக் கசக்கியவன் எதிரே விநோதினி நிற்பதைக் கண்டு சாடையான வெட்கத்தினால் பீடிக்கப்பட்டான்.

ஹரி வழுக்கட்டாயப் புண்ணகையொன்றை மெதுவாக வெளியிட்டு, “ஹலோ’ விநோ” என விளித்தான்.

விநோதினி ‘ஹலோ’ சொல்லவில்லை. கணவனைப் பரிதாபத்துடன் நோக்கினாள். “ஹரி, ஸ்ரீ லங்காவுக்கு போறதை நினைக்கக்கின்னை துக்கமா இருக்குதா? இல்லாட்டி வெக்கமா இருக்குதா” எனக் கேட்டவர், அவனை நெருங்கினாள். “நீங்கள் இதையிட்டு உணர்ச்சி வசப்படுகிறீர்களா?” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டாள். அவள் வார்த்தைகளில் விசாரணையை விட வாஞ்சை நிறைந்திருந்தது.

ஹரி தலைகுனிந்தான். “நோ.” சில வினாடி மொனத்தின் பின், “நோ, நோ.....” எனக் குரலை உயர்த்தினான்.

“என்னைப் பார்த்து மறுமொழி சொல்லுங்க.” விநோதினி சற்று அதட்டலாகப் பேசினாள். “கமோன் ஹரி, வட்ஸ் த மெட்டர்?” சொல்லுங்க. “ஜயாம் யுவர் விநோ.....” என்ற விநோதினி, அவன் கைகளை ஆதரவாகப் பற்றினாள்.

ஹரி தலையை உயர்த்தினான். “விநோ..... விநோ.....” வார்த்தைகள் தொண்டைக்குள் சிக்கிய மாதிரி.....

“ஹரி, ‘யூ ஆர் நொட் எ சைல்ட். ஸ்பீக்.’”

“விநோ, லண்டனை விட்டு ஸ்ரீ லங்காவுக்கு போகப் போறம் எண்டவுடன் ‘ஜீ வோஸ் லிட்டில் அப்செட்.’”

“மை டியர்” ஹரி, ஸ்ரீ லங்காவுக்கு திரும்பிப் போறதென்டு நாங்கள் ரண்டு பேரும் தானே முடிவு எடுத்தம்? இப்ப அதை நினைச்ச ஏன் ‘வொறி’ பண்ணுறீங்க?”

“வொறி” பண்ண இல்ல. ‘பீல்’ பண்றன். முதல்ல இஞ்சயே ‘செட்டில்’ பண்ணத்தான் விரும்பினன். ஆனால், என்ற முடிவை மாத்த வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகிட்டுது. லண்டன் ‘ஸைப்’ மஞ்சவுக்கு ஒத்து வரை இல்லை. ‘யெஸ், யெஸ்.....’ எவ்வளவோ தரம் நாங்கள் இதை நினைச்சுப் பார்த்துத் தான் இந்த முடிவை எடுத்தம். இதால எங்களுக்கு நஷ்டம் தான். விநோ, ‘பவுண்டஸ் அந்ட் ரூப்பீஸ்’ கணக்கில் சொல்லுறுதெண்டால் மாசத்துக்கு ஜம்பதினாயிரம் ரூபாவை இழுக்கப் போறம். ஆனால், நான் இதைப் பற்றி பெரிசா கவலைப்பட இல்ல. காச எனக்கு பெரிச இல்ல. மஞ்சவின்ற மனநிலை தான் எனக்கு முக்கியம்.” ஹரியின் குரலில் ஏற்ற இறக்கம் மெல்ல, மெல்ல நலிவடைந்தது.

“ஹரி, என்னைப் பொறுத்தளவில் நான் அவ்வளவாக கவலைப் பட இல்லை. லண்டனுக்கு வந்தாப் பிறகு இஞ் சிருக்கிற சுதந்திர த்தை நினைச்சு இங்கேயே காலமெல்லாம் ‘செட்டில்’ பண்ண வேணும் என்டு ஒரு ஆசை இருந்தது. ஆனால்..... முன்டு வருசம் இஞ்சு இருந்திட்டம். எங்கட நோக்கம் நிறைவேறிட்டுது. நீங்கள் ‘பிச.டி’ஜூ முடிச்சிட்டங்க. இனி திரும்பிப் போறதுதான் நல்லது. லண்டன் ‘பி.ஆரை’ மறந்திடுவேம். சரிதானே?” விநோதினி கேட்டுவிட்டு, ஹரியை அணைத்தபடி சென்று கட்டிலில் உட்கார வைத்தாள்.

ஹரி உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. மௌனமாக, அந்த அறையை பார்வையினால் வலம் வந்தான்.

“ஹரி டே யூ ரிபென்ற் :போர் திஸ்? ரூ பீ வெரி :பிராங்க் ஜூ டோன்ட்’, முன்று வருசம் இங்க இருந்திட்டம். அது போதாதோ?” விநோதினி கேட்டுவிட்டு, ஹரியை அழைத்துச் சென்று உட்கார வைத்தாள்.

ஹரி உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. கண்களால் அந்த அறையை வலம் வந்தான். “விநோ” என அவன் பேச்சை மீண்டும் ஆரம்பிக்க முற்பட்ட போது, “ஹலோ டி, மம்மி”, நீங்கள் இங்கு தானா இருக்கிறீர்கள்? என ஆங்கிலத்தில் கேட்டபடி மஞ்சளா ‘வொஷி ரூமில்’ இருந்து வந்தாள்.

மஞ்சளா ஆறு வயதானவள். வயதை விட முதிர்ச்சி சற்று அதிகம். தமிழ் அறவே தெரியாது. ஆனால், அவனுக்கு தமிழ் மொழி புரியும்.

“ஓமோாம்.” ஹரி தமிழில் விடை பகிர்ந்தான்.

“இன்று மாலை நாம் இலங்கைக்கு போகிறோம் அல்லவா?” மஞ்சளா ஆங்கிலத்தில் பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

“ஓமோாம்.”

மஞ்சளா தொடர்ந்தும் ஆங்கிலத்திலேயே உரையாடினாள். “நாளை நாம் கொழும்பை அடைந்துவிடுவோம் அல்லவா?”

ஹரி ஓமென்று தலையசைத்தான்.

“அப்படியென்றால் நான் எனது அம்மப்பா, அம்மம்மா, பாட்டி ஆகியோரைப் பார்க்க முடியும் அல்லவா?”

ஹரியின் தலை மீண்டும் ஓமென்பதற்குப் பதிலாக மேலும், கீழும் அசைந்தது. “கொழும்புக்குப் போய் யாழ்ப்பாணத்திற்கு போனால் பார்க்கலாம்.”

மஞ்சளாவின் முகத்தில் ஆனந்தம் வியாபித்தது. புன்முறவுல் தோன்றி சிரிப்பாக மாறியது. “ஓ! எவ்வளவு நல்லது. அங்கு சுரேஷ் அண்ணா, மைதிலி அக்கா, உமா மச்சாள், கமலா குஞ்சு, வாசு அண்ணா ஆகியோருடன் விளையாட சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்.” மஞ்சளா கட்டிலில் ஏறி ஹரியின் முதுகுப்புறமாக வளைந்து, அவனைக் கட்டிப் பிடித்தாள்.

முன்று வயதில் நடந்த சில நிகழ்ச்சிகள் மஞ்சளாவின் மனதில் இன்னும் பசுமரத்தாணிதான். அப்பொழுது அவள் தனது தாயுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தாள்.

பனை வடலி, மாமரங்களைச் சுற்றி ஓடிப்பிடித்து விளையாடியது, சீனித்தம்பி பெரியப்பாவின் வீட்டுக் கோடியில் இருந்த இலந்தைப்பழ மரத்தின் கீழ் இலந்தைப் பழங்களைப் பொறுக்கியது, முன் வீட்டு கனகசபை மாமா சுவர் கட்டுவதற்காக வேலியில் நின்ற பூவரசம் மரங்களை வெட்டி வீழ்த்திய பின் பூவரசம் இலைகளை தெரு ஆடுகளுக்கு நீட்டியது, சுரேஷ் அண்ணாவுடன் கிட்டி விளையாடிய போது கிட்டிக் கம்பு அவள் கண்ணில் பட்டு ‘டொக்டரிடம்’ காயத்திற்கு கட்டுப்போட்டது, இன்னும் பல நிகழ்ச்சிகள்..... மஞ்சளாவின் பிஞ்சு மனத்திரையில் இடையிடையே தெளிவில்லாமல் தோன்றி மறை வதுண்டு.

ஸண்டனுக்கு வந்த பின் ஐந்நாறு சதுர அடி ‘கொண்டோ மோனியத்திற்குள்’ முடங்கிய பின், தலை நீட்டிய பிரச்சினைகளை மஞ்சளா ‘நுனிப்புல் மேயும்’ நிலையில் உணரும் பக்குவத்தை அடைந்திருந்தாள். அந்த வாழ்க்கைக்கும் - தென்றவின் சுகானுப வத்திற்கும், இந்த வாழ்க்கைக்கும் - பாலைவன அனல் காற்றுக்கும் இடையில் தான் எத்தனை வித்தியாசம்?

மஞ்சளா படுக்கை அறையை நோக்கிச் சென்ற போது, ஹரி கட்டிலில் இருந்து எழுந்தான். விநோதினியிடம் சென்றான். “விநோ, இந்த ‘கொண்டோ வை:ப்பில்’ இருந்து விடுதலை கிடைச்ச விட்டதீல மஞ்சுவுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்குது எண்டதைப் பார்த்தேரோ?”

“ஸோ, நாங்கள் எடுத்த முடிவு சரிதானே?” விநோதினி திருப்பிக் கேட்டாள்.

கண்களை மூடிய ஹரி மேலும், கீழும் தலையைப் பலமாக ஆட்டினான்.

“சரியோ, பிழையோ முடிவு எடுத்திட்டம். எல்லாமே மஞ்சுவின்றை எதிர்காலத்துக்காகத் தான் இப்படி எடுத்திருக்கிறும். முடிவு பிழையெண்டால் திருத்தலாம்.”

கனமான புத்தகம் ஒன்றில் ஹரி முழ்கி இருந்தான்.

அழு மாதங்களுக்கு முன் நடந்த நிகழ்ச்சி.....

மறு நாள் ‘பிள.டி.’ ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையை கையளிப்பதற்கான இறுதி நாள். அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் பல அனுகலங்கள் கிட்டும். லண்டனின் ஒதுக்குப் பற்றித்தில் உள்ள பெற்றோல் நிலைய பகுதி நேர வேலையை உத்திரித் தள்ளிவிட்டு முழு நேர, கொரவமான தொழிலை ஆற்ற முடியும். இரவிரவாகக் கண்விழித்து படிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். நிரந்தர வதிவிடத்தைத் தருமாறு விண்ணப்பத்தை முன் வைக்கலாம். மஞ்சளா தன் படிப்பை லண்டனில் மேற்கொள்ளலாம். கைநிறையப் பணம் உழைக்கலாம். சொகுச வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஹரியின் கவனம் முழுவதும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையிலேயே பதிந்திருந்தது.

அந்தச் சிறிய ‘ஹோலை’ அடுத்திருந்த சிறிய சமையலறை/ சாப்பாட்டறையில் இருந்தபடி ஹரில் உள்ள தங்கை எழுதிய கடிதத்தை விநோதினி வாசித்தபடி இருந்தாள்.

‘பிரசீர் குக்கரில்’ ‘கப்பர் மார்க்கெட்டில் இருந்து வாங்கி வந்த ஆட்டிறைச்சி வெந்து கொண்டிருந்தது.

‘.....அக்கா, மஞ்சளா இல்லாமல் அப்பா, அம்மாவுக்கு ஓரளவு கவலைதான். எந்த நேரமும் மஞ்சலைப் பற்றித்தான் கைதை. இனி எப்ப மஞ்சலைப் பார்ப்பமோ என அம்மா முனுமுனுக்கிறா. மற்றது மஞ்சலின் ஆறாவது ‘பேர்த்தே’ இக்கடிதம் கிடைக்கும் போது நடக்கும் என நினைக்கிறேன்.....’

விநோதினி கடிதத்தை முழுவதும் வாசித்து முடிக்க முன் ‘ஏதோவான்று’ விழும் சத்தம் அவள் கவனத்தைக் குழப்பியது. ஹரி திடுக்கிடுவிட்டான். அந்த கனமான புத்தகம் நழுவி கீழே விழுந்த கையுடன் அவன் எழுந்தான்.

விநோதினி சத்தம் வந்த திக்கை நோக்கி ஓடினாள். சிறிது நேரம் ஒன்றும் புரியாமல் நின்ற ஹரியும் விரைந்தான். படுக்கை அறையில் இருந்து தான் சத்தம் வந்ததைப் புரிந்த விநோதினி அங்கு சென்றுவிட்டாள்.

அறையின் மூலையில் இருந்த அலுமாரி நிலத்தில் சரிந்து கிடந்தது. உள்ளே இருந்த புடவைகள், உடுப்புக்கள் மற்றும் இன்ன பிற சாமான்கள் நிலத்தில் வாரி இறைந்திருந்தன.

அலுமாரிக்குக் கீழே மஞ்சளாவின் அரைவாசி உடல் அகப்பட்டி ருந்தது. வெளியே தெரிந்த முகத்தில் கலவரம் மறைந்திருந்த போதும்,

குறும்பும் தென்பட்டது. அலுமாரியின் மேற்பகுதி கட்டிலின் விளிம்பின் மேல் சாய்ந்திருந்தபடியால், அதன் கீழ் கிடப்பதில் மஞ்சளாவுக்கு எவ்வித நோவும் ஏற்பட்டிருக்காது.

பார்த்த மாத்திரத்திலேயே என்ன நடந்துள்ளது என்பதை ஹரி ஊகித்தான்.

மஞ்சளா அலுமாரியைத் திறந்து, இரண்டாவது தட்டில் ஏறி, அலுமாரியின் மேல் இருந்த ‘பேசும்’ பொம்மையை எடுக்க முனைந் திருக்கிறாள். அவளது பாரம் தாங்காமல் அலுமாரி சரிந்துவிட்டது.

ஹரி அலுமாரியைத் தூக்கி, மஞ்சளாவை வெளியேற்ற முனைந்த போது.....

கீழ் மாடியில் குடியிருக்கும் திருமதி வைட் அங்கு பிரசன்னமாகி விட்டாள். முகத்தில் வெறுப்பு சக கோபம் சக எரிச்சல்.

அதன் பின் அவள் ஹரியையும், விநோதினியையும் கண்டபடி ஏசினாள். இருவரும் வாய் திறவா மௌனிகளாக விளங்கினர். திருமதி வைட்டின் பாரவை மஞ்சளாவைத் துளைத்த போது, அவள் நடுங்கினாள். அவளையும் திருமதி வைட் வாய்க்கு வந்தபடி ஏசிவிட்டு, அங்கிருந்த அகன்றாள்.

அவள் மறையவும், அவமானமும், கோபமும் ஒருங்கே பீடிக்கப் பட்ட விநோதினி விரைந்து சென்று மஞ்சளாவின் கண்ணங்களிலும், உடம்பிலும் செமத்தியாக அறைந்தாள், அடித்தாள்.

வலியின் உபாதையை தாங்க முடியாமல் அந்தப் பிஞ்சக் குழந்தை அலறிய போதும், “பொத்தடி வாயை” என்று சொல்லியபடி விநோதினி தன் செயலைத் தொடர்ந்தாள். “சனியின், ஒரு நேரமாவது சும்மா இருக்குதோ? உன்னைப் பெத்த நேரம்..... இதை ஏன் தான் இஞ்சை கூட்டிக்கொண்டு வந்தமோ? பட்டிக்காடு தான் இதுக்கு ஒத்து வரும்.”

ஹரியினால் மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை. விநோதினியை நெருங்கினான். “எல்டோப் இட்.” அடித்தொண்டையில் கத்தி விட்டு, எரித்துவிடுவது போல நோக்கினான்.

விநோதினி தனது பேச்சுக்கும், செயலுக்கும் முற்றுப்புள்ளி யிட்டாள்.

படுக்கைக்கு போக முன் விநோதினியை எச்சரிப்பது போல ஹரி நோக்கினான். “விநோ, நீர் மஞ்சளாவினர் செயலைக் கண்காணிச் சிருந்தால் அவளை இப்படி போட்டு அடிச்சிருக்கத் தேவையில்லை.”

விநோதினியின் ஈரமான உள்ளம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

ஒரு படுக்கை அறை, சிறிய ஹோல், சிறிய சமைக்கும்/ சாப்பாட்டு அறை. மொத்தம் ஐந்நாறு சதுர அடி கொண்ட ‘கொண்டோமோனியம்’. இதற்குள் தான் விநோதினி, மஞ்சளாவின் வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதி கழிந்தது. ஹரியின் வாழ்க்கை வெளியில் தான் அதிகம் கழிந்தது.

அந்தப் பெரிய கட்டிடத்தில் இவர்கள் பகுதி மிகச் சிறியது.

பனிக்காலத்தில் ஜன்னல் யாவற்றையும் இறுக முடினால், முச்சு விடுவதே கஷ்டம்.

இவர்கள் ‘கொண்டோமோனியத்தைச்’ கற்றி வாழ்ந்தவர்கள் யாவரும் பிரிட்டிஷ் பிரஜைகள். இவர்களில் யாரும் ஒருவர் சற்றுப் பலத்துப் பேசினால் பிரிட்டிஷ்காரர் ஒருவர் கதவைத் தட்டி ‘கத்த வேண்டாம்’ என்று கறாராகச் சொல்லிவிட்டுச் செல்வார்.

மஞ்சளா நிலத்தில் ‘தொம்’, ‘தொம்’ என்று குதித்து விளையாடி னால், பிரிட்டிஷ் தலைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துவிடும்.

காய்ச்சல் என்று விநோதினியும், மஞ்சளாவும் படுத்தால் ஒரு தலை கூட எட்டிப்பார்க்காது.

அது தான் லண்டனின் வாழ்க்கை முறையாம்.

அலுமாரி கீழே விழுந்த சம்பவத்தின் பின், மஞ்சளாவின் நடவடிக்கைகளை விநோதினி சற்று கண்காணிக்கத் தொடங்கினாள். அதன் விளைவு மஞ்சளாவை விநோதினி அடிக்கடி வார்த்தைகளால் பிரட்டினாள்.

“‘டோண்ட் டு தட்.’”

“‘டோண்ட் டு திஸ்.’”

“‘டோண்ட் ஸிட் தெயாா்.’”

“‘டோண்ட் கிளைம் ஒன் த டேபிஸ்.’”

பல வார்த்தைகளுக்கு மத்தியில் ஒரு ‘டோண்ட்’.

மஞ்சளாவின் போக்கில் ஒரு முன்னேற்றமும் ஏற்பட வில்லை.

அவளின் ஒவ்வொரு செயலும் விநோதினிக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது. கோபத்தை மிகைப்படுத்தியது. அதை வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்தினாள். முகபாவனையால் உணர்த்தினாள். இடையிடையே மஞ்சளாவின் வாய்க்குள் சீலையை அடைத்துவிட்டு பிரம்பினால் விளாசித் தள்ளினாள்.

இதன் தாற்பரியம் மஞ்சளாவின் பிஞ்சுக் உள்ளத்தில் தழும்புகள் ஏற்பட்டன. தாயைக் காணும் போதெல்லாம் அந்தச் சின்னங்கிறுக் களிச்சல் அடைந்தது. பயமடைந்தது. தாயின் நெருக்கத்தைத் தவிர்த்தது.

மஞ்சளாவின் செய்கைகளில் தெரிந்த மாற்றங்களை ஹரி நூனுக்கமாகக் கவனித்தான்.

அதன் முடிவு புதியதொரு குழ்நிலையை மஞ்சளாவிற்கு உருவாக்குவதற்கு ஹரி முனைந்தான். ஆனால், முதல் முயற்சியே தோல்வியில் முடிவடைந்தது.

III வை வேளைக்குரிய மரியாதை அந்த பூங்காவுக்குக் கிட்டி இருந்தது. ஸண்டனில் அழிய, நேர்த்தியான பூங்கா அது.

பனித்துளிகள் படர்ந்திருந்த புற்றரையில் பிஞ்சுப் பாதங்கள் பல பதிந்திருந்தன.

அந்த வெள்ளைக்காரப் பிஞ்சுகளின் கேலிப் பேச்சுக்கள், கும்மாளங்கள், சிரிப்புகள்..... ஆடி, ஓடி விளையாடுவதும், ஒருவரை ஒருவர் பிடிப்பதும், நிலத்தில் குத்துக்கரணம் போடுவதும், தம்மை மறந்த நிலையில் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் நீந்தினர்.

ஒரு ‘சிமெந்து’ வாங்கில் ஹரியும், விநோதினியும் அமர்ந்திருந்தார்கள். பிஞ்சுகளின் களிப்பில் பங்கெடுத்தபடி, தம்முள் சம்பாஷணையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

வெள்ளைக்கார சிறுமிகள் இருவர் - வயது பத்துக்குள் அடக்கம் - அளவான நீளமுள்ள கயிறு ஒன்றை ஆளுக்கு ஒரு பக்கமாகப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

தாயின் மடியில் அமர்ந்திருந்த மஞ்சளாவுக்கு இந்நிகழ்ச்சி வேடுக்கையாக இருந்தது, புதுமையாகவும் தோன்றியது.

பலப்பாட்சை நீடித்தது.

தாயின் மடியில் இருந்த மஞ்சளாவுக்கு இருப்புக் கொள்ள வில்லை. மடியில் இருந்து கீழே இறங்கினாள். கயிறு இழுக்கும் ‘அக்காமார்களின் செயல்களை அருகில் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அவாவும், ஆசையும் ஏற்பட்டன.

அச்சிறுமிகளை நோக்கி மஞ்சளா நடந்தாள்.

கயிறு இழுத்தபடி இருந்த சிறுமிகள் அவளைக் கண்டுவிட்டனர். இருவரது கைகளிலும் இருந்து கயிறு நழுவியது.

“யு டேர்டி பிளாக்ஸ். கோ :புரம் ஹியர்.” ஒருத்தி சீறினாள்.

“பிளாடி இன்டியன். கெட் அவுட்.” மற்றவள் அர்ச்சித்தாள்.

இருவர் முகங்களிலும் மிகுந்த வெறுப்பு, கோபம்.

மஞ்சளா சமைந்து போனாள். கலவரம் அவளைக் கெட்டியாகப் பீடித்தது. கைவிரல்கள் நடுங்கின. விழிகள் மருண்டன.

விநோதினி அதிர்ச்சியினால் சில வினாடிகள் உறைந்து போனாள். நெஞ்சு பிளப்பது போன்ற ஓர் உணர்வைத் திடீரென அடைந்தாள்.

ஹரியின் முகத்தில் எவ்வித உணர்ச்சியும் தென்படவில்லை. இது போன்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு அவன் மனம் மரத்துவிட்டது.

விநோதினி ஓடிச் சென்று மஞ்சளாவை அணைத்தாள். பின் அந்த வெள்ளைக்காரச் சிறுமிகளை நோக்கி, “போங்கடி மடைச்சிகள்” என்று தமிழில் கத்திவிட்டு கணவனைப் பார்த்து, “ஹரி ‘ஷல் வீ கோ ஹோம்?’” என்றவள், மஞ்சளாவை இழுக்காத குறையாக அழைத்துச் சென்றாள்.

ஹரியின் நெஞ்சில் விநோதினி கொடியாகப் படர்ந்திருந்தாள். மஞ்சளா தன்னை மறந்த நிலையில் உறக்கத்தில் ஆழந்திருந்தாள்.

“விநோ, உம்மோட ஒரு விடையத்தை ‘ஒபனாகப்’ பேசுவாமா?” என்ற பிடிகையுடன், ஹரி பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“யெஸ்” ஹரி.

“நாங்க ஸ்ரீ ஸங்காவுக்கு திரும்பிப் போவமா?”

ஹரியின் பேச்சினால் துணுக்குற்ற விநோதினி, தலையைத் தூக்கி, அவனை ஆச்சரியமாக நோக்கினாள். “ஹரி, ‘வட் ஆர் யூ டோக்கிங்?’”

“விநோ, மஞ்சளாவினர் எதிர்காலத்தை நினைச்சு நாங்கள் அங்க போகத்தான் வேணும்.”

ஹரியின் பேச்சின் உட்கருத்தை விநோதினியினால் புரிய முடிய வில்லை. “ஹரி, விளக்கமாகச் சொல்லுவாக்களேன். ‘வட் இஸ் ஷஹிற்டிங் இன் யுவர் ஹாட்?’”

“மஞ்சளாவோட எங்கட ‘அப்ரோச்’ எல்லாம் ‘நெகடிவாகத்’ தான் இருக்குது. அவள்கள் செயல்கள் எல்லாம் எங்களால் தடுக்கப் படுது. அவள்கள் எல்லா செயல்களும் எங்களுக்கு குழப்படி போலத் தெரியுது. அவள் சின்னங்சிறுக. இந்த சின்ன ‘கொண்டோ’டுக்குள்ள

மற்றப் பிள்ளைகளைப் போல விளையாட விரும்புறாள். ஆனால், நாங்கள் அதைத் தடுக்கிறம். எத்தனை நாளைக்குத் தான் எங்கட ‘நெகடிவ்வான்’ அப்ரோசு’சில அவர் வாழ்றது? ‘டோன்ட், டோன்ட்’ எண்ட சொல்லை கேட்டே அவளுக்கு வாழ்க்கை மீது இருக்கும் பற்று தளர்ந்துவிடுமோ எண்டு பயப்படுறன். ஸ்ரீ லங்காவில் எண்டால் எல்லாமே ‘பொலிடிவ்’வாக இருக்கும் எண்டு நம்புறன். ‘வட்டு யே?’?

“பட்” ஹரி, நாங்கள் இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தில இந்த ‘கொண்டோவை’ விட்டு விடுவதும் தானே? பெரிய வீடு எடுத்தால்?”

ஹரி அவள் பேச்சை இடைமறித்தான். “விநோ, நீர் சொல்லுறது உண்மை தான். எங்களுக்கு ‘பி.ஆர்.’ கிடைச்சாப் பிறகு நாங்கள் பெரிய ‘கொண்டோ’க்கு போகலாம் தான். ஆனால், அதற்கிடையில் நிலைமை மோசமாகிவிடும். விநோ, ‘ரூ பி :பிராங்க்’ மஞ்சவுக்கு வயச ஏற ஏற அவள் உட்மை முழுமையாக வெறுக்கத் தொடங்கி விடுவாள். நீர் அவள்னர் செயலுக்கெல்லாம் தடை விதிக்கக்கிள்ளை அவள்னர் முகத்தில் தெரியுற கோபத்தை, ஆத்திரத்தை நான் கவனித்துக் கொண்டு தான் வாறன். அதனால் தான் இந்த முடிவை எடுத்தன்.”

விநோதினி சிறிது நேரம் வரை யோசனையில் ஆழந்தாள். ஹரி கூறுவது சரி என்ற முடிவுக்கு இறுதியில் வந்தாள்.

“சரி போவும். ஆனால், ஊருக்கு போக ஏலாது. அங்கை வேறு விதமான சூழ்நிலை நிலவுது. கொழும்பு எண்டால் பரவாயில்லை.”

அதற்கு ஹரி உடன்படுகின்றான்.

உண்று வயது வரை யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வீட்டில் குதந்திரப் பறவையாகப் பறந்து திரிந்த மஞ்சளா, இங்கு சிறைப் பறவையாகி விட்டாள். சிறிய ‘கொண்டோவில்’ நாள் முழுவதும் அடைந்து கிடப்ப தென்றால்!

வெளியே சென்றாலும் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்க முடியாத நிலை. ஸண்டன் சமூக அமைப்பு அப்படி.

“விநோ, மஞ்சவுக்கு புதியதொரு சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தத் தான் ‘ஸஹட் பார்க்’குக்கு கூட்டிக் கொண்டு போனம். ஆனால், அங்கை வேறு பிரச்சினை உருவாக்கிவிட்டுது. ‘பிளக்ஸ் பிளக்ஸ்’ தான், ‘வைட்ஸ், வைட்ஸ்’ தான். அதை இங்கை மாத்த முடியாது. மாத்திற நிலை வந்தால் தான் அவள் வெளிக்காற்றை சுவாசிக்க ஏலும். அந்த நிலை வருமா?”

ஹரியின் கரத்தை விநோதினி கெட்டியாகப் பிடித்தாள். “மஞ்சுகளாவின்ற வாழ்க்கை தான் முக்கியம். காசு, சுகம், நிம்மதி எல்லாம் பிற்பாடு தான்..... ஹரி, ஸீ லங்காவுக்கு போவம்.”

நன்ஸிரவில் விழித்தெழுந்த ஹரி அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த விநோதினியைத் தட்டி எழுப்பினான். “விநோ, நாங்கள் லண்டன்ல் இன்னும் மூண்டு, நாலு வருஷம் இருந்தால் ‘பி.ஆர்.’ கிடைக்கும். அதுக்குப் பிறகு இஞ்சயே நிம்மதியாக இருக்கலாம். ஆனால், அதற்கிடையில் மஞ்சுகளாவின்ற வாழ்க்கை வெறுமை அடைஞ்சுவிடும் என்டு பயப்படுறன். நீர் என்ன சொல்லுறீர்?”

“ஹரி, ‘யூ ஆர் கரெக்ட்.’ விநோதினியின் வார்த்தைகளில் உறுதி மலிந்திருந்தது.

‘ஹி லங்கன் எயார்ஸென்ஸ்’ விமானம் கட்டுநாயக்க விமான நிலையத்தில் இறங்குவதற்கு பிரயத்தனம் எடுத்தது.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் தாய் நாட்டு மண்ணில் காலை ஊன்றப் போகிறோமே என்று நினைக்கும் போது ஹரியின் மனதில் புத்துணர்ச்சி பரவியது. இது நாள் வரை வாட்டிய பிரச்சினைக்கு தீவு கிடைக்கப் போகிறதே என்பதில் அவனுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

ஹரியின் நிலையிலேயே மஞ்சுகளா திகழ்ந்தாள்.

மஞ்சுகளாவின் முகத்தில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.....

வெள்ளவத்தையில் நன்பன் கிருஷ்ணன் ஏழாவது மாடியில் ‘பிளாட்’ ஒன்றை ஒழுங்குசெய்திருந்தான். அழகான, புதியதொரு வீடு. நவீன மரத்தளபாடங்கள் வீட்டை அலங்கரித்திருந்தன.

‘நல்ல செளகரியமான வீடு’ என ஹரி மனமகிழ்ந்தான்.

“இனி வேலையைத் தான் எடுக்க வேணும்” என்று விநோதினி கூற, “என்ற பழைய இடத்துக்கே போகலாம். நாளைக்கு அங்கை போய் ‘எம்.டி.ஐ பார்த்திட்டு வரவேணும்’ என்கிறான் ஹரி.

புதிய இடம், புதிய சூழ்நிலை மஞ்சுகளாவுக்கு நன்கு பிடித்து விட்டது. வீட்டுக்கு வந்த நேரம் தொடக்கம் அவள் குதூகலத்துடன் திகழ்ந்தாள். ஒவ்வொரு அறை, அறையாக வலம் வந்தாள். பின்னர் பல்களிக்குச் சென்று அங்கிருந்தபடி தெரியும் கடற்கரையை, வாகன நெரிசல்மிக்க காவி வீதியை என்று யாவற்றையும் கண்டு உவகை யுற்றாள்.

மாலையில் விகாரமாதேவி பூங்காவுக்குச் சென்றார்கள். மஞ்சளா தனது இஷ்டத்திற்கு ஏற்றபடி அங்கும், இங்கும் ஓடி விளையாடினாள். அங்கு வந்திருந்த வேறு பிள்ளைகளும் அவனுடன் சேர்ந்து விளையாடினார்கள். ஓரே கூத்தும், கும்மாளமும் தான். அவள் முகத்தில் தெரிந்த மகிழ்ச்சி ஹரியினதும், வினோதினியினதும் மனங்களில் மகிழ்ச்சியை அதிகளவு வரவழைத்துவிட்டது. ‘நாங்கள் எடுத்த முடிவு பிழையில்லை’ என்ற மாதிரி ஒருவரையொருவர் பார்த்து மகிழு....

மஞ்சளா நன்கு களைத்துவிட்டாள். வீடு திரும்பினார்கள்.

நீள்விரவு. அழைப்பு மணியடித்து ஹரி எழுந்தான். முன் கதவைத் திறக்க வெளியே ‘பொலிசார்!’ ஹரி சற்றே கலவரமடைந்துவிட்டான்.

விட்டைச் சோதனை போட வேண்டும் என ‘இன்ஸ்பெக்டர்’ சொன்னார். ஹரி அவர்களுக்கு வழிவிட்டான். எல்லா அறைகளுக்கும் சென்றார்கள். வினோதினி ‘நெட்டி’யுடன் தான் அறையில் இருந்தாள். ‘பொலிசார்’ அங்கும் சென்று அவளை விசாரித்தார்கள். சத்தம் கேட்டு மஞ்சளாவும் எழுந்துவிட்டாள். ‘பொலிசாரைக்’ கண்டு பேந்தப் பேந்த விழித்தாள்.

‘பொலிசார்’ அலுமாரியைத் திறந்து பார்த்தார்கள். கட்டில் மெத்தைகளைத் தூக்கி அலசினார்கள். சகலவற்றையும் மிகவும் கவனமாக ஆராய்ந்தார்கள்.

இறுதியாகப் ‘பொலில்’ பதிவு கேட்டார்கள். மறு நாள் காலை பதிவு செய்வோம் என்று இருக்க இப்பொழுது பதிவைக் கேட்கிறார்களே என்று அங்கலாய்த்த ஹரி, அதிகாலையில் தான் கொழும்புக்கு வந்ததாகவும், மறு தினமே பதிவு செய்ய விருப்பதாகவும் விளக்கினான். விமானச் சீட்டுக்களையும் காட்டினான். ஆனால், ‘இன்ஸ்பெக்டர்’ அவள் கூறியதை அச்ட்டை செய்தார். ஹரி எவ்வளவோ கூறியும், ‘இன்ஸ்பெக்டர்’ மறுப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் தலையையாட்டியபடி செயல்பட்டார்.

இறுதியாக “உன்னை விசாரிக்க வேண்டும், வா ‘பொலில்’ நிலையத்திற்கு” என்று கூறி அவனை அழைத்துச் சென்றனர். வினோதினியும் தம் சார்பாக நியாயத்தை ஆங்கிலத்தில் எடுத்துக் கூறியும் அதனால் பலன் ஏதும் ஏற்படவில்லை.

தந்தை சென்ற பின் மஞ்சளா அழுதாள். ஒப்பாரி வைத்தாள். அவர் எங்கே என்று பல தடவைகள் கேட்டிருப்பாள்.

அந்த பிஞ்சு மனதினில் ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்துவிட்டது என்று புரிந்தது.

அடுத்த இரு நாட்களும் ஹரிக்கு சத்திய சோதனை. அவனிடம் நிறையவே கேள்விகள். ஏன் லண்டனுக்குப் போனாய், எப்படி போனாய், அங்கு என்ன செய்தாய், புலிகள் இயக்கத்திற்கு எவ்வளவு பணம் அனுப்பினாய், அமைச்சர்கள் லண்டனுக்கு விழும் செய்த போது கறுப்புக் கொடி காட்டினாயா என்று நிறையவே கேள்விகள். அவர்களுக்கு பதில் சொல்லியே ஹரிக்கு அலுத்துவிட்டது.

இரு நாட்களும் கிருஷ்ணனுடன் விநோதினி ‘பொலிஸ்’ நிலைய த்திற்கு வந்திருந்தாள். ஹரியின் நிலையைக் கண்டு அவள் மனம் வருந்தினாள். கண்ணீர் உகுத்தாள். தந்தையை இரு தினங்களாக வீட்டில் காணாமல் மஞ்சளா சாப்பிடுவதற்கே தயங்கினாள்.

இரண்டாம் நாள் ஹரி நன்கு சோர்வடைந்துவிட்டான். முகம் பொலிவை இழந்துவிட்டது. ஓர் இரவு அவனை விளக்கமறியலில் அடைத்துவிட்டார்கள். இரவு முழுவதையும் நின்ற நிலையிலேயே அவன் கழித்தான். கால்கள் எல்லாம் மரண வலியுடன் திகழி, அவனுக்கு கண்ணீரே வந்துவிட்டது.

இரு நாட்கள் கழிய அவனுக்கு விடுதலை கிட்டியது. அவர்கள் நிறையவே செலவழித்துவிட்டார்கள். இரு நாட்களும் கிருஷ்ணனுக்கு ஒரே அலைச்சல்.

வண்டனை நோக்கி ‘பிரிட்டிஷ் எயார்வேஸ்’ விமானம் பறந்தது. அருகருகாக ஹரி, விநோதினி, மஞ்சளா அமர்ந்திருந்தார்கள்.

ஹரியினதும், விநோதினியினதும் முகங்களில் அமைதி.

“எங்கடை நாட்டிலையும் நாங்கள் முன்றாம் வகுப்புப் பிரஜைகள். லண்டனிலையும் முன்றாம் வகுப்புப் பிரஜைகள். ஆனால், லண்டனிலை நட்ட நடு ராத்திரியில் ‘பொலிஸ்’ வந்து கைது செய்து, எங்களைக் கேவலப்படுத்தாது. முன்றாம் வகுப்பு பிரஜை எண்டாலும் கௌரவமாக வாழலாம்” என்கிறான் ஹரி.

அதை விநோதினி நிறையவே ஆழோதிக்கிறாள்.

மஞ்சளா அமைதியாக வீற்றிருக்கிறாள். அவளில் ஒரு பக்குவம் தெரிகிறது.

கொழும்பு இன் நிலந்துயர்ந்த மரம்

(இக் கதையில் வரும் உரையாடல்கள் யாவும் சிங்களத்தில் நிகழ்த்தப் பட்டன என்பதை மனதில் இருத்திக் கொள்ளவும்)

வானளாவிய என்று இலக்கியவாதிகள் வருணிப்பார்கள். அந்த மரமும் மிக உயர்ந்து, கிளை பரப்பி, ‘வானளாவிய நிலையில்’ தோற்றமளித்தது. அது நிறைய இலைகளுடன், என்றும் பச்சைப் பசேலென்று..... அங்கு வீசும் காற்றுக்கு ‘சல,சலத்தபடி’..... ஒ! எவ்வளவு ரம்மியமான காட்சி!.. கண்களுக்குள் குளிர்ச்சியை உட்டதன்னி, மனதைப் பக்குவமாகத் தடவி.....

சில மாதங்களில்..... இலையுதிர்காலமாக இருக்க வேண்டும். அந்த மரம் சற்று ‘மொட்டையுடன்’ காட்சி அளித்தாலும், அந்த பச்சை நிறத்திற்குக் குறைவு இருக்காது. வேறு மரங்களுக்கு இல்லாத விசேட தன்மை, இந்த மரத்தில் பொதிந்திருந்தமை என்ன விந்தை அந்தோ!

எனது காரியாலயம் கொழும்பு 7இல் அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயத்தினுள் அடங்கும் வீதியொன்றில் அமைந்திருந்தது. காரியாலய ததிற்குச் செல்லும் வேளைகளில், வீதி முகப்பில், ஒர் ஒரமாக வளர்ந்திருந்த இந்த மரத்திற்கு என்ன பெயர் என்று அறியும் ஆவல் என்னிடம் நிறைந்திருந்தது. காரியாலய நண்பர்களிடம் கேட்டேன். ஒவ்வொருவரும் தமது அனுமானத்தை வெளியிட்டார்களே தவிர, மரத்தின் பெயரை அச்சொட்டாக விளம்பவில்லை.

மழைத் தூற்றல் நாட்களில் - குடை கொண்டு வர மறந்திருந்தால், இம் மரத்தின் கீழே நின்று, மழையின் அர்ச்சனையில் இருந்து என்னைக் காப்பாற்றி இருக்கிறேன். வெயிலின் அகோரத்தைத் தாங்க முடியாமல், ஒரு சில வினாடிகள், மரத்தின் கீழ் நின்று, என்னை ஆசுவாசப்படுத்தி இருக்கிறேன். வழியில் தென்படும் நண்பர்களை மெள்ள அழைத்து வந்து, இம் மரத்தின் கீழ் நின்றபடி, அளவளவு வதில் காரணம் கற்பிக்க முடியாத உவகையை அடைந்திருக்கிறேன்.

பெயர் சொல்லி அழைக்க இயலாத இம் மரம், காரியாலய நாட்களில் என் மனதில் ஒர் அலசலை, அந்தியோன்ஸியத்தை ஏற்படுத்திவிடும். மரம் ஒரு சடப்பொருள்தான். ஆனால், அதில் கவரப்பட்டேன். அதில் அன்பு சொரிந்தேன். அதை எனது சிவராணி யாகவும் எண்ணி இருக்கிறேன்.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன், ஒரு நாள் இரவு பலத்த காற்று குறாவளியை நினைப்பூட்டும் வகையில் - வீசியது. எனது 'அனைக்ஸ்' ஜன்னல்கள் இரண்டும் நிறையவே 'படபடத்தன்'. அடுத்த நாள் காலை காரியாலயத்திற்குச் செல்லும் போது மரத்தைப் பார்த்தேன். அதன் ஒரு கிளை முறிந்து, வீதியில் அணாதரவாகக் கிடக்கின்றது. என் நெஞ்சில் சிறியதொரு அடைப்பு. ஒரு மொன ஓலம்.

அன்று முழுவதும் வேதனையின் ஈரம் மனதினுள் அமிழ்ந் திருந்தது. சிவராணியின் நினைப்பு வரவில்லை. பிள்ளைகளின் குறும்பு கள் என்னுள் ஆக்கிரமிக்கவில்லை. அந்தச் சடப்பொருள் தான், உயிராக நடமாடியது.

ஒரு வாரம் கழிய, மாநகர சபையைச் சேர்ந்த மூவர், மரத்தைச் சுற்றி நின்று அளவளாவுவதைக் கண்டேன். அவர்கள் நின்ற தோரணை, மரத்தை அன்றே 'கொலை' செய்வார்கள் எனத் தோன்றியது. அவர்களை அணுகி, பேச்சுக் கொடுத்தேன். என் அனுமானம் சரி தான். அவ் வீதியில் - எமது காரியாலயத்திற்கு சற்று அப்பால் வதியும் அமைச்சர் தான் இம் மரத்தை அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று மாநகர சபைக்கு உத்தரவிட்டிருந்தாராம்.

மரம் வெட்டப்படுவதை என்னால் அனுமதிக்க முடியாது. அமைச்சர் உத்தரவிட்டால் எனக்கென்ன? காரியாலயம் சென்றவுடன் முதல் வேலையாக மாநகர சபை ஆணையாளருடன் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொண்டு, எனது ஆட்சேபணையை அவர் முன் வைத்தேன். காரியாலய நண்பர்களும் ஆணையாளருடன் பேசினார்கள். அவருடன் காரசாரமாகச் சம்பாஷித்தார்கள்.

மாலையில் வீடு செல்கையில் மரத்தின் பிரசன்னத்தை நோக்க, அது கம்பீரமாக 'நானே இவ்வீதியின் நாயகன்' என்ற பெரும்மையுடன் நிற்பதைக் காண..... இதயம் சந்தோஷத்தைச் சுவீகரிக்க, அதில் ஏற்பட்ட இன்பு உணர்வு என்னைத் திக்குமுக்காட வைத்தது. புன்னகை களை வெளியிட்டபடி வீடு சென்று, அந்தச் சந்தோஷச் செய்தியை சிவராணியிடம் வெளியிட, அவள் என்னை விசித்திரமாக நோக்கி.....

இரவு முழுவதும் - கனவு, நினைவு எல்லாம் மரத்தின் சிந்தனையே என் இதயத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. என்றோ ஒரு நாள் - அது ஒரு வாரமாக இருக்கலாம் - மரத்தை வெட்டி, அதன் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட வருடச் சரித்திரத்தை சில மணித்தியாலங்களுக்குள் இல்லாதொழித்துவிடுவார்கள் என உணர்ந்தேன். 'இந்த மரத்தைக் காப்பாற்றுங்கள்' என்று கோரிக்கை விடுத்து, மரம் நாட்டும் இயக்கத் திற்கும், குழல் பாதுகாப்புச் சங்கத்திற்கும் கடிதுங்கள் அனுப்பி வைத்தேன். பத்திரிகைகளுக்கும் முறையிட்டேன். இரு வாரங்கள் கழிய, ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்றில் மரத்தைப் பற்றி படத்துடன்

கட்டுரை ஒன்று வெளியாகி இருந்தது. மரம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று சாரப்பட எழுதப்பட்டிருந்தது. குழல் பாதுகாப்புச் சங்கத் தலைவர் எட்மன்ட் சில்வாவையும் பேட்டி கண்டு, அவரது கருத்துக்கள் கட்டம் கட்டப்பட்டு, கட்டுரையின் நடுவில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

கட்டுரையை வாசித்து முடித்த போது, என்னுள் நிறைவான மகிழ்ச்சி..... மரம் வீம்புடன், வீறாப்புடன் நிற்பது போல, இலைகளை ஒரு வடிவமைப்பில் குலுக்குவது போல..... ‘என் விரோதி என் முதுமை, என் பச்சை இலைகள்’ என்றெல்லாம் சொல்வது போல..... பல கற்பனை வெள்ளங்கள்.

எனது மகிழ்ச்சி விரைவிலேயே கொய்யப்படுகின்றது. அனுராத புரம் விமானப் படைத் தாக்குதல் சம்பவம் நடைபெற்று இரு நாட்கள் கழிய காரியாலயம் வர, இரு ‘பொலிஸ்’காரர் துப்பாக்கிகளுடன் நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் முன்பாக வீதிக்கு குறுக்காக இரு இரும்பிலான மறிப்புக்கள்.

மரத்தின் வெளி நீட்டி இருந்த பட்டையின் கூர்மையான பகுதியில், ‘பொலிஸ்’ தொப்பி ஒன்று தொங்கியது. அந்தப் ‘பொலிஸ்’காரர்கள் மரத்தைக் கொல்ல வந்த சாத்தான்களாக எனக்குத் தென்பட்டார்கள்.

இரு ‘பொலிஸ்’காரர்களில் ஒருத்தன் நெட்டையன், மற்றவன் கட்டையன். நெட்டையன் என்னை அழைத்தான். அடையாள அட்டையைக் கேட்டான். கொடுத்தேன். பெயரை வாசித்துவிட்டு விழுமத்துடன் என்னை நோக்கினான். பின் போகவிட்டான். அதன் பின் அங்கு வந்தவர்களை எல்லாம் அடையாள அட்டை கேட்டு, அவர்கள் கொண்டு வந்த பொதிகளைச் சோதித்தார்கள்.

அடுத்து வந்த நாட்களில் மரத்தைப் பார்க்க எனக்கு அவகாசமே கிட்டவில்லை. ‘பொலிசார்’ கண்களை அடைக்க, பயம் மனதினுள் எட்டிப் பார்க்க, மரத்தைப் பார்க்காமலேயே சென்றுவிடுவேன்.

இரு வாரங்கள் கழிய, நெட்டைப் ‘பொலிஸ்’காரன் என்னுடன் பரீச்சயமாகிவிட்டான். அவன் மலர்ச்சியிடன் அடையாளப் புன்னகையை வெளியிடுவான். நேரத்திற்கு தகுந்தாற் போல, “குட்மோர்னிங்”, “வணக்கம்” என்று சொல்வான். எனது சுருட்டில் தனது ‘சிக்ரெட்’டைப் பற்ற வைப்பான். அடையாள அட்டையைக் கேட்பதையும் கைவிட்டான்.

இரு நாள் தனியாக நின்றான். என்னை நிறுத்திக் கதைத்தான். அவன் பெயர் பண்டார. என்றோ எப்பொழுதோ ஒட்டுக்கூடான் சொங்கல் தொழிற்சாலையில் வேலை செய்திருக்கிறான். தமிழ் பேசும் அறிவு சிறிது இருந்தது. ஆனால், என்னுடன் சிங்களத்திலேயே பேசினான்.

நாட்கள் நகர, அவனுடனான நட்புறவு சற்று இறுகியது. என்னைக் கண்டால், துப்பாக்கியை மரத்தில் சாய்த்துவிட்டு, அளவளாவுவான்.

பொதுவான விஷயங்களே அவன் பேச்சில் அடங்கி இருக்கும்.

ஒரு நாள் அவனை நெருங்க, “உங்களுடன் இன்று மனம் விட்டுப் பேச வேண்டும்” என்று சொன்னான். “என்ன பேசப் போகிறாய்?” கரிசனையுடன் வினவினேன்.

அவன் முகத்தில் சோகம் ஓன்று நிழலிட்டது. “ஜ்யா, நீங்கள் ஒட்டுச்சுட்டானுக்கு போயிருக்கிறீர்களா?”

“பஸ்ஸில் அந்தப் பக்கம் போய் இருக்கிறேன். ஆனால், அங்கு கால்களைப் பதிக்கவில்லை” என்றேன்.

“நான் வேலை செய்த செங்கல் தொழிற்சாலையின் அருகில் ஒரு வீடு இருந்தது. அந்த வீட்டில் ஒரு அழகான இளம் பெண் இருந்தாள். அவள் மீது காதல் கொண்டேன். ஒரு நாள் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. அவளைப் பார்த்து கண் சிமிடிடப் புன்னகைத்தேன். அவள் சிரித்தபடியே ஒடிவிட்டாள். என்னை முறைத்துப் பார்க்கவில்லை. அன்று முழுவதும் என்னுள் நிறையச் சந்தோஷம்.”

பண்டார அதன் மேல் ஓன்றும் சொல்லவில்லை. நாலைந்து பேர்கள் வர, அவர்களைச் சோதிக்கச் சென்றுவிட்டான்.

மாலை வீடு செல்லும் போது, மகிழ்வான கண்களுடன் என்னை அழைத்தான் பண்டார. அருகில் சென்றேன்.

“அந்தப் பெண்ணுக்குப் பெயர் சரோஜா. உங்கள் தமிழ் ஆட்கள் போல கறுப்பு இல்லை. நல்ல வெள்ளை நிறம். அழகான கண்கள்.....” பண்டாரவின் கண்கள் அழகாக அகல விரிந்தன.

புன்னகைத்தபடி ஓன்றும் சொல்லாமல் நின்றேன்.

“ஒரு துணிச்சலை வரவழைத்து ஓரிரு வார்த்தைகள் கதைத்தேன். அவனும் சில வார்த்தைகள் வெளியிட்டாள்.”

“அவளுடன் என்ன மொழியில் பேசினாய்?”

“அவளுக்குக் கொஞ்சம் சிங்களம் தெரியும். எனக்கு கொஞ்சம் தமிழ் தெரியும். ஏதோ கதைத்தோம்.” பண்டார பேகவதை நிறுத்தி னான். குறும்புடன் நோக்கினான். “காதலுக்கு மொழி தேவையில்லை. ஏனென்றால் உள்ளங்கள் தான் காதல் மொழிகளைப் பரிமாறுகின்றன. ஜ்யா, எனது கருத்தை ஆழோதிப்பீர்களா?”

“எனக்கு காதலித்து அனுபவம் இல்லை”

அவன். சத்தத்துடன் சிரித்தான். “ஓ..... நீங்கள் எல்லோரும் நிறையச் சீதனம் எடுத்து, உங்களை விற்கும் சாதி தானே?”

‘ஜொங்’ என்று ‘யாரோ’ குட்டியது போன்று உணர்வைப் பெற்றேன். அவன் வார்த்தைகள் என் இதயத்தை நன்றாகத் தைத்தன.

‘வேன்’ ஒன்று வர, சாரதியை துப்பாக்கியிடன் பண்டார நெருங்க, என் வழியே சென்றேன்.

மறு நாள் காலையில் ஒரு சிறிய மழைத் தூற்றல். என் அபிமான மரத்தின் கீழ் நின்றேன். பண்டார என்னிடம் வந்தான்.

“என் காதல் கதையைத் தொடரவா?” கேட்டுவிட்டு வெகுளியாகச் சிரித்தான். அவனே தொடர்ந்தான். “ஜூயா, நான் அவளை உண்மையாகவே விரும்பினேன். எனது எண்ணத்தில் கள்ளம், கபடம் இருக்க வில்லை. அவளின் அழகை, உடல் கவர்ச்சியை நான் விரும்பவில்லை. அவளைத் தான் - அவனுள் புகுந்திருக்கும் ஏதோ ஒன்றைத் தான் விரும்பினேன். ஒரு நாள் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. என்னுள் அடைந்து கிடந்த உண்மையை அப்படியே கொட்டித் தீர்த்தேன். பேசி முடிந்த வுடன் என்னை அறியாமலேயே அழுதுவிட்டேன். கண்களைத் துடைத்து விட்டுப் பார்க்க, அவன் கண்ணீர் சிந்தியாடி என் கரத்தைப் பற்றினாள்.”

பண்டாரவின் முகத்தில் இப்போது பலவித உணர்ச்சிகள்.

“ஜூயா, இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் ஒரு வருடம் வரை காதலித்தோம். இது பற்றி ஒருந்தருக்கும் தெரியாது. நாம் இருவரும் திருமணம் செய்வதை இரு தரப்புப் பெற்றோரும், இரத்த உறவுக் காரரும் எதிர்ப்பார்கள் என்று எமக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் நாம் காதலித்தோம். இறுதியாக அவளைத் திருமணம் செய்வது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தேன். இது பற்றி எனது மேலதிகாரியிடன் கருத்துப் பரிமாறினேன். அவர் ஒரு நல்ல தமிழர். மூளைசாலி. அனுபவஸ்தர். ‘இரு இளங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர முடியாத குழந்தை இப்போது உருவாகியுள்ளது. என் நீங்கள் இருவரும் விஷப் பரிச்சையில் இறங்கி இருக்கிறீர்கள்’ என அவர் கேட்டார்.”

“அதுக்கு நீ என்ன சொன்னாய்?”

“எமது காதல் இனம், மதம், மொழி ஆகியனவற்றுக்கு அப்பாற பட்டது என்றேன். அதற்கு அவர் ஏளனமாய்ச் சிரித்தார். ‘ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்தி எழுபத்தி ஏழுக்கு முன்னர் என்றால் இனம், மதம், மொழி ஆகியவற்றை மறந்து, திருமணம் செய்யும் போது இன, மத, மொழிடியாக பிரச்சினை இருந்தாலும், அதைக் காலப்போக்கில் தீர்த்துவிடலாம் என்ற நிலை இருந்தது. ஆனால், இப்போது இப் பிரச்சினையிடன் இன வெறி, இனத் துவேஷம் ஆகியன கலந்திருக்கின்றன. என்றபடியால் ஒரு சாரார் எப்பொழுதும் பிரச்சினையைச் சதா காலமும் எதிர்நோக்க வேண்டும். அது நிம்மதியான வாழ்க்கையைக் குழப்பிலிடும். நீ அவளை மறந்துவிடு’ என்று அவர் சொன்னார்.

அவர் அப்பொழுது கூறியதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதை நிராகரித்தேன். ‘எனது காதலை குழி தோண்டிப் புதைக்க முடியாது’ என்றெல்லாம் கத்தினேன்.”

“பிறகு எவ்வாறு சரோஜாவை மறந்தாய்?”

“ஜயா, அவளை நான் மறந்தேன் என்று நீங்கள் எப்படிக் கூற முடியும்?”

“மறந்திருக்காவிட்டால் நீ இப்போது அவளின் கணவனாக இருப்பாய்.”

“அவளை நான் மறக்கவில்லை. இன்னும் அவள் என் நெஞ்சில் இருக்கிறாள். உங்கள் இயக்கத்தினர் தான் எங்கள் இருவரையும் பிரித்தார்கள். ஒட்டுக்டானில் வேலை பார்த்த சிங்களவர்கள் அங்கிருந்து வெளியேற வேண்டும் என்று அவர்கள் உத்தரவு பிறப்பிக்கவே, நான் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வந்தேன். சரோஜாவுக்கு ஒரு சொல் கூட கூற முடிய தூர்ப்பாக்கியசாலியாகிவிட்டேன்.”

“அதுக்குப் பிறகு சரோஜாவைக் காணும் சந்தர்ப்பம் உனக்கு கிடைக்கவில்லையா?”

பண்டாரவின் கண்கள் கலங்கின. “இல்லை.”

“விடலைப் பருவத்தில் எல்லோருக்கும் இப்படி ஒரு காதல் இருக்கும். பெரும்பாலும் அது நிறைவேறுவதில்லை. என்றபடியால் மனதை கலங்கவிடாதே.”

பண்டார முறைத்தான். “எனது காதலைக் கொச்சைப்படுத்த வேண்டாம்.”

சில வினாடிகள் வரை அவன் தனது கடமையை மறந்தான்.

அடுத்த இரு நாட்களாகப் பண்டாரவைக் காணவில்லை. எங்கே அவன்? மற்றப் ‘பொலிஸ்’காரனிடம் கேட்டேன்.

ஊருக்கு போயிருப்பதாகச் சொன்னான் அவன்.

ஒரு வாரம் கழிந்தது. பண்டார நின்றான்.

அவனை நெருங்கினேன். சமாதானப் புன்னகை ஒன்றை வெளி யிட்டான். “ஜயா, நான் ஊருக்குப் போனேன்” என்று சொன்னான்.

“என்ன விடையும்?”

“பொம்பளை பார்க்க.”

“யார் பொம்பளை?”

“என்கள் ஊர் தான். தூரத்துச் சொந்தம். பெயர் ஹீன்மெனிக்கா நெலும் புத்தபகுமாரி.”

“அழகான பெயர். நெலும் என்றால் தமிழில் தாமரை என்று கருத்து. அழகாக இருந்தாளா?”

“இல்லை. அழகு அறவே இல்லை. அசிங்கம். பற்கள் அரைவாசி வெளிநீட்டி இருந்தது. தமிழ் நிறம்.”

“தமிழ் நிறமா?”

“ஒம், கறுப்பு.” சிரித்தான். “சரோஜாவுடன் அவளை ஒப்பிட முடியாது. அசுவாரஷ்யமாகப் பேசினாள். பொது அறிவு சிரிதளவேனும் இல்லை. அவளைக் கலியாணம் கட்டினால் நான் ஒரு வருடத்தில் முட்டாளாகிவிடுவேன். அதைவிட பிரமச்சாரியாக இருக்கலாம், அல்லது இந்த மரத்தைக் காதலிக்கலாம்” என்று அந்த மரத்தைக் காட்டினான்.

என்னுள் சிரிப்பு முகிழ்ந்தது. நான் காதலிக்கும் மரத்தைக் காதலிக்கலாம் என்று கூறுகிறானே!

மாலையில் வீடு செல்லும் போது பண்டார மகிழ்ச்சியுடன் - சிரிப்பை நிறைய உதிர்த்தவண்ணம் நிற்கின்றான்.

“ஐயா, ஒரு சந்தோஷச் செய்தி.”

“தாமரையைக் கலியாணம் செய்வது என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டாயா?”

“இல்லை, இல்லை. சரோஜாவைக் கண்டேன்.”

அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சியுடன், நாணமும் குடியேறுகிறது.

“எங்கே?”

“இங்கு தான். மதியம் போல ஒரு பெண் வந்தாள். அவளை நான் பார்க்க, அவள் என்னைப் பார்க்க..... ஐயா, அவள் சரோஜா தான். அவளைக் கண்டு நான் அடைந்த மகிழ்ச்சி..... அதை என்னென்று வருணிப்பது என்று தெரிய இல்லை.” பண்டார அக மகிழ்ந்தான்.

அவன் நிலை எனக்குப் புரிந்தது. புன்னகையை வெளியிட்டபடி, அவனைச் சுவாரஷ்யமாகப் பார்த்தபடி நின்றேன்.

“ஐயா, அவள் இன்னும் கலியாணம் கட்ட இல்லையாம்.” பண்டார உற்சாகத்துடன் கூவினான்.

“எங்கே இருக்கிறாளாம்?”

“இந்த வீதியின் அந்தத்தில் ஒரு வீட்டில் வேலை செய்கிறாளாம்.

அங்கு தான் இருக்கிறாள்.”

“என்ன வேலை?”

“ஹவுஸ் மெயிட்.”

“ஏன் கொழும்புக்கு வந்தவளாம்?”

“போன வருடம் நடந்த குண்டு லீச்சில் அவளது அம்மா, அப்பா, தங்கச்சி இறந்துவிட்டார்களாம். அதிர்ஷ்டவசமாக இவள் தப்பிவிட்டாளாம். இப்பொழுது இவள் ஒரு அனாதையாம்.”

பண்டாரவின் குரலில் சோகம் சாடையாக இழையோடியது.

ஒரு வாரம் கழிய, ஒரு நாள் காரியாலயம் செல்லும் போது, பெண் ஒருத்தியுடன் பண்டார பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். என்னைக் கண்டவன் மகிழ்ச்சியுடன் சைகை மூலம் வரவேற்றான்.

“ஜூயா, இவள் தான் சரோஜா.”

சரோஜாவைக் கண்களால் நாகரீகத்துடன் மொய்த்தேன். அளவுக்கு மீறாத நெளிவு, சுழிவுகளை அடக்கிய உடல் அமைப்பு, அழுத்தமான முகம், அளவான உயரம், அழகுக்கு இலக்கணம் வகுக்கும் பல அம்சங்கள். பண்டார கூறியது சரிதான். அவளை அழகி எனச் சொல்லலாம்.

“சரோ, நல்ல தமிழ் ஜூயா.”

சரோஜா என்னை நோக்கி, அரைகுறையாகப் புன்னகைத்தாள். அவள் கண்களில் ஒரு சிறிய சலனம் மறைந்திருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. புன்னகையை மட்டும் வெளியிட்டேன்.

அதன் பின் இரு நாட்கள் பண்டாரவும், சரோஜாவும் சம்பாதிப்பதை கண்டேன். பண்டாரவுக்குக் கண்களால் கூறிவிட்டுச் சென்றேன். சரோஜா என்னை ஏற்றுத்தும் பார்க்க மாட்டாள்.

ஒரு புதன் கிழமை.

வழைமை போல் காரியாலயத்திற்குச் செல்ல, பண்டார ‘செக் பொயின்றில்’ நின்றான். சில வார்த்தைகளைப் பரிமாறினான். சரோஜா பற்றித் தான் கதைத்தான்.

பத்து மணி இருக்கும். ‘பைல்’களுக்குள் மூழ்கி இருக்கும் போது திடீரென காரியாலய கட்டிடத்தை உலுக்குவது போல

மாபெரும் குண்டு வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. காரியாலய ஐன்னல் கண்ணாடிகள் இரைச்சலுடன் உடைந்து விழுந்தன. கனமான ‘ஏதோ’ ஒன்று நெஞ்சைத் தாக்கியது போன்ற உணர்வைப் பெற்றேன். பிரிவில் இருந்த யாவரது பார்வைகளும் என் மீது பதிந்தன.

“குண்டு வெடித்துவிட்டது” என்று ‘யாரோ’ கத்தினார்கள்.

காரியாலயத்திற்கு அருகாக குண்டு ஒன்று வெடித்திருக்க வேண்டும் என்ற உண்மை புலப்பட, என் உள்ளம் பதறியது. பயம் உடலை அரவணைத்தது.

காரியாலயத்தில் இருந்து ஊழியர்கள் ஓடும் சத்தம் கேட்டது. எமது பிரிவில் இருந்தவர்களும் ஓடினார்கள். ஐன்னல் ஊடாகப் பார்த்தேன். காரியாலயத்தின் வடக்குப் பக்கமாகப் புகை வெளிப்படுவது தெரிந்தது.

“பரம், நீ அங்கு வரவேண்டாம். நான் பார்த்துவிட்டு வாறன்” என்றபடி இறுதி ஆளாக அங்கிருந்து பீரிஸ் அகன்றான்.

என் இதயத்தின் துடிப்பு அளவுக்கு மீறியது. நெற்றியில் நிறைய வியர்த்தது. கை விரல்களை நடுக்கம் பற்றியது.

நான் ஒரு குற்றவாளி என்ற நிலையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறேன் என்ற எண்ணமே என் மனதைச் சூழ்ந்திருந்தது.

‘பொலிஸ்’ காரோன்றின் ‘சைரன்’ ஓலி கேட்டது. ‘அம்புலன்ஸின்’ ஓலி அதைத் தொடர்ந்தது.

என்ன நடந்திருக்கும் என்ற ஆர்வம் என்னுள் பெருக்கெடுத்த வேளையில் பீரிஸ் வந்தான். அவன் பார்வையில் அகோரத்தன்மை மலிந்திருந்தது. “உன்னுடைய இயக்கத்தினரின் வேலை. அமைச்சரின் கார் மீது தற்கொலைத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டிருக்கிறது. நல்ல வேளை அமைச்சர் தப்பிவிட்டார். அவரது சாரதி இறந்துவிட்டான்.”

“என்ன நடந்தது? வீபரமாகச் சொல்லு.” தயக்கத்துடன் கேட்டேன்.

“இந்த வீதியில் நாற்பத்திரண்டாம் இலக்க வீடு அமைச்சரின் வீடு என்று உனக்குத் தெரியும் தானே?”

“ஓமோம்.”

“அவரைக் கொல்லத் தான் திட்டம். அவர் தானே உங்கள் இயக்கத்தைப் பற்றி கண்டபடி எல்லாம் விமர்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு பெண் தற்கொலையாளி அவரைக் கொல்வதற்காக வீதி யோரத்தில் காத்து நின்றிருக்கிறாள். அமைச்சரின் கார் வந்திருக்க வேண்டும். உடனே அவள் ‘கார்’ மீது பாய்ந்து, குண்டை இயக்கி இருக்கிறாள். குண்டு வெடித்திருக்கிறது. முன் பக்கம் பாய்ந்தபடியால்

சாரதி தான் இறந்தான். அமைச்சருக்கு சிறு காயம் மட்டும் தான். அவ்விளம் பெண் துண்டு, துண்டாகி இருக்கிறாள்.”

பிரிஸ் வார்த்தைகளை இரைந்து தள்ளிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். நான் விறைத்துவிட்டேன். ஸ்தம்பித்து நின்றேன்.

சிறிது சிறிதாக எனது பிரிவில் வேலை செய்பவர்கள் வந்தார்கள். அவர்களது முகங்கள் கறுத்து, நிறைய சோகத்தை தக்க வைத்திருந்தன. எல்லோரும் என்னை முறைத்தனர்.

திலங்கா ஓர் இளம் பெண். என்னை நெருங்கி கோபத்துடன் நோக்கினாள். “மூல்லைத்தீவைத் தரை மட்டமாக்கினால் தான், இந்த மாதிரி குண்டுப் பிரச்சினையில் இருந்து தப்பலாம்.”

“தமிழர்களுக்கு நாங்கள் நிறைய இடம் கொடுத்துவிட்டோம்” என்று கத்தினான் சந்திரவன்ஸ்.

“கொழும்பில் உள்ள தமிழர்களை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அடித்துத் துரத்த வேண்டும்” எனச் சொன்னாள் புத்திக்கா.

என்னால் எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச முடியவில்லை. அவர்களை எவ்வித பாவமும் இன்றிப் பார்த்தேன். எனது நியாயத்தை அவர்கள் ஒரு போதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம்.

எமது பிரிவு ‘பியன்’ சிறிபால வந்தான். என் முன்னே நெஞ்சை நிமிர்த்தியபடி நின்றான். “உங்களை எல்லாம் பச்சை, பச்சையாக வெட்டினால் தான் என் ஆத்திரம் அடங்கும். அந்தச் சாரதி இறந்து விட்டான். அவன் குடும்பம் தான் கண்டப்படப் போகிறது.”

நான் மௌனத்தைத் தொடர்ந்தும் கடைப்பிடித்தேன். மனதைக் கடுமையாக இறுக்கினேன்.

அவர்கள் எல்லோரும் என்னை மிரட்டினார்கள். பின்னர் தூவித்தார்கள். “நீ ஒரு ‘புலி’ என்று குற்றஞ்சாட்டினார்கள்.

எனது வயதை, நான் அங்கு வகிக்கும் பொறுப்பை, எனது முதுமைத் தோற்றுத்தை என்று பல அம்சங்களை அவர்கள் நினைத்துப் பார்க்காமல், மனதை நோக வைக்குமாப் போலப் பேசியது என்னுள் வேதனையை வரவழைத்தது.

‘டேய், நான் உங்களோட இருபத்தியேழு வருடமாக வேலை செய்யுறன். என்னை நீங்கள் இன்னுமே அறிய இல்லையா?’ என்று கேட்க வேண்டும் என்ற ஆத்திரம் என்னுள் கிளம்பியது. ஆனால், என் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தினேன்.

“‘செக் பொயின்டில்’ நெட்டைப் ‘பொலிஸ்’காரனுடன் ஓர் இளம் பெண் பேசிக் கொண்டிருப்பதை நீங்கள் கண்டிருக்கிறீர்களா?’ எனக்

கேட்டபடி நிதிப் பிரிவில் இருந்து நந்தசிறி வந்தான்.

யாவரும் தாம் கண்டிருப்பதாகக் கூறு, “அவள் தான் அமைச்சரின் ‘கார்’ மீது பாய்ந்த தற்கொலைப் பெண்” என்றான் நந்தசிறி.

“அப்படி என்றால் அந்தப் ‘பொலிஸ்’காரன் தான் குண்டு கொண்டு போவதற்கு அனுமதி அளித்திருக்கிறான். இப்பொழுது எங்களாது ஆட்களும் இந்த தமிழர்களுக்கு உதவி செய்கிறார்கள்” எனச் சிறிபால கத்தினான்.

மீண்டும் எமது பிரிவில் களேபரம், காரசாரமான விவாதம், குத்தல் பேச்கக்கள். நான் குற்றவாளி நிலையில்.

மதியச் சாப்பாட்டுக்கு ‘கன்னூக்கு’ போகவே எனக்குப் பயமாகவும், வெட்கமாகவும் இருந்தது. அங்கு செல்வதைத் தவிர்த்து, வயிற்றுக்கு ஊறு செய்தேன்.

‘பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர்’ ஒருவர் நாலைந்து ‘கொன்ஸ்டபிள் கஞ்சன்’ வந்தார். ஓரிருவரை மேலெழுந்தவாயியாக விசாரித்தார். என்னை மட்டும் துருவித், துருவி எல்லோரும் விசாரித்தனர். பின்னர் மேல் விசாரணைக்கு என்று அருகில் உள்ள ‘பொலிஸ்’ நிலைய ததிற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

‘ஜீபில் ஏறும் வரை எத்தனை பேர் ‘கொட்டியா’, ‘கொட்டியா’ என்று கத்திப் பழித்திருப்பார்கள்?

‘பொலிஸ்’ நிலையத்தில் வைத்து பண்டாரவுடன் அளவாளவும் சரோஜாவைப் பற்றி நிறையவே கேள்விகளைக் கேட்டார் ‘இன்ஸ்பெக்டர்’. எனக்கு அவளைத் தெரியாது. ஓரிரு முறைகள் தான் அவளைக் கண்டிருக்கிறேன் என்று சத்தியம் செய்தும் ‘இன்ஸ்பெக்டர்’ என்னை நம்பத் தயாராக இருக்கவில்லை.

“நீ தான் அவளை பண்டாரவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்திருக்கிறாய்” என்றார் ‘இன்ஸ்பெக்டர்’.

“இல்லை, இல்லை” என்று கத்தினேன்.

“உனக்கும், இயக்கத்திற்கும் தொடர்பு இருக்கிறது.”

“இப்பொழுது எனக்கு யாழ்ப்பாணத்தின் நிறமே தெரியாது. ஆறு, ஏழு வருடங்களாக நான் அங்கு போகவில்லை.”

“நீ இங்கிருந்து ஒற்றர் வேலை செய்கிறாய். கெளரவுமான பதவிக்குள் புகுந்திருந்தபடி இதை இல்குவில் செய்கிறாய்.”

“இல்லை, இல்லை.....”

“நீ ஒரு பயங்கரவாதி.”

நிறையக் குற்றச்சாட்டுக்கள். நிறையக் கேள்விகள்.

நன்னிரவு வரை விசாரணை நடந்தது. பதில் அளித்தே எனக்கு அலுத்துவிட்டது.

காரியாலயத்தில் இருந்து ஒருவருமே என்னைப் பார்க்க ‘பொலிஸ் நிலையத்திற்கு வராதது எனக்கு நிறையவே வருத்தத்தை அளித்தது.

சிவராணியும், பிள்ளைகளும், கண்ணீரும், கம்பலையுமாக வருகிறார்கள். கூடவே எனது அண்ணலும் வருகிறார். ‘பொலிஸ் காரர்கள்’ அவர்களை உள்ளே அனுமதிக்கவில்லை. கேவி செய்து அனுப்பிவிட்டார்கள்.

“நான் நிரபராதி. எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. என்னைப் போக விடுங்கள்” என்று ‘இன்ஸ்பெக்டரிடம்’ இரந்த போது, “உனது முதுகுத் தோலை உரித்தால் தான் நீ உண்மையைக் கக்குவாய்” என்று தொண்டையைப் பிடித்தார்.

இரவு வரை சித்திரவதை. பின்னர் விளக்கமறியலுக்குள் போட்டு விட்டு, ‘இன்ஸ்பெக்டர்’ போய்விட்டார். உள்ளே நிறைய கஞ்சா காரர்கள். இரவெல்லாம் மாறி மாறி புகைத்தார்கள். எனக்கே போதை வரும் போலிருந்தது.

சிறுநீர் கழிக்கவும் என்னை வெளியே அனுமதிக்கவில்லை.

மறு நாள் காலை சட்டத்தரணியிடன் எனது அண்ணன் ‘பொலிஸ்’ நிலையத்திற்கு வந்தார். ‘பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருடன்’ நிறைய வாக்கு வாதத்தில் சட்டத்தரணி ஈடுபட்டார். இறுதியில் அண்ணன் என்னைப் பிணை எடுக்க, வீடு போக அனுமதித்தார்கள்.

அன்று காரியாலயம் செல்லவில்லை. மனமும், உடலும் மரத்திருக்க, முழு நாளையும் கட்டிலில் கழித்தேன்.

மறு நாள் காலையில் ‘பதை,பதைக்கும் நெஞ்சுடன் காரியாலயம் செல்கிறேன். ‘செக் பொயின்றிறில்’ இரு புதிய ‘பொலிசார்’ நிற்கிறார் கள். பண்டாரவைக் காணவில்லை. இரு ‘மீட்டர்’ தூரத்தில் ஒரு ‘ஷர்க்’ நிற்கிறது. அதில் நாலைந்து ‘பொலிசார்’ இரும்புத் தொப்பி கணுடன் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

என்னை நன்கு சோதனை செய்துவிட்டுப் போகவிட்டார்கள். காரியாலயத்தை அடையும் போது பயம் கழுத்து வரை வந்திருந்தது. பிரிவை அடைந்தேன். பீரிஸ் வழைமை போல் கத்தினான். திலங்கா அச்சுறுத்துவது போலப் பார்த்தாள். அவள் முழு நாளும் பேசவில்லை. மற்றவர்கள் ஓரிரு வார்த்தைகள் வெளியிட்டார்கள்.

மாலையில் வீடு போகும் போது ‘செக் பொயின்றறை’ பார்க்க நாலைந்து ‘பொலிசார்’ - உயர் அதிகாரிகளாக இருக்க வேண்டும் - அந்த நெடிந்துயர்ந்த மரத்தைச் சுற்றி வர நின்று, தமக்குள் உரையாடுவதைக் கண்டேன்.

அவர்கள் மரத்தைக் கொல்லப் போகிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரிந்தது. அதை அனுமதிக்கக்கூடாது. மரத்தை காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற வெறி என்னுள் உருவாக, வசதியான நேரம் பார்த்து மாநகர சபை ஆணையாளருடன் தொடர்பு கொண்டு பேசினேன். “பாதுகாப்பு க்கு அந்த மரம் இடைஞ்சலாக இருக்கிறதாம். அதனால் நாங்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்று சொல்லி, அவர் தொலைத்தொடர்பை அவசரத்துடன் துண்டித்தார்.

மரம் நாட்டும் இயக்கத்துடனும், குழல் பாதுகாப்புச் சங்கத்துடனும் தொடர்பு கொண்டு முறையிட்டேன்.

“பார்க்கலாம். நடவடிக்கை எடுப்போம்” என்றார்கள்.

திங்கட்கிழமை அலுவலகம் வரும் போது மரத்தை ஆவலுடன் நோக்க, அது அடியற்றுக் கீழே கிடந்தது. அது இருந்த இடத்தில் காவல் நிலையம் ஒன்று கட்டப்பட்டிருந்தது. சில விளாடிகள் வரை ஆச்சியம், அதிர்ச்சி, வேதனை, ஏமாற்றம் என்ற உணர்ச்சிகளின் தாறுமாறான போராட்டம் மனதினுள் புரியப்பட..... என் கண்கள் கலங்க முற்படுகின்றன.

‘பொலிஸ்’காரனின் சோதனையின் பின் காரியாலயம் செல்கிறேன்.

அன்று முழுவதும் வேதனையில் அமிழ்ந்திருந்தேன். நிறைய யோசனைகள்.

“பரம் ஜூயா மீண்டும் எங்கே குண்டுத் தாக்குதலை நடத்துவது என்பது பற்றி இன்று முழுவதும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.” சிறிபால சொல்ல, “நானும் அந்த முடிவுக்கு வந்தேன்” என்றாள் திலங்கா.

மரம் வெட்டப்பட்டதைப் பற்றி ஒரு இயக்கமும் அலட்டிக் கொள்ள வில்லை என்பதை அடுத்த சில வாரங்களுக்குள் அறிந்தேன். அது வெட்டப்பட்டது நியாயம் என எல்லா இயக்கங்களும் நினைக்கின்றனவா?

வணக்கம் யாழ்ப்பாணம்!

பலாலியில் இருந்து தனியாருக்குச் சொந்தமான விமானத்தில் தனது மனைவி, ஆறு பிள்ளைகள் சகிதம் இரத்மலானையில் இறங்கி, வெள்ளவத்தையில் உள்ள தனது ‘வசந்த மாளிகையை’ அடைந்த சுப்பிரமணியத்தின் முழு உடலும் அயர்வினாலும், எரிச்சலினாலும், கோபத்தினாலும், சினத்தினாலும், வெட்கத்தினாலும், பல்லகை உணர்ச்சிகளினாலும் பீடிக்கப்பட்டு அவரது தலையில் ‘போர்க் காலச் சூழலைத்’ தோற்றுவித்திருந்தது.

ஒரு வாரத்தின் முன்னர் தான் சுப்பிரமணியத்தின் மனைவி மங்களத்தின் தாய் காலமாகியிருந்தாள். அதற்கு அவர்கள் இருவரும் யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. ஆனால், ஆறு பிள்ளைகளும் தாழும் வரவேண்டும் என்று அடம்பிடித்தார்கள். தமக்கு யாழ்ப்பாணத்தின் நிறம் தெரியாதென்றுபடியால் இதைச் சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்த தமக்கு விருப்பம் என அவர்கள் ஒரே குரலில் கோரிக்கை விடுக்க, விமானப் பயணத்தின் ஆகுசெலவை சுப்பிரமணியம் மறக்க வேண்டியிருந்தது.

“ஏதோ எல்லாரும் ஒற்றைக் காலில நிக்கிறியள். கூட்டிக் கொண்டு போறன். இதால எனக்கு ஒரு லட்சம் நட்டம்” என்று சுப்பிரமணியம் கூறிய போதும், அவர்கள் தமது ஆசையை விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராகவிருக்கவில்லை. அம்மம்மா மோசம் போய் விட்டாளே என்ற துயரத்தை விட யாழ்ப்பாணத்திற்கு போகப் போகிறோமே என்ற உற்சாகமும், மகிழ்ச்சியுமே அவர்களில் பரவியிருந்தன.

அதிர்ஷ்டவசமாக அன்றைய தினமே யாழ்ப்பாணத்திற்கு பறப்பதற்கு அவர்களுக்கு விமானச் சீட்டுக்கள் கிடைத்தன.

அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு பறக்கிறார்கள்.

ஜந்து நாட்கள் யாழ்ப்பாணத்துடன் ‘இரண்டறக் கலந்து’ விடுகிறார்கள்.

எல்லாம் முடிந்து அவர்கள் திரும்பி வருகிறார்கள்.

பலாலி விமான நிலையத்தில் வைத்து விமானப்படை வீரன் ஒருவன் ‘சினேகபூர்வமான’ முகத்துடன் காணப்பட்டான். தெரிந்த முகம் போன்ற உணர்வு சுப்பிரமணியத்தின் உள்ளத்தில் தவழ்ந்தது. எங்கே கண்டிருக்கிறேன்? கொழும்பில் ஏதாவது ‘செக் பொயின்டில்’

கண்டிருப்பேனா? இருக்கலாம். அவன் புன்னகை பூத்தான்.

“சமாதானம் வந்தது உங்களுக்கெல்லாம் ஆழுதலாக இருக்கும்.” அவன் தெட்டத் தெளிவாக தமிழில் உரையாடலை ஆரம்பிக்க, சுப்பிரமணியத்தின் உள்ளத்தில் ஒரு சின்ன திகைப்பு.

ஓமோம் என தலையை ஆட்டினார்.

“சமாதானம் விருப்பமா?” அவன் கடை இதழில் ஒரு விஷமத்தனம்.

“முக்குமுட்ட விருப்பம்.”

அவன் புன்னகைத்தான். பார்வை அரைகுறையாக வலப்பக்கம் குத்தி நிற்கின்றது. அங்கு சுப்பிரமணியத்தின் மனைவி தவிப்புடன் நிற்கின்றாள். அவள் பின்னால் அவள் பிள்ளைகள்.

“சேர், இந்த ஏழு பிள்ளைகளும் உங்களுடையதோ?”

இதைக் கேட்டு சுப்பிரமணியம் அடைந்த கோபம் சக சினம் சக வெட்கம். அவனை நக்கீரப் பார்வையால் நோக்கி, “எனக்கு ஆழு பிள்ளையள் தான்” என்று ‘படக்’கென்று சொன்னார் சுப்பிரமணியம்.

“அப்படியெண்டால் அந்த ‘நோனா?’” என்று வீரன் காட்டிய திசையில் மங்களம் என்ற திருமதி சுப்பிரமணியம் நிற்க, சுப்பிரமணியத்தின் மனத்தினுள் நிறைந்த சினத்தின் உணர்ச்சிகள்.

“அவ என்ற ‘வை.ப்’” என சினத்தை அடக்கியபடி அசட்டுப் புன்னகையுடன் சுப்பிரமணியம் பதில் அளிக்க, வீரன் ‘கெக்கே, பிக்கே’ என்ற ஓலியெழுப்பியபடி கணக்க, அருகில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் சுப்பிரமணியத்தை ஏனாம் சக கேவி சக நகைச்சவை உணர்வு களுடன் நோக்க, ரி-56, ஏகே-47 ஆகியவற்றின் நினைப்புத்தான் சுப்பிரமணியத்தின் மனதிற்குள் படையெடுத்தன. ஆனால், அவர் தனது எண்ணக் கிளர்ச்சியை அடக்கியபடி அசட்டுப் புன்னகை யொன்றைக் கக்கினார்.

“உங்கட ‘வை.ப்?’” வீரன் மீண்டும் ஓர் அட்டகாசச் சிரிப்பு. “உங்கட ‘டோட்டா’ எண்டு நினைச்சன்.”

‘டேய் வீரா, இது புளிச்சுப் போன ‘ஜோக்’. கேட்டுக் கேட்டு காதில் அரிப்புத்தான்டா வருது’ என்று சுப்பிரமணியம் மனத்தினுள் பொருமினார்.

வீரனின் சிலேடைக் கூற்று மங்களத்தின் காதினுள் தடங்கலின்றி உட்புக, அவன் முகத்தில் வெசாக் பந்தலின் ஜூகஜோதிப் பிரகாசிப்பு! கண்களில் ஒரு சூச்சத்தனத்திலான மலர்ச்சியின் வெளிப்பாடு. வீரனை நன்றிப் பெருக்குடன் அவன் நோக்க, சுப்பிரமணியத்தின் முகத்தில்

ஒரு மெல்லிய இருள். ஏமாற்றத்தின், சோகத்தின், கோபத்தின் பரிணமிப்புக்கள்.....

சுப்பிரமணியத்தின் முன்றாவது மகன் நிமலன் ஒரு நக்கல் சிரிப்பை உதிர்த்து, “அம்மா, இதுக்குத் தான் ‘ஸ்கேர்ட், பிளவுஸ்’ போடாதேங்கோ எண்டு சொன்னானான். கேட்டாத்தானே?” என்று தாயைப் பார்த்து கண்சிமிட்டினான்.

“பிளேனிலை” ஏறி, இறங்கிறதுக்கு லேசு எண்டு நினைச்சுத் தான் ‘ஸ்கேர்ட், பிளவுஸ்’ போட்டனான். இப்படி கேள்வி கேட்பினம் எண்டு தெரிஞ்சிருந்தால் ‘சாரி’ உடுத்தியிருப்பன்” என்று மங்களம் சமாளித்தாள்.

“எங்கடை ஆக்களின்ற மானம், மரியாதை போகிற மாதிரி, கலாசாரம் அழியுற மாதிரி அம்மா நடக்கிறா. இதால அப்பான்ற கெளரவத்துக்கு இழுக்கு. அதோட ஆக்கள் பகிடியாக சிரிக்கிற அளவுக்கு நிலைமை வந்திட்டுது” என்றாள் சுப்பிரமணியத்தின் முத்த மகன் நீர்மலா.

“தமிழ் ஆக்களுக்கு இப்ப எங்க கலை, கலாசாரம், பழக்க வழக்கம், பாரம்பரியம் இருக்குது? சொந்த தேப்பன்ற ‘சைக்கிள்ளை’ மேங்காரி ‘பிளின்’ போகாத காலம் இருந்தது. இப்ப ஆரோ அந்நியான் ‘சைக்கிளிலை’ ‘பிளின்’ போற அளவுக்கு நிலைமை தலைக்லூகிட்டுது.” சுப்பிரமணியத்தின் முத்த மகன் குமார் சொன்னான்.

“உண்மைதான். ஆனாலும், எங்கட கலை, கலாசாரத்தை, பழக்கவழக்கத்தை, பாரம்பரியத்தை, பண்பாட்டை ஆக்கள் இன்னும் மறக்க இல்லை. சொல்லப் போனால் கண்டா, ஒல்திரேவியா, சுவிஸ், ஜேர்மனி எண்டு பிறதேசத்துக்கு போன ஆக்கள் கூட இப்பவும் சப்பரத்துக்கு கீழ் இருந்து தான் தாலி கட்டினம், ‘இங்கிலிஷிலை யாவது’ கருத்தை அறிஞ்சு அதுக்கு ஏற்ற மாதிரி பரதநாட்டியம் ஆடுகினம், கோயிலுக்கு போய் ‘லோட் சிவா’ எண்டு மனமுருக கும்பிடுகினம். கலியாணத்துக்கு வேட்டி, சால்வையோட போகினம்” என்று நீட்டி முழங்கினான் சுப்பிரமணியத்தின் இரண்டாவது மகன் ரவி.

“என்ன கலை, கலாசாரம், பாரம்பரியம், பழக்க வழக்கம் எண்டு பேசுறீங்க?” அந்த வீரன் வெகு லாவகமாக வினா தொடுத்தான்.

“ஒண்டுமில்லை. சும்மா தான்” என்று கோப உணர்ச்சியை ‘ரிவேர்ஸிலில்’ விட்டபடி சொன்னார் சுப்பிரமணியம்.

“நீங்கள் எல்லாம் கதைக்கிறது எனக்கு புரியது. உங்கட மட்டுமில்லை, எங்கட கலை, கலாசாரம், பாரம்பரியம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கம் எண்டு எல்லாமே மாறித்தான் போச்சது. அது

காலத்தின்ர கோலம்” என்றான் வீரன், சர்வசாதாரணமாக.

“நான் இதை ஒத்துக் கொள்ளமாட்டன். உங்கடை பெடிச்சியள் அந்நியன்ட் ‘சைக்கிள்ளை டிபிஸ்’ போறதுகளோ?” ரவி கேட்டான்.

“இல்லை.” என்று பதிலளித்தான் வீரன்.

“கலியாணம் கட்டுறதுக்காக மாப்பிள்ளையை தேடி உங்கடை பெடிச்சியள் பிறநாட்டக்கு தாலிக்கொடியோட் போகின்மோ?”

“இல்லை.”

“உங்கடை பெடிச்சியள் அகதி முகாமிலையே பெரிய பிள்ளையாகி, அங்கையே கலியாணம் முடிச்சு, அங்கையே பிள்ளை பெத்திருக்கின்மோ?”

“இல்லை, இல்லை.”

“உங்கடை பெடிச்சியள் கலியாணம் கட்டுறதுக்கு சீதனம், ‘டொனேஷன்’ நகை நட்டு எண்டதை தவிர, பிறநாட்டுக்கான ‘ஸ்பொன்ஷர்ஷிப்’ செய்தால் தான் மாப்பிள்ளை கிடைக்கும் எண்ட நிலையில் இருந்திருக்கின்மோ?”

“இல்லவேயில்லை.”

“அப்படியெண்டால் உங்கடை கலை, கலாசாரம், பாரம்பரியம் எங்கடை மாதிரி எண்டு நீங்கள் எப்படி சொல்ல ஏலும்?” ரவி வினாதொடுத்து விட்டு, விஷயத்தனமான புன்னகை ஒன்றைப் பூத்தான்.

“இதை நான் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டன். எங்கடை பாரம்பரியமும் மாறித்தான் இருக்குது. முந்தியெல்லாம் எங்கட ஹயில் ‘டொக்டர்’மார் தான் மக்களைக் காப்பாற்றுபவாங்கள் எண்ட பாரம்பரியம் இருந்தது. இப்ப எங்களைப் போன்ற விமான, இராணுவ வீரர்கள் தான் மக்களைக் காப்பாற்றுவங்கள் எண்டு பாரம்பரியம் மாறிவிட்டது.” படு ‘சீரியஸாக’ வீரன் கூறவே, சுப்பிரமணியம் சக அவர் மனைவி சக சகல புத்திரபாக்கியங்களும் முழிகளைப் போட்டு உருட்டினார்கள்.

“முந்தி அதாவது எங்கட அப்பான்ட காலத்தில் ‘ஓ.எல்.’வில் ‘.பெயில்’ ஆன உடன் ‘டைப்பிங், ஷோர்ட் ஹான்ட்’ படிக்க ‘டியூட்டரிக்கு’ போனாங்களாம். இல்லாட்டி தச்சுத் தொழில், மேசன் தொழில் பழகப் போனாங்களாம். இப்ப ‘ஓ.எல்.’ ‘.பெயில்’ ஆன உடன் இராணுவத்தில் சேர ‘க்யூவில்’ நிற்கிறாங்க.....” அவன் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டு, இவர்களைப் பார்க்க, இவர்கள் யாவரிலும் ஆந்தை முழிகள் பிரதிபலித்தன.

விட்டுக்கு வீடு வாசல் படி என்பது போல் வடக்கில் ஒரு கோணல், தெற்கில் இன்னொரு கோணல் என்று சிந்தித்தவாறு

விமானத்தில் ஏறினார்கள் சுப்பிரமணியம் ‘அன்ட் கோ’. பயணிகள் ஒவ்வொருவராக ஏறினார்கள். நிறையவே ‘ஹான்ட் லக்கேஜ்’.

“பதினெஞ்சு வருசத்துக்கு பிறகு ஊருக்குப் போயிட்டு வாறன்” என்றார் ஒருவர்.

“என்ற ஊரையே காண இல்லை. காடு பத்திப் போய்க் கிடக்குது. அந்தக் காலத்தில் கள்ளன், ‘பொலிஸ்’ விளையாடின இடத்தில் உண்மையாகவே ‘பொலிஸ்’ நிக்குது.” இன்னொருத்தர் அலுத்தார்.

“கீரிமலையில் குளிச்சாப் பிறகு முதுகில் இருந்து சொரி போன இடமே தெரிய இல்லை.” வயதான ஒருவர் சுகாமல் சொன்னார்.

“அடிக்கடி ஊருக்கு வந்தால் தான் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்கலாம். ஆனால், ‘பிளேனிலை’ வந்தால் கட்டுபடியாகாது. இனி ‘பஸ்ஸில்’ தான் வரவேணும்.” இது இன்னொருவரின் அங்கலாய்பு.

விமானத்தினுள்ளே ஒரே வெட்கை. ஆசனத்தில் அமர்ந்ததில் இருந்து, சுப்பிரமணியத்தின் உடல் முழுவதும் வியர்வை ஓடியது. நிறையவே தண்ணீர் விடாய். ஊரில் இருந்து அதிகாலை நான்கு மணிக்கு புறப்பட்ட போது ஒரு கலன் நீரைக் கொண்டு வந்தார்கள். யாழ்ப்பாணம் நகரை அடைவதற்குள் - ஒவ்வொரு ‘செக் பொயின்ட்’ டிலும் இறங்கி ஏறிய பின் ஒவ்வொரு பிரஜையும் ஒரு மிடறு நீர் குடிக்க, அரை கலன் தீர்ந்துவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பலாலிக்குச் செல்வதற்காக ‘பஸ்’க்காகக் காத்திருந்த போது கால் கலன் நீர் அவர்கள் வயிற்றுக்குள் தரை இறங்கியது. பலாலி விமான நிலையத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் கிடந்த ‘காத்திருக்கும் இடத்தில்’ காத்திருந்த போது மீதி கால் கலன் மீண்டும் தரையிறங்கியது.

நீர் இல்லை. வியர்வைக்கு குறைவில்லை. யாரோ ஒரு முதலாளி கொண்டு வந்திருந்த கருவாட்டு சிப்பங்களிலிருந்து வெளிப்பட்ட நாற்றத்திற்கு குறைவில்லை.

“அப்பா பசிக்குது” என்று கடைக்குட்டி வசந்தன் ஒலம்பாடினான்.

“அப்பா, தண்ணி விடாய்க்குது” என்று இரண்டாவது மகள் வசந்தி கண்ணீர்விட்டாள்.

“இஞ்சருங்கோ, ‘பிளேன்’ எத்தனை மணிக்கு கொழும்புக்கு போய்ச் சேரும்” என்று மங்களம் கேட்டாள்.

“எப்படியும் மூண்டு மணியாகும்” என்றார் சுப்பிரமணியம்.

“காலமை சாப்பிட இல்லை. மத்தியானமும் சாப்பிட இல்லை” என மங்களம் மூக்கை உறிஞ்சினாள்.

“நானும் தான் சாப்பிட இல்லை. முந்தா நாள் இரவைக்கு உன்ற அம்மான்ற எட்டுச் செலவில் சாப்பிட்டாப் பிறகு இன்னும் சாப்பிட இல்லை” என்றார் சுப்பிரமணியம்.

மங்களம் அதிர்ந்தாள். “நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்? நேத்தைக்கு முழுதும் சாப்பிட இல்லையோ?”

“இல்லை.”

“ஏன்றா என்ற மனுஷா?” மங்களத்தின் வார்த்தைகளில் நிரம்பிய செல்லம்.

“உன்ற அம்மான்ற செத்த வீட்டுக்காக நாங்கள் எல்லாரும் கொழும்பில் இருந்து அடிச்சுப் பிடிச்சுக் கொண்டு இஞ்சு வந்தம். நாலைஞ்சு நாளா ஊரில் ஒழித் திரிஞ்சும். பணையள் சலசலக்கிறதைப் பார்த்தன். மாமரத்துக்கு கீழ் ‘ஸலிசேரில்’ படுத்துக் கிடந்தன். கூவிலில் சுப்பன்ற கொட்டிலிலை கள்ளு குடிச்சன். ‘ஜஸ்’ போடாத மீனெல்லாம் சாப்பிட்டன். சீதேவிப்பிள்ளை ஆச்சியின்றை காணியில் பனங்கொட்டை பொறுக்கினன்.... ஒடியல் மா புட்டு சாப்பிட்டன். பினாட்டும் சாப்பிட்டன். அதோட் நிறையவே சுதந்திரக் காற்றறையும் சுவாசித்தன். இனி இதெல்லாம் கொழும்பிலை எங்கை கிடைக்கப் போகுது என்டு நினைச்சாப் போலை நேத்தைக்கு முழுதும் பசியே வருஇல்லை.” சுப்பிரமணியத்தின் கண்களில் சில நீர்த்திவலைகள் முற்றுகையிட்டன.

மங்களத்தின் மனம் நெகிழ்ந்துவிட்டது. இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முந்திய பார்வையொன்றை கனிவூட்டன் விசிறி, கணவனின் உள்ளங்கையை வருடிக் கொடுத்தாள்.

‘யாழ்ப்பாணத்திற்கு வணக்கம்’ என்று சொல்லும் வகையில் விமானத்தின் சில்லுகள் உருண்டன. அதன் அடிப்பாகத்தில் இருந்து விதம் விதமான ஒவிகள் வெளிப்பட, சுப்பிரமணியத்தின் இரு கைகளும் அவர் நெஞ்சில் தவம் கிடக்க, அந்த விமானம் பறந்தேறியது.

கொழும்பு வந்த பின் இரு நாட்களாக யாழ்ப்பாணத்தின் நினைவில் இருந்து சுப்பிரமணியத்தினால் அகல முடியவில்லை. சினிமா படக் காட்சிகள் போன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் மனத்திறரையில் ஓடின. அவர் மனம் களிப்படைந்தது. ஆகா! இனி இப்படியொரு ஆணந்தமான அனுபவம் எப்பொழுது ஏற்படக் போகின்றது என்றெல்லாம் அங்கலாய்த்தார். படுக்கையில் இக் காட்சிகளை யெல்லாம் மனக் கண்களில் ரசிக்கும் அவரது இதழில் புன்னகைகள் பிறக்கும்.

“அப்பா, சிரிக்கிறார்டா” என்று மங்களம் பிள்ளைகளுக்கு கூறி சிரிப்பான்.

“ஹருக்குப் போய் வந்தாப் பிறகு அப்பாவில் ஒரு பெரிய மாற்றம். ஒரே சிரிப்புத்தான். எப்ப இனி யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போவம் என்ட மாதிரி இருக்கிறார்” என்றான் நிமலன்.

“யாழ்ப்பாணம் நல்லது தான். ஆனால், பின்னேரம் ஆறு மணிக்குப் பிறகு எங்கையும் போக ஏலாது.” நிர்மலா கூறுகிறான்.

“அதுவும் நல்லது தானே? ஆறு மணியில் இருந்தே படிக்கத் துடங்கலாம்.” இது நிமலன்.

“படிக்கலாம் தான். ஆனால் ஒன்பது மணிக்கு ‘பவர் கட்’.”

“சாமான்ர விலை எல்லாம் எக்கச்சக்கம்.” ரவி கூறுகிறான்.

அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த நாட்களை விட அங்கு கிடைத்த அனுபவங்களை அதற்கு மேற்பட்ட நாட்களுக்கு அலசி ஆராய்ந்து ஓர் இன்பத்தைக் கண்டார்கள். சில வேளைகளில் துன்பத்தையும் கவீகரித்தார்கள்.

சூப்பிரமணியத்திற்கு யாழ்ப்பாணத்திற்கு இடமாற்றம் கிடைக்கின்றது. அவராகவே கோரிக்கை விடுத்ததன் பேரில் இடமாற்றம். மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. ஆனால், குடும்பத்தினருக்கோ மகா சோகம்.

“ஜேயோ, எங்களை விட்டுட்டு எல்லாம் நீங்கள் போகப் போறீங்களோ?” எனக் கேட்டு மங்களம் முக்கை உறிஞ்சினாள்.

“ஜேயோ அப்பா. போகாதேங்கோ. அங்க ஒவ்வொரு நாளும் குண்டு போடுறாங்களாம்.”

“அப்பா, வயசு வித்தியாசம் இல்லாமல் கூட்டுத் தள்ளுறாங்களாம்.....”

“அப்பா, கிழுக்களையும் கடத்துறாங்களாம்.”

பிள்ளைகள் ஒவ்வொரு கோணத்தில் தமது மனவெழுச்சிகளை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

“அப்படியெண்டால் யாழ்ப்பாணத்திற்கு போகவேண்டாம் என்டு சொல்லுறியளோ?” சூப்பிரமணியம் கேட்கிறார்.

“ஓம் அப்பா” எல்லோரும் கத்துகிறார்கள்.

ஆனால், பிள்ளைகளின் கோரிக்கையை அவரால் நிறைவேற்ற வில்லை.

இடமாற்றத்தை ரத்து செய்யும்படி அவர்கள் யாவருமே கோரிக்கை விடுத்த போதும், அவர் தனது முடிவில் தீர்க்கமாக இருந்தார்.

அவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு செல்ல வேண்டிய நாள் வந்தது.

பல அழகைக் குரல்களுக்கிடையில், சினுங்களுக்கிடையில் சுப்பிரமணியம் யாழ்ப்பாணம் பயணமாகிறார்.

அங்கு கடமையை ஏற்கிறார். ஊர் வீட்டில் குடியேறுகிறார்.

முதல் ஐந்து நாட்களாக ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. முக்கு முட்ட கள்ளு குடித்தார். வயிறு புடைக்க பினாட்டு சாப்பிட்டார்.

ஆறாவது நாள் மேலே இருந்து குண்டு பொழுந்தார்கள். நான்கு நாட்களாக இது தொடர்ந்தது.

இன்னொரு நாள் இவருக்கு அருகில் நின்ற பொடியன் ஒருவனை ‘வேளில்’ வந்தவர்கள் கடத்திச் செலக்கிறார்கள்.

பிறிதொரு நாள் இவர் முன்னிலையில் வாலிபன் ஒருவன் சுட்டுச் கொல்லப்படுகிறான்.

சுப்பிரமணியத்தை பயம் கெட்டியாகப் பீடித்துவிடுகின்றது.

ஏன் தான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்தோம் என்றாகிவிட்டது. இந்த மாதிரியான ‘அகோரமான’ விடயங்களைப் பார்ப்பதற்காக வந்தேன் என எண்ணலானார். யாழ்ப்பாணத்திற்கு இடமாற்றம் வேண்டும் என்ற தனது முட்டாள்தனமான முடிவை நினைத்து கவலைப்படுகிறார். அது அதிகரிக்க மீண்டும் கொழும்புக்கே போய்விட வேண்டும் என முடிவெடுக்கிறார்.

மங்களத்துடன் ஒரு தொலைபேசித் தொடர்பு. “மங்களம், யாழ்ப்பாணம் ஒரு நாலைஞ்சு நாள் விடுமுறைக்கு நல்லது. நீட்டுக்கு இங்க வாழ ஏலாது. நான் எப்படியும் இடமாற்றம் எடுத்து கொழும்பு வாறன்” என்கிறார் சுப்பிரமணியம்.

இப்பொழுதெல்லாம் சுப்பிரமணியம் இடமாற்றத்திற்காக அலை அலையென்று அலைகிறார்.

விழுது கொலை

இது எமது ஊரில் உள்ள ஒரு கிழவி பற்றிய சிறியதொரு கதை.

நகைச்சுவைக் கதை போல இருக்கலாம். ஆனால், ‘சீரியஸ்’ கதை. ஆழமான கதையல்ல. ஆனால், கருத்துள்ள கதை. அக் கிழவிக்குப் பெயர் அன்னபூரணம். எழுபது வயதில் தத்தளிப்பவள்.

அன்னபூரணத்தின் இப்போதைய தோற்றும் அப்படியொன்றும் முதுமைக்கு அர்த்தம் கற்பிக்கப்படும் ஒன்றல்ல. தலைமயிர் ஆங்காங்கே நரைத்திருந்தது. முகத்தில், குறிப்பாக நெற்றியில் சுருக்கங்கள் பரவியுள்ளன. மற்றும்படி மாசு, மருவற்ற அழுத்தமான முகம். பற்கள் யாவும் அப்படியே நிலைத்திருக்கின்றன. ஆனால், முன்நீட்டி, கிழவியின் அழகைக் குறைப்பது மாதிரி..... கிழவியின் உயரம் ஜந்தரை அடி வரும். நேரான உடல்வாரு. மெலிந்த தோற்றுமென்றாலும், தசைப் பிழும்புகள் உரிய இடங்களில் தாராள மாகவே விளங்குகின்றன. முகத்தில் எந்நேரமும் ஒரு புன்னகை தவழும். அதில் விடுமை கலந்திருந்தது. நகைச்சுவையும் மறைந்திருந்தது. இரண்டிலுமே ஒரே அர்த்தம் புதைந்திருப்பதனால் கிழவி எந்த ‘மூடில்’ இருக்கிறாள் என்று தெரியாமல் பலரும் திண்டாடியிருக்கிறார்கள்.

ஊரில் கிழவிக்கு நல்லபெயர். யாவரும் கிழவியை மதிக்தார்கள். அவளின் பேச்சில் நியாயம் இருக்கும். சுவை இருக்கும். கனியு இருக்கும். அர்த்தம் இருக்கும். திடீரென கோபம் முக்குக்குள் புகுந்தாலும், சில நிமிடங்களில் இயல்பு நிலைக்கு திரும்பிவிடுவாள். முன் யோசனைக்காரி. ஆறு, அமர தீர்மானங்களை எடுப்பாள். அவள் தீர்மானங்கள் பொதுவாகவே பிழைப்பதில்லை.

சிறிய வயதில் அழகானவளாம். காலத்துக்குக் காலம் ‘சினிமா’ படங்களில் வெளிவந்த பாட்டுக்களை அவள் செவிக்குள் ஊதித் தள்ளினார்கள் நிறைய இளைஞர்கள். ஒரு குடிகாரன் ‘அன்னத்தைத் தொட்ட கைகளினால் இனி மதுக் கிண்ணத்தை நான் தொட மாட்டேன்....’ என்று பாடியும் இருக்கிறான். இதையிட்டு அன்னபூரணம் கவலையோ, கிலேசமோ அடையவில்லை. ‘ஏதோ என்னை நினைந்து பாடுறான், பாட்டும்’ என்று மனதில் நினைப்பாள். பலர் தமது காதல் வலைகளை வீசிய போதும், அன்னபூரணத்தின் மனம் வைராக்கியத்துடன் தான் திகழ்ந்தது.

அதன் பலன், பெற்றோர் பேசி வந்த சம்பந்தத்திற்கு இணங்கி நாராயணசாமிக்கு தலை நீட்டினாள். நாராயணசாமி நல்லவன். நல்ல கமக்காரன். உத்தியோக மாப்பிள்ளையைத் தான் அன்னபூரணம் மனதால் வரவேற்றாள். ஆனால், அப்படியொருவன் கிடைக்கவில்லை என்றதொரு ஏமாற்றம் சாடையாக இருந்தாலும், மண்வாழ்க்கையை அழகாக நடத்தினாள்.

நாராயணசாமி மனைவி மேல் அன்பை, பாசத்தை, காதலை நிறையவே பொழிந்தான். நிறைந்த இல்லற வாழ்க்கையில் அன்னபூரணம் மூழ்கினாள். அவளின் மனதில் ஒரு சிறு ஆசையும் புதைந்திருந்தது. அது வாழ்நாள் ஆசையாகவும் இருக்கலாம். வாழ்க்கையில் எதையாவது சாதித்து, அதன் மூலம் பெயர் எடுக்க வேண்டும் என்பதே அந்த ஆசையின் அடித்தளம். பாடசாலை நாட்களில் அந்த ஆசையை அவளால் நிறைவேற்ற முடியவில்லை. படிப்பில் அவள் சராசரி. விளையாட்டிலும் ஆர்வமில்லை. இதனால் இரண்டிலுமே எதையும் சாதிக்க முடியவில்லை. இலக்கியத் துறையிலும் கால் வைக்கும் அறிவு இருக்கவில்லை. ‘எதையாவது’ சாதிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு நாளடைவில் செத்துவிட்டது. அது பாடசாலை நாட்களின் ஏமாற்றங்களில் ஒன்று.

கைபிடிப்பவன் மூலம் எதையும் சாதிக்கலாம் என அன்னபூரணம் ஒரு சிறிய கற்பனைக் கோட்டையைக் கட்டி இருந்தாள். அது பற்றி பல கனவுகளும் கண்டாள். கமத்தை நம்பி, ஏருதுகளை மேய்த் தவணால் எதையுமே சாதிக்க முடியவில்லை. தமிழகத்தில் இருப்பது போன்று மாட்டு வண்டி ‘ரேஸ்’ என்ற மாதிரி ஏதாவது வட பகுதி மண்ணில் இருந்தால் அவன் ஒரு வேளை ‘எதையாவது’ சாதித்திருப்பான். ஊகும்! அன்னபூரணம் கனவை உறங்க வைத்துவிட்டாள்.

அடுத்துடுத்து மூன்று வருடங்களுக்குள் மூன்று பிள்ளைகள். முத்தை ஒரு பெண். இளையவை இரண்டும் ஆண்கள். சிறிய வயதில் எல்லோருமே ‘துருதுரு’வென இருந்தனர். வீதியில் அவர்களுடன் போகும் பொழுது எல்லோரது பார்வைகளும் இவர்கள் மேல் படியும். ‘ஆகா, என்ன வடிவான பிள்ளைகள்’ என அவர்கள் கண்களில் அர்த்தங்கள் மறைந்திருப்பதை அன்னபூரணம் கண்டிருக்கிறாள். அவ்வாறான நாட்களில் எல்லாம் அவளுள் பெருமிதம், மகிழ்ச்சி.....

பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் சென்றார்கள். படித்தார்கள். ஆனால், படிப்பில் அப்படியொன்றும் கெட்டித்தனத்தை நிருபிக்கவில்லை. சாதித்ததும் இல்லை. பாடசாலை பரிசளிப்பு விழாக்களில் பார்வையாளராக இருந்தார்கள். கரகோஷம் செய்தார்கள். இவர்கள் மேடையேறி ஒரு பரிசைக் கூட பெற கைகளை நீட்டவில்லை.

அவர்களின் கல்வியறிவைச் செழுமைப்படுத்த அன்னபூரணம் பாடுப்டாள். ஆனால், அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு படிப்பில் ஊக்கம் ஏற்படவில்லை. அன்னபூரணம் அவர்களை ‘இயூட்டரி’க்கு விரட்டினாள். கமத்தில் இருந்து கிடைக்கும் பணத்தை ‘இயூட்டரி’யில் கொட்டினாள். பிரயோசனம் ஏற்படவில்லை. ‘சராசரி மாணவர்கள்’ என்ற அடை மொழிக்குள் அவர்கள் திகழ்ந்தார்கள். விளையாட்டுக்களிலும், பிற துறைகளிலும் அவர்கள் பிரகாசிக்கத் தவறினார்கள். ஒரு பரம்பரை யுடன் அவள் எதிர்பார்ப்பு அஸ்தமனமாகிவிட்டதா?

காலம் கடந்தது. பிள்ளைகள் வளர்ந்தார்கள். உரிய வயதுகளில் திருமணமானார்கள். மருமக்கள் யாவரும் தமது வாழ்க்கைத் துணைகளுக்கு தோதானவர்கள். ‘சாதாரணத்தன்மையானவர்கள்’. அன்னபூரணத்தின் எதிர்பார்ப்பின் விளிம்பில் கூட அவர்கள் நிற்க வில்லை.

சரி, இனி பேரப்பிள்ளைகள் மூலம் தன் மனதினில் அழியாமல் கிடக்கும் கனவைக் கட்டியெழுப்புவோம் என அன்னபூரணம் நினைத்தாள். அதன்படி அவர்களை அவள் வளர்த்தெடுக்க முற்பட்டாள்.

மகள் மங்களத்திற்கு மூன்று பிள்ளைகள். மூத்தவன் சற்று முளைசாலி. படிப்பில் கெட்டிக்காரன். விளையாட்டிலும் ஈடுபட்டான். பெயர் சந்திரகுமார். அன்னபூரணத்திற்கு அவனில் ஒரு பிடிப்பு. பாச உணர்ச்சியை நிறையவே கொட்டினாள். மற்ற இருவரும் எதிலுமே அக்கறையற்றவர்கள்.

குமார் வளருகிறான். ‘ஓ.எல்’ பாட்சையில் நிறைய திறமைச் சித்திகளைப் பெறுகிறான். அன்னபூரணத்திற்கு மட்டற் ற மகிழ்ச்சி. அது ஒரு மாபெரும் சாதனை என நினைக்கிறாள். ஆனால், அந்த நினைப்பு சில நாட்களில் கருகிலிடுகின்றது. அக்கம் பக்கத்தில் இருந்த அவன் வகுப்பு நண்பர்கள் அவனை விட கூட திறமைச் சித்திகளைப் பெற்றிருந்தார்களாம்.

அன்னபூரணம் மனம் தளர்ந்துவிட்டாள். பேரன் மூலம் தனது உள்ளார்ந்த ஆசையை நிறைவேற்றலாம் என்ற கனவு கருகப் போகின்றதா என்ற எண்ணம் அவனுள் முளைத்துவிட்டது. இனி வரும் பாட்சைகளில் அவன் சாதிப்பான் என்ற நம்பிக்கையை வளர்ப்பதைத் தவிர அவளால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

அதன் பின்னார் சந்திரகுமாரின் ஆர்வம் படிப்பில் குன்றிவிட்டது. விளையாட்டு மைதானத்தையும் நாடவில்லை. அரட்டை அடிப்பது, பெண்களுக்குப் பின்னால் ‘சைக்கிளில்’ செல்வது, ‘வீடியோ’வில் படம் பார்ப்பது என்று சென்றது. இடையிடையே ஊரடங்குச் சட்டம் போடவே, பாடசாலைக்குச் செல்வதும் குறைந்தது.

‘ஏ.எல்’ பாட்சை வந்தது. சந்திரகுமாரும் அதில் தோற்றினான். இரண்டு பாடங்கள் தான் சித்தி. அன்னபூரணம் நிறையவே எதிர்ப் பார்ப்புடன் இருந்தாள். பேரன் அவள் எதிர்பார்ப்பை நக்கிவிட்டாள்.

அன்னபூரணத்தின் பேத்தி ஷர்மிளா அவளைப் போன்று அழகானவள். நல்ல உயரம். நேரான பற்கள். உயரத்திற்கு ஏற்ற பருமன். சகல அம்சங்களுமே அழகுக்கு உவமையாகக் கூறக் கூடியவை. சந்திரகுமாருக்கு நேர் இளையவள். படிப்பில் அதிகம் ஆர்வம் காட்டாவிட்டாலும், தனது அழகை மெருகூட்டுவதில் நிறையவே நேரத்தைச் செலவழித்தாள்.

பாடசாலைக்குச் செல்லும் நாட்களில் இளவட்டத்தினர் அவளைத் தூரத்தினர். கண் சிமிட்டினர். காதல் கடிதங்களை நீட்டினர். அவளும் அன்னபூரணத்தின் கொள்கையைத் தான் கடைப்பிடித்தாள். ஓர் இளவயதினரையும் ஏற்றுத்தும் நோக்கவில்லை.

அவளுள் ஓர் ஆசை பருவம் எய்திய நாட்களிலிருந்து முளைத்திருந்தது. தனது அழகைப் பிரசித்தப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஓர் ஆசை. அது அவளது குடும்பத்தினால் வரவேற்கப்படமாட்டாது எனத் தெரிந்திருந்தும், அந்த ஆசையை வளர்த்திருந்தாள். அது தான் அழகு ராணிப் போட்டியில் பங்கெடுத்து வெற்றியீட்ட வேண்டும். தனது ஆசையை நெருங்கிய நண்பி மேகலாவிடம் கூறியிருந்தாள். அவள் தனது தலையில் இரு கைகளாலும் பல முறைகள் அடித்திருக்கிறாள். “உம்மட அப்பா, அம்மா விட்டாலும், அம்மம்மா விடமாட்டா” என்று கூறியிருக்கிறாள்.

ஷர்மிளா நண்பியின் கருத்தினைக் காதில் போடவில்லை. அடுத்த புத்தாண்டில் எப்படியும் அழகுராணிப் போட்டியில் கலந்து கொள்வது என்ற கங்கணம் கட்டுகின்றாள்.

நாட்கள் நகர்ந்த போது தனது அழகை எவ்வாறு கூட்டலாம் என்பதில் அவள் அக்கறை எடுத்தாள். அழகு குறிப்புக்களைக் கவனத்திற்கு எடுத்தாள். அழகு சாதனங்களை வாங்கிக் குவித்தாள்.

பேத்தியின் நடை, உடை, பாவனையில் வித்தியாசங்கள் தெரிய, அன்னபூரணத்துக்கு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அவளுக்குத் தெரியாமல் அவள் நடத்தையைக் கவனிக்கத் தொடங்கினாள். இறுதியில் அந்த உண்மையைக் கிரகித்துவிடுகிறாள்.

“உனக்கென்ன பைத்தியமோ? இந்த மாதிரி சில்லறை ஆசைகளை விட்டுவிடு” என முடிவாகக் கூறிவிட்டாள்.

ஷர்மிளா எவ்வளவோ வாதாடிப் பார்த்தாள். கிழவி அசைய வில்லை. தனது தீர்மானத்தில் விடாப்பிடியாக இருந்தாள்.

ஒரு வாரமாக அமைதிப் போராட்டத்தில் குதித்தாள் ஷர்மிளா. கிழவியின் மனம் மாறவில்லை.

ஷர்மிளாவின் ஆசை நிராசயாகியது. வீட்டில் கிடந்த அழகு சாதனங்களையும், அழகுக் குறிப்புக்களையும், இன்னபிற சாதனங்களையும் அக்கினிக்கு பலிகொடுத்தாள்.

சில வேளைகளில் பேத்தியின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்திருக்கலாமே என அன்னபூரணம் என்னுவாள். அவளது கனவு நிறைவேறும் அதே வேளை ஏதோ ஒன்றில் தனது குடும்பத்தினர் சாதனை படைத்திருக்கின்றனர் என்ற தனது ஆசை நிறைவேறி இருக்குமே என அங்கலாய்த்தாள். ஆனால், அவ்வாறான ஒரு செயலின் பின்விளைவு பற்றி அவனுக்குத் தெரியும். அதனால் தனது முடிவு சரியென்ற முடிவுக்கே வந்திருந்தாள்.

இப்படி இருக்கும் நாட்களில் தான் தமிழகத்தின் தொலைக்காட்சி நிறுவனம் ஒன்று நிகழ்ச்சி ஒன்றைப் படமாக்குவதற்காக யாழிப்பாணம் வந்திருந்தது.

தொலைக்காட்சி அறிவிப்பாளர் ஒருவர் நாலைந்து இளைஞர், யுவதிகளுடன் அமர்ந்திருப்பார். அவர்களுடன் சில சம்பாஷணைகள், குறும்புகள், பங்கெடுப்பாளர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க சினிமாப் பாடல்கள் என்றவாறு நிகழ்ச்சி அமையும். இந்நிகழ்ச்சியை அன்னபூரணமும் விழி பிதுங்க பார்த்து ரசிப்பாள்.

அவ்வாறான நிகழ்ச்சிக்கே தொலைக்காட்சி நிறுவனம் வந்திருந்தது. அறிவிப்பாளருக்குப் பதிலாக சினிமாவில் கதாநாயகியாக நடிக்கும் ரூவீனி வந்திருந்தாள்.

இவர்கள் ஹரிலும் நிகழ்ச்சி நடந்தது. அதிர்ஷ்டம் சந்திரகுமாரை அணைத்திருந்தது. தொலைக்காட்சி நிறுவனம் தெரிவு செய்திருந்த நான்கு இளைஞர்களில் ஒருவன் சந்திரகுமார்.

இதைக் கேள்விப்பட்டு அன்னபூரணத்திற்கு நிறையவே மகிழ்ச்சி. வந்தவர், போனவர் என்று எல்லோரிடமும் இதைப் பற்றி கூறி மகிழ்ந்தாள். சந்திரகுமார் நிகழ்ச்சிக்குச் சென்றான். அன்னபூரணமும் சீவி, சிங்காரித்துச் சென்றிருந்தாள்.

நிகழ்ச்சி சுவாரஷ்யமாக இருந்தது. பல கோணங்களில் ‘கமெரா’க்கள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. மின்னொளி தாராளமாகப் பரவியிருந்தது. நிறையவே கைதட்டல்கள்.

ரூவீனியுடன் நிறைந்த ஆசைகளுடன் அமர்ந்திருக்க இளைஞர்கள் அருகாக சுற்றியிருந்தார்கள். அவள் அருகில் அமர்ந்திருக்கும் அதிர்ஷ்டம் சந்திரகுமாருக்கு கிட்டியிருந்தது. நிகழ்ச்சி

ஒரு மணி நேரம் நீடித்திருக்கும். சந்திரகுமாரைத் தொட்டுத் தொட்டு ருவீனி கதைத்தாள். அவன் கன்னத்தைக் கிள்ளினாள்.

அன்னபூரணத்திற்கு இதைப் பார்த்து மனதினுள் உவகை. இவ்வளவு பெரியதொரு நடிகை தனது பேரனைத் தொட்டுத் தொட்டு கதைக்கிறானே என்ற ஆச்சரியம்!

தனது பேரன் ஏதோ ஒரு சாதனை படைக்கிறான் என்ற எண்ணம் அன்னபூரணத்தின் மனதினுள் புகுந்துவிட்டது.

அடுத்த இரு நாட்களாக அன்னபூரணம் பேரனின் ‘சாதனை’ பற்றி ஊரெல்லாம் சொல்லித் திரிந்தாள். ‘ஆ அப்படியா?’ என்று ஒருந்தி வாயை அகலவே விரித்துவிட்டாள்.

அன்னபூரணம் தனது கனவு பலித்துவிட்டது என்ற எண்ணத்தில் நாட்களைக் கடத்துகிறாள்.

இப்படி இருக்கும் வேளையில் தான் ஷர்மிளா சினிமா சஞ்சிகை ஒன்றை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

தற்செயலாக அது அன்னபூரணத்தின் கண்களில் படுகின்றது. அசுவாரஷ்யத்துடன் அதை எடுத்தவள் பக்கங்களைப் புரட்டினாள். ஒரு பக்கத்தில் அவள் கண்கள் குத்திட்டு நிற்கின்றன. ருவீனியின் புகைப்படங்கள் அப்பக்கத்தை நிரப்பியுள்ளன. அவற்றில் அவளின் கோலம்! மார்புக் கச்சையுடன், அவயவத்தின் பெரும்பகுதி வெளியே தெரியக்கூடியதாக..... அன்னபூரணத்திற்கு கண்கள் கூசின. மனதினுள் நிறையவே அவமான உணர்ச்சி. சே! இப்படியுமா.....?

அடுத்த பக்கத்தைப் பூர்ட்ட ஒரு நடிகருடன் சல்லாபக் காட்சியில் ருவீனி.

அன்னபூரணத்திற்கு பொறுக்கவில்லை. கையில் இருந்த அந்த சினிமா இதழைத் தூக்கி ஏறிந்தாள்.

அடுத்த சில தினங்களாக வீட்டை விட்டு அவள் வெளியே செல்லவில்லை. அந்த நிகழ்ச்சியை தொலைக்காட்சியில் காட்டிய போது அவள் பார்க்கவே இல்லை. சந்திரகுமார் வற்புறுத்தி அழைத்தும் தலையிடி என்று படுத்துவிட்டாள்.

சோ. ராமேஸ்வரனின் பிற நூல்கள்

நாவல்

1.	யோகராணி கொழும்புக்கு போகிறாள்	1992
2.	இவர்களும் வாழ்கிறார்கள்	1993
3.	இலட்சியப் பயணம்	1994
4.	அக்கரைக்கு இக்கரைப் பச்சை	1995
5.	மெளன் ஒலங்கள்	1995
6.	வடக்கும் தெற்கும்	1996
7.	இன்றல்ல, நானையே கலியாணம்	1996
8.	சத்தியங்கள் சமாதிகளாவதில்லை	1996
9.	இந்த நாடகம் அந்த மேடையில்	1997
10.	உதூர் சலம் தகுண (சிங்களம்)	1998
11.	சிவபுரத்து சைவர்கள்	1998
12.	நிலாக்கால இருள்	2000
13.	சிவபுரத்து கணவுகள்	2000
14.	கனகு	2003
15.	மனமாலிய வீ ஹெற்ற தவணை (சிங்களம்)	2006
16.	யாழினி	2007

சூறநாவல்

17.	நிழல்	1998
-----	-------------	------

சிறுகதைத் தொகுப்பு

18.	சுதந்திரக் காற்று	1994
19.	பஞ்சம்	1995
20.	நிதாஸே வா ரவி (சிங்களம்)	1996
21.	Air of Freedom	1996
22.	புண்ணிய பூமி	1997
23.	புன்ய பூமி (சிங்களம்)	1998
24.	புதிய வீட்டில்	2000
25.	போராட்டம்	2001
26.	முகவரியைத் தேடுகிறார்கள்	2004
27.	ஒரு விழியல் பொழுதில்	2006
28.	திவய உதேஸா திலி புதன்னோ (சிங்களம்)	2007

நாடகம்

29.	கானல் நீர் கங்கையாகின்றது	2006
-----	---------------------------------	------

சிறுவர் இலக்கியம்

30.	படித்து மகிழ பயன்மிகு பத்துக் கதைகள்	1997
31.	திசை மாறிய பாறைகள் (நவீனம்)	1998
32.	சதியை வென்ற சாதுரியம்	2001
33.	அந்த அழகான பூனை	2002
34.	வாழ நினைத்தால் வாழலாம்	2005
35.	மவ ரக்ககென் வீர புத்தா (சிங்களம்)	2006
36.	That Beautiful Cat	2006

